SAS

REGELE NEBUN AL NEPALULUI

Abominabil masacru regal !

GERARD DE VILLIERS

METEOR PRESS

he_fox

Gérard de Villiers
S.A.S. 145
Son Altesse Sérénissime
Regele Nebun al Nepal-ului
Le Roi Fou du Népal, 2002
V 1.0

Capitolul I

Sergentul din regimentul Purane Borath, unitatea de luptători Gurkha însărcinată cu apărarea palatului regal din Nakayanhiti, salută respectuos maşina Toyota 4×4 condusă de prinţesa Ketaki, care tocmai oprise în faţa intrării vestice, cea mai folosită, de altfel. Încadrată de doi stâlpi alb-maro care trebuiau să evoce Everestul, dar care te duceau cu gândul mai mult la gheţari, această intrare dădea spre Keshar Mahal. Intrarea sudică, ce dădea spre Durbar Margh, un Champs-Élysées al oraşului Kathmandu, nu era deschisă decât pentru recepţiile oficiale, iar cea din nord era utilizată de militari, la fel ca şi cea de est.

Stând eroic sub ploaia caldă musonică, din fericire protejat într-o anumită măsură de pălăria din fetru cu boruri largi şi bandă roşie, cu uniforma verde închis udă până la piele din cauza ploii tropicale, soldatul Gurkha reveni în ghereta sa. Deşi era în misiune publică, pumnalul curbat *kukri*[1] de la centură amintea că aparţinea unei unităţi de elită renumite pentru ferocitatea ei. Sergentul urmări din

1 Pumnal nepalez.

priviri maşina 4×4 care parcă cincizeci de metri mai departe, lângă clădirea în care funcţiona secretariatul palatului. De acolo mai erau doar două sute de metri de parcurs până la Trihuvan Sadan, reşedinţa prinţului moştenitor Dipendra Shah şi a prinţesei Helen Shah, păzită de soldaţi din aceeaşi unitate. Alte două reşedinţe regale se aflau pe cele douăzeci de hectare împrejmuite cu ziduri, din centrul oraşului Kathmandu: Shri Sadan, reşedinţa regelui şi a reginei, şi Mendra Mânjii, unde locuia regina-mamă Ratna Rajya Laxmi.

Un şir des de bambuşi uriaşi, aflat în spatele zidului de împrejmuire, asigura o protecţie suplimentară împotriva zgomotului sau a eventualelor indiscreţii. Dar niciun nepalez nu s-ar fi gândit să-i deranjeze pe membrii familiei regale, consideraţi drept nişte zei şi apăraţi de două detaşamente de soldaţi Gurkha, regimentele Purane Borath şi Kalibuhadur. În afară de membrii familiei şi câţiva invitaţi de marcă, nimeni nu intra în palat.

Ploaia se înteţea. Sergentul luă o umbrelă verde, mare, şi alergă până la Toyota din care tocmai coborâse prinţesa Ketaki. Apoi ocoli, pentru a o conduce pe sora ei, prinţesa Jayanti, o pitică ce nu măsura mai mult de un metru şi douăzeci. Nenumăratele căsătorii între rude de acelaşi sânge au dat naştere uneori unor surprize neplăcute. Le escortă apoi pe cele două până la intrarea în „billiard room”, sala de recepţii a prinţului Dipendra, unde avea loc, în acea seară, dineul săptămânal al familiei regale. O tradiţie datând din 1972. Fiecare juca rolul gazdei prin rotaţie.

După ce femeile ajunseră la adăpost, soldatul

Gurkha reveni la intrarea de vest. Aştepta douăzeci şi patru de invitaţi în total, menţionaţi pe o listă. Prinţul Gyanendra, unul dintre fraţii regelui, nu venea, fiind reţinut la Pokhara, la două sute de kilometri de Kathmandu. Prinţesa Ketaki, care divorţase de un nepalez pentru a se căsători cu un britanic, nu mai făcea *oficial* parte din familia regală, dar era totuşi invitată la aceste dineuri, fără a fi însoţită de soţul ei, bineînţeles. La aceste reuniuni restrânse, nu era prezent niciun servitor, chiar şi aghiotanţii repartizaţi fiecărui prinţ şi regelui, şi care îi însoţeau permanent, erau obligaţi să rămână în aceste seri în locuinţele lor, aflate la aproximativ cincizeci de metri de reşedinţa regală. Absenţa lor permitea familiei regale să se comporte cu o anumită libertate, care contrasta cu aspectul încremenit al acestei monarhii bicentenare, total anacronică la început de secol XXI. Cramponat în tradiţii, Nepal-ul era ultimul regat încă independent din Himalaya. Bhutan, Ladakh şi Sikiang se aflau demult sub controlul Indiei, iar Tibet, sub al Chinei. Pentru nepalezi, care, în majoritatea lor, trăiau încă în epoca bronzului, regele şi familia sa erau singura redută în faţa lumii exterioare ostile. O ţară mică, de douăzeci şi patru de milioane de locuitori, înghesuită între doi uriaşi, China şi India, Nepal-ul ţinea cu dinţii de independenţa sa. De parcă nu avea destule probleme, o revoltă a ţăranilor maoişti, destul de asemănătoare cu cea a siniştrilor Khmeri Roşii din Cambodgia sau a mişcării de gherilă Sendero Luminoso din Peru, se declanşase în vestul ţării – regiunea cea mai defavorizată – şi câştiga teren, ameninţând echilibrul ţării, afectând turismul şi

investiţiile străine. Spre marea disperare a multor nepalezi, regele Birendra, blând şi temător, ignora această problemă, refuzând să trimită redutabilii Gurkha din armată pentru a-i potoli pe răsculaţi şi lăsând să fie masacraţi cu sutele poliţişti prost înarmaţi şi neantrenaţi. Din 1990, Nepal-ul devenise o monarhie constituţională, sub presiunea străzii, dar armata nu se subordona decât regelui, oricare ar fi fost Constituţia. Iar asta se întâmpla de două sute de ani. În cazul acesta, maoiştii din Partidul Comunist Nepalez (NEP) ocupau sat după sat, alungând reprezentanţii guvernului şi interzicând cântarea imnului naţional.

Se infiltraseră în Kathmandu, tâlhărind comercianţii şi afaceriştii, ocupaseră mai mute sate din districtul Nuwakot, situat la 25 kilometri distanţă de capitală. Erau ajutaţi în secret de serviciile de informaţii din India şi de comuniştii din Bihar şi Uttar-Pradesh, ameninţând să destabilizeze ultimul regat din Himalaya: 24 de milioane de locuitori dintre care 22 de milioane muritori de foame...

Ploaia se înteţea. La adăpostul gheretei sale, sergentul privea circulaţia încă aglomerată la acea oră: un val de maşini, „tuk-tuk”, taxiuri colective pe trei roţi, motociclete, biciclete, maşini Maruti, chiar şi ricşe! se gândi că cele două prinţese sosiseră mai devreme. Era ora şapte, iar recepţia era planificată pentru ora opt.

*

Prinţul Bahadur Shah, nepotul regelui Birendra, un tânăr rotofei şi burtos, cu mustaţă lungă, îngrijită,

era prăvălit, gol puşcă, pe un fotoliu Ludovic al XV-lea aurit, adus de la decoratorul parizian Claude Dalie. Apăsă pe capul tinerei în sari portocaliu, aşezată în genunchi în faţa lui.

— Mai repede, Yam! îi şopti el.

Docilă, tânăra, cu mâinile în jurul mădularului princiar, îşi acceleră mişcările gurii, adăugând şi baletul nebunesc al limbii. Satisfăcut, prinţul Bahadur trase adânc din „petardă”, ţigara pregătită după o reţetă încercată de aghiotantul său; puţin tutun, mult haşiş şi câteva grăunţe de cocaină. Nimic mai bun pentru a obţine o erecţie ca de oţel. Ameţit, îşi lăsă privirea să cutreiere pe pereţii decoraţi cu gravuri erotice inspirate din Kama Sutra. Apartamentul său era cel mai frumos din tot hotelul Soaltee Crown Piaza, una dintre nenumăratele proprietăţi ale regelui. Membrii familiei regale, a căror aviditate depăşea corupţia, deţineau aproape tot ceea ce era de valoare în Nepal: hoteluri, pământuri, afaceri, licenţe de import. Cu amabilitatea sa, regele Birendra, unchiul prinţului Bahadur, îl numise pe acesta directorul hotelului, unul dintre cele mai luxoase din leathmandu. Tânărul profitase şi îşi însuşise cel mai frumos apartament, mobilându-l după pofta sa, cu aproape o sută de obiecte de mobilier comandate la Paris, la Claude Dalie, cheltuind banii stabilimentului şi completând decoraţiunile cu o serie de gravuri erotice cumpărate de la Delhi.

Expiră îndelung fumul şi simţi primele frisoane de plăcere izvorând din adâncul său.

— Uşurel! zise el.

Această mică prostituată îl făcea să ejaculeze. Era

o Tamang, un trib învecinat care furniza de secole haremuri pentru Ranas, marile familii ale clanului Brahmine care conduceau ţara. Docile, fermecătoare şi chiar senzuale când li se acorda timp. Yam, supusă ca întotdeauna, încetini. Prinţul Bahadur se relaxă.

În mod clar, viaţa era frumoasă. Porecla de Infam care îi fusese atribuită de către nepalezi i se potrivea ca o mănuşă. Blând ca un mieluşel, după ce bea se transforma într-o fiară sălbatică. La volanul maşinii sale, o Toyota Land Rover verde, omorâse deja trei persoane. Dintre care una, intenţionat, un bărbat cu care îşi disputase una dintre numeroasele cuceriri şi pe care îl strivise cu răceală. Oricare alt cetăţean ar fi fost închis demult, dar el, în calitate de membru al familiei regale, era de neatins. Întotdeauna înarmat cu pistolul său Glock 9 mm, nu ezita să-i ameninţe pe poliţiştii care îndrăzneau să-l înfrunte. În urmă cu o săptămână, intrase beat mort în cazinoul de la Soaltee, trăsese mai multe focuri de armă în tavan pentru ca, în cele din urmă, să se aşeze la o masă de ruletă, servind din jetoanele cazinoului... Directorul, depăşit de situaţie, fusese nevoit să-i cheme pe soldaţii Gurkha de la palat pentru a-l duce pe prinţ acasă. Până la următoarea ocazie... Regalitatea, chiar constituţională, era avantajoasă pentru cei care profitau de ea.

Tânărul se încordă din nou, simţind fiorii de plăcere. Micuţa Yam era *prea* bună.

Se ridică, ca împins de un arc, respingând-o brutal, cu dosul palmei. Tânăra căzu pe spate, fără niciun cuvânt, pe covorul gros chinezesc.

Bahadur, precedat de virilitatea sa triumfătoare,

se îndreptă spre camera alăturată, sugându-şi burta.

— Bridget! zise el, *I am coming!*

O blondă cu picioare lungi şi subţiri, întinsă pe patul mare din lemn sculptat, ridică spre el ochii albaştri-porţelan cu un zâmbet de târfă. Rezemată într-un cot, cu bustul gol, doar cu un chilot din nailon alb, transparent, fuma aceeaşi *petardă* ca şi Bahadur. Scoase încet fumul, cu privirea înceţoşată, şi zise cu o voce de fetiţă, admirând erecţia ce se înălţa la câţiva centimetri de faţa ei:

— Te-a pregătit bine.

Bahadur o întâlnise în Parcul Naţional Regal Chitwan din provincia Terai, la frontiera cu India, acolo unde erau strânşi ultimii tigri din Nepal, spre marea plăcere a turiştilor şi nefericirea sătenilor: prost hrăniţi, tigrii îşi completau meniul devorând periodic câţiva localnici. Dar, pentru că formau o specie protejată, erau de neatins...

Bridget Cork, o tânără britanică un pic cam aiurită, asigura serviciile de relaţii publice ale parcului. Bahadur se îndrăgostise instantaneu de silueta ei lungă şi picioarele interminabile.

În aceeaşi seară, atrasă de acest prinţ grăsun şi plin de aur, se dovedise în pat o adevărată târfă. A doua zi, abandona fără regret tigrii şi elefanţii pentru a se muta în apartamentul din Soaltee. De atunci, nepotul regelui nu se mai sătura de ea.

Se uită îndelung la expresia tulbure a ochilor ei albaştri, apoi privirea îi coborî spre abdomen şi se opri. Bahadur se aplecă şi prinse chilotul, trăgându-l de-a lungul coapselor, descoperind părul pubian blond al lui Bridget, visul imposibil al nepalezului de rând. Tânăra îşi ridică bazinul pentru a-l ajuta.

Bahadur se urcă în pat şi se aşează între picioarele ei. Fără să lase ţigara, Bridget nu scăpă din ochi sexul excitat până ce acesta nu o pătrunse cu toată forţa.

Ceea ce îi smulse un oftat răguşit de plăcere.

Drogul îi sporea senzaţiile. Avea impresia că ceva enorm îi invada abdomenul. Cocaina îi excita terminaţiile nervoase. Privirea i se înceţoşă şi scăpă ţigara dintre degete.

Bine înfipt în ea, Bahadur o prinse de glezne, depărtându-i picioarele lungi la maximum, apoi apăsă pentru a-i aduce şi mai mult bazinul la orizontală. Chircită, Bridget se lăsa în voia lui.

Prinţul Bahadur se retrase aproape complet, apoi reveni cu toată greutatea, lipind-o de pat. Bridget gemu, apoi începu să ţipe fără oprire, în timp ce amantul o penetra cu toată forţa. Dădu din mâini, apoi îşi înfipse unghiile în spatele lui Bahadur şi urlă:

— *Yes! Yes! Sock it to me!*[2]

El se dezlănţui şi, într-o ultimă mişcare furioasă, explodă în adâncul tinerei, apoi se lăsă peste ea, vlăguit. Bridget încă mai gemea, cu sângele zvâcnind în abdomenul penetrat de Bahadur, care părea gata să o sfârtece. Îi plăcea ca el să fie „pregătit” de una dintre târfele locale: îi dădea un sentiment de superioritate. Deodată, un miros de ars o smulse din extaz. *Petarda* pe care o scăpase din mână aprinsese cearşafurile!

Bahadur sări din pat, se uită la ceas şi înjură: opt şi cinci! Urma să întârzie la dineul regal. Cu atât mai rău, cu cât tatăl său, prinţul Gyanendra, fratele regelui, era şi el absent. Ieşi din cameră, lăsând-o pe Bridget să stingă focul, şi se îmbrăcă în mare grabă.

2 Da! Da! Trage-mi-o!

O dată îndeplinită misiunea, Yam dispăruse.

Cinci minute mai târziu, Bahadur era la volanul maşinii Toyota şi gonea spre palatul regal, pe străzile aglomerate din Kathmandu, obligând pietonii să alerge pentru a nu fi striviţi, smulgând câteva aripi de maşini în trecere şi trimiţând o ricşă în şanţ. După un sfert de oră, frână brusc în faţa barierei de la intrarea vestică. Recunoscându-l, soldatul Gurkha de gardă o ridicase deja. Bahadur parcă în spatele maşinii 4×4 a prinţului Narendhra, vărul său, şi coborî. În momentul în care închidea portiera, se răzgândi, luă pistolul Glock de la curea şi îl puse în torpedou.

Era interzis, în principiu, să intri în palatul regal cu o armă. Doar Dipendra, prinţul moştenitor, făcea derogare de la această regulă, dar numai pentru că tatăl său îi încredinţase securitatea palatului. Toţi se făceau că nu văd mica armurărie pe care acest tip înnebunit după arme de foc o deţinea în cabana privată. Intrând pe aleea care ducea la „billiard room”, Bahadur Shah îşi zise că nu va întârzia prea mult la acest dineu, încă mai avea poftă să se culce cu Bridget.

*

Hărmălaia conversaţiilor acoperea fondul muzical discret al cântecelor nepaleze care se auzeau din spatele barului. Toţi invitaţii prinţului Dipendra sosiseră, regele Birendra şi regina Aishwakya într-un minunat sari roşu, imediat după prinţul Bahadur. Cuplul regal se duse să o salute pe regina-mamă, instalată alături de prinţesa Helen Shah într-un mic

salon alăturat, apoi reveni lângă invitaţi.

Aceştia erau împrăştiaţi aproape prin toată camera mare mobilată cu canapele, mese joase şi o masă mare de biliard. Prinţul Dipendra, în calitate de gazdă, făcea naveta între barul plin cu şampanie franţuzească – Taittinger – scotch, gin, coniac Otard şi băuturi fără alcool. Se bea zdravăn în familia regală, cu excepţia suveranului, care se mulţumea cu o Coca-Cola. După ce îi adusese un gin tonic prinţesei Sitashma, Dipendra se apropie de prinţesa Ketaki, aşezată pe o canapea alături de sora ei.

— Ce vrei să bei?

— Un Defender Very Special Reserve cu sifon, zise prinţesa. Şi multă gheaţă.

Dipendra îi zâmbi ironic.

— De obicei nu bei cu sifon…

Ketaki exagera uneori cu paharele de scotch. Dipendra se întoarse la bar şi îi aduse porţia de Defender. Apoi continuă să-i servească pe ceilalţi invitaţi.

Regele şi regina stăteau de vorbă în mijlocul salonului cu unul dintre părinţii lor, Ravi Shamthar Rana, şi unul dintre gineri, Mahesh Kumar Singh. Acesta din urmă tocmai scuza absenţa soţiei sale, cuprinsă de o criză de gută. Regele Birendra dădu din cap, înţelegător.

— Guta şi colesterolul au devenit maladii ereditare în familia noastră, oftă el, trăgând din ţigară.

În urma mariajelor între rude, familia regală nepaleză acumula tarele genetice. Dar, lăsând deoparte aceste mici neplăceri, cei douăzeci şi patru de invitaţi au băut pe cinste înainte de a trece la bufetul îmbelşugat din faţa barului. Sticlele goale de

Taittinger, gin, Defender şi vodcă se adunau, invitaţii servindu-se singuri cu generozitate. În jurul mesei de biliard, discuţia era animată. Prinţesa Ketaki se alăturase verişoarei sale, prinţesa Shanti Singh. Deodată, atenţia îi fu atrasă de atitudinea prinţului Dipendra: acesta mergea printre invitaţi cu paşi nesiguri, lovindu-se de mobilă, dând peste oameni. Aproape că se prăbuşi peste masa de biliard.

— Uite, a băut! remarcă prinţesa Shanti.

Ketaki izbucni în râs.

— Ba nu, îl cunosc! Poate înghiţi şi o sticlă de Defender fără să se ameţească! Se preface că este beat. Mă întreb de ce.

Cele două femei îl urmăriră pe prinţul moştenitor din priviri. Acesta se mai clătină puţin, apoi se îndreptă spre o uşă care dădea în grădină şi dispăru.

— Dacă Thulo Buba[3] îi sesizează absenţa se va înfuria, remarcă Shanti.

— Se va întoarce repede, răspunse Ketaki cu un zâmbet, după ce îi telefonează prietenei sale.

Apartamentul privat al lui Dipendra se afla la vreo douăzeci de metri, într-o altă clădire.

Tot oraşul Kathmandu ştia că era foarte îndrăgostit de o splendidă indiancă, Devyani Rana, nepoată de maharajah, care îşi petrecea timpul între Delhi şi Kathmandu. Nu îşi ascundeau relaţia şi chiar fuseseră văzuţi sărutându-se în parcarea hotelului Hyatt, un gest lipsit de gust în ochii nepalezilor conservatori. Abia de curând, reginei i se permisese să zâmbească în public... Membrii familiei regale erau ca nişte zei şi credeau că au dreptul la

3 Termen familiar atribuit regelui.

nepăsare.

Discuţiile continuau. Prinţesa Ketaki se întreba dacă îşi va mai turna un al doilea Defender – fără sifon când uşa care dădea spre grădină se deschise, din spatele ei apărând o siluetă neaşteptată. Un bărbat îmbrăcat în uniformă de luptă, cu cascheta trasă până pe ochi, cu mâinile ascunse în mănuşi negre. Înarmat până în dinţi! în mâna stângă ţinea o puşcă de asalt M 16, iar în dreapta, un pistol-mitralieră HK MP 5. Prinţesa Ketaki identifică în câteva secunde această apariţie stranie.

— Dar este Dipendra! exclamă ea. De ce s-a costumat astfel? Majestatea Sa va fi furioasă!

Nu avu timp să spună mai multe. Fără niciun cuvânt, prinţul Dipendra îndreptă pistolul MP 5 spre tavan. Se auziră trei focuri de armă. Bucăţi de zidărie se desprinseră din tavan. Apoi, prinţul moştenitor coborî arma şi, de la trei metri distanţă, deschise focul asupra tatălui său, regele Birendra.

*

Bubuiturile îi făcură pe invitaţi să încremenească. Regele se prăbuşi la pământ, cu a sa *kurta*[4] din mătase aurie deja pătată de sânge. Prinţul Dipendra aruncă apoi pistolul-mitralieră pe podea. Ravi Shamthar Rana, care vorbea cu regele, îngenunche lângă suveran, înnebunită, încercând să oprească sângele care i se scurgea din răni. Regina, care se afla ceva mai departe, se precipită spre soţul ei. Prinţul Dipendra rămase câteva secunde nemişcat, apoi se răsuci pe călcâie şi ieşi aşa cum venise.

4 Vestă.

Absenţa sa nu dură un minut. Invitaţii, şocaţi, se adunară în jurul regelui întins între două canapele, când Dipendra reapăru, ţinând de această dată o armă de asalt cu ambele mâini.

O îndreptă mai întâi spre prinţesa Komal, mătuşa sa măritată cu prinţul Gyanendra, şi îi trase două gloanţe în piept. Apoi întoarse arma M 16 spre cumnatul său, Kumar Gorakh, care se prăbuşi, atins în abdomen. Fratele regelui, Dhirendra Shah, se precipită urlând:

— Dipendra, încetează, ai înnebunit!

Drept răspuns, Dipendra îi trase două gloanţe în cap, omorându-l pe loc.

Apoi, se răsuci din nou pe călcâie şi dispăru în întunericul grădinii, lăsându-i pe invitaţi înnebuniţi, înspăimântaţi, întrebându-se ce se petrecea. Femei urlau, pradă crizelor de nervi.

Prinţul Bahadur le împinse, la întâmplare, în spatele canapelelor. Una dintre ele nu se supuse: fiica regelui Birendra, prinţesa Sruti, care se precipită spre soţul ei rănit, Kumar Gorakh.

Un medic militar, Rajiv Shaki, soţul prinţesei Puja, încerca să oprească hemoragia din gâtul regelui Birendra, ajutat de prinţesa Shobha. Atunci îşi făcu pentru a treia oară apariţia prinţul Dipendra, cu un încărcător nou la puşca M 16.

Înspăimântată, prinţesa Ketaki înţelese de ce aghiotanţii, care se aflau foarte aproape, nu apăruseră încă, alertaţi de împuşcături. Desigur, se întâmpla ca prinţul Dipendra să mai tragă după pisici sau ciori, dar asta o făcea în plină zi.

Mai întâi, se apropie de rege şi mai trase o rafală asupra lui, rănindu-l grav la cap şi atingând-o şi pe

sora lui, care se prăbuşi. Apoi, rigid ca un robot, se apropie de unul dintre unchii săi, Kumar Khadga Shah, care se afla alături de mătuşa sa, prinţesa Sharada, şi îi doborî pe amândoi, întoarse apoi arma spre sora sa, Sruti, ocupată să-şi ajute soţul rănit, şi o ucise cu o rafală scurtă.

Apoi se opri şi privi în jurul său. Mirosul acru al prafului de puşcă invadase camera şi niciun invitat nu mai era în picioare. Supravieţuitorii se ascundeau după canapele, inclusiv regina, ghemuită alături de cel mai mic dintre copiii ei, Nirajan.

Singurele persoane rămase la vedere erau prinţesele Ketaki şi Jayanti, ghemuite una în cealaltă în fundul camerei. Dipendra le zări şi lansă o ultimă rafală. Jayanti, atinsă în cap, fu ucisă pe loc, în timp ce sora sa scăpase cu un glonţ în umăr şi unul în braţ.

Văzând că nu mai avea pe cine să ucidă, prinţul Dipendra se îndreptă spre uşa care dădea în grădină şi dispăru. Abia ieşise că regina se ridică, speriată, privi masacrul şi porni în urma lui, urmată de fiul ei, Nirajan. Nu se mai auzeau decât gemetele răniţilor.

Regele Nepal-ului, alb ca varul, sângera prin urechi, agoniza, cu tunica plină de sânge.

*

Prinţesa Ketaki nu îşi pierduse cunoştinţa, îşi privea umărul sfâşiat de glonţul puştii M 16, osul fiind vizibil în mijlocul rănii. Întoarse capul şi văzu imediat că sora ei nu mai respira.

Deodată, se auzi de afară o împuşcătură. Apoi, după o scurtă linişte, două rafale succesive, apoi un

alt foc izolat. Prinţesa Ketaki auzi în fine strigăte din exterior, ciocănituri la geamul mare al camerei şi mai mulţi aghiotanţi apărură în încăpere, oripilaţi de spectacol. În câteva momente, sala de recepţii se umplu de uniforme. Un soldat Gurkha se aplecă spre prinţesă, examinându-i rana. Lucidă, Ketaki îl întrebă:

— Unde este regina?

— Moartă. În grădină, bâigui soldatul. Prinţul Nirajan la fel. Au fost ciuruiţi de gloanţe.

— Şi prinţul Dipendra?

— S-a sinucis. Afară, lângă bazin.

Noii soldaţi Gurkha din garda regală apărură de peste tot, urmaţi de servitorii palatului, descoperind cu toţii spectacolul macabru al familiei regale masacrate. Supravieţuitorii, ameţiţi, nu aveau decât un singur gând: să fugă din acest loc oribil.

În timp ce se ocupau de răniţi, aghiotantul regelui, sosit şi el, ridică, ajutat de doi soldaţi, corpul neînsufleţit al suveranului şi îl scoaseră din încăpere. Din pragul salonului pe care nu îl părăsise de la începutul serii, regina-mamă, încremenită, privea spectacolul morţii. Murmură ceva ce nimeni nu auzi.

Aerul mirosea a cordită, sânge şi moarte.

*

Soldatul Gurkha de la poarta de vest a palatului regal văzu apărând din curte un 4×4 cu farurile aprinse. Auzise focurile de armă şi bănuia că se întâmplase ceva anormal. Aşa că se aşeză în mijlocul drumului. Când vehiculul se apropie, zări,

lipit pe parbriz, ecusonul maşinilor de la palat şi ocoli pentru a vorbi cu şoferul. Acesta din urmă opri şi se aplecă spre soldat. Era în uniformă şi santinela recunoscu un ofiţer Gurkha. Acesta îi zise pe un ton agitat:

— *Raja ta mare!*[5]

Bulversat de această veste neaşteptată, soldatul alergă spre barieră şi o deschise fără să mai aştepte. Maşina 4×4 trecu de poartă şi viră la dreapta, pe Keshar Mahal. Santinela îşi zise că ar fi trebuit să-i ceară numele şoferului, pentru a-l trece în registrul intrări-ieşiri, dar era prea târziu.

Capitolul II

Prin hubloul avionului Airbus al companiei Thai Internaţional, Nepal-ul semăna cu o Elveţie de un verde incredibil, contrastând cu casele gălbui, mici cuburi semănând cu cele de Monopoly.

Kathmandu se întindea în mijlocul unei văi înguste, între dealuri modeste, şi aveai nevoie de un serios efort de imaginaţie pentru a realiza că te aflai la poalele Himalayei, cel mai înalt lanţ muntos din lume. Vârfurile „nobile” – Everest şi Annapuma – se aflau mai la est, invizibile în spatele eternei bariere de nori, şi erau accesibile doar alpiniştilor hotărâţi. Avionul atinse solul. De aproape, era mult mai mizerabil decât în Elveţia. Epave ale avioanelor şi elicopterelor vechi zăceau la marginea aeroportului. Acesta, minuscul şi dărăpănat, părea abandonat. Coborând de pe pasarelă, Malko nu văzu pe pistă decât un vechi turbo-jet al companiei Yetis Airlines,

5 Regele a murit!

care se pregătea de decolare. Fu plăcut surprins de căldură. Musonul şi ploile diluviene lăsau loc, după jumătatea lui septembrie, unei temperaturi cvasi tropicale, oraşul aflându-se doar la o mie de metri altitudine.

Deoarece erau puţini pasageri în avion, formalităţile fură rapid îndeplinite. Destinaţie obligatorie, în anii şaptezeci, pentru generaţia hippy, Nepal-ul nu mai era vizitat decât de iubitorii de drumeţii, alpinişti de performanţă şi indieni care veneau să-şi cheltuiască averile în cele patru cazinouri din Kathmandu, jocurile de noroc fiind interzise în ţara lor. Asaltat de o gloată de şoferi la ieşirea din aeroport, Malko se trezi într-un taxi care părea vandalizat. În afară de volan, nu mai rămăsese nimic din bord.

Şoseaua care ducea în oraş amintea de o cărare din Africa, aflată în cea mai rea stare. Semăna cu India, cu aglomeraţia, sutele de buticuri, nu mai mari decât o cutie de pantofi, minusculele Maruti în care se înghesuiau uneori opt persoane, biciclişti, „tuk-tuk-uri”, un fel de tricicluri transformate în taxiuri colective. În acest univers murdar, femeile făceau notă discordantă cu sariurile în culori vii şi aspectul lor îngrijit: coafate, machiate, cu cercei din aur în nas şi nelipsitul *tika*[6], pentru a atrage bunăvoinţa nenumăraţilor zei – exista câte unul pentru fiecare zi a săptămânii – din panteonul hindus.

Taxiul zgâlţâitor ajunse în cele din urmă pe o stradă animată, mărginită de birouri ale companiilor aeriene, restaurante, magazine de suvenire. Şoferul

6 Punct roşu desenat în mijlocul frunţii.

se întoarse, cu un zâmbet ştirb, spre Malko.

— *Royal Palace!* bâigui el.

Îi arătă gardurile înalte din capătul străzii Durbar Margh, în spatele cărora se zăreau nişte clădiri hidoase, un amestec de turlă bisericească de periferie şi o staţie de metrou din Beijing. Parcul palatului Nakayanhiti ocupa mai mulţi kilometri pătraţi în plin centrul capitalei. Dispăru din raza vizuală a lui Malko când taxiul intră pe un drum îngust, care ducea la hotelul Yak and Yeti, unul dintre hotelurile relativ de vază din Kathmandu, un ansamblu de clădiri din cărămidă roz, înconjurate de o grădină mare.

Întâmpinat de un portar zâmbitor, cu turban, Malko se cază într-o clipă.

Raţe enorme se clătinau prin parc, iar nepalezii păreau amabili şi relaxaţi. Nimic nu amintea de incredibila dramă care se derulase în urmă cu câteva săptămâni în acest oraş, aparent atât de liniştit. S-a întâmplat exact pe 19 jestha 2058, conform calendarului nepalez, mai devansat faţă de al nostru, adică pe 1 iunie 2001. În acea zi, prinţul moştenitor Dipendra, aparent cuprins de o criză de nebunie, masacrase metodic cea mai mare parte a familiei sale, devenind în acelaşi timp patricid, fratricid, regicid, şi totuşi, moştenitor al Coroanei. Probabil cuprins de remuşcări, îşi trăsese un glonţ în cap şi nu supravieţuise decât trei zile după masacru. În comă, şi în ciuda faptelor sale, fusese totuşi proclamat rege al Nepal-ului, apărătorii tradiţiei păstrând cu scrupulozitate regulile succesiunii regale. Când avu în cele din urmă bunul-simţ să moară, lăsând tronul unchiului său, prinţul

Gyanendra, acesta din urmă îi asigurase prinţului criminal funeralii demne de titlul său. O salvă de onoare de treizeci şi una de lovituri de tun şi o incinerare la templul Pashupatinath, pe malul râului Bagmati. Pentru a comemora moartea celor doi regi succesivi, nepalezii se răseseră în cap în semn de doliu şi ţinuseră un post de treisprezece zile, ceea ce nu schimba cu nimic obiceiurile lor alimentare. A doua zi, prinţul Gyanendra devenea Majestatea Sa Regele Gyanendra Bir Bikram Shah şi intra în palat într-o trăsură trasă de şase cai, mai proprie tradiţiilor decât Mercedesul blindat regal, cu clasicul chipiu regal care semăna cu o marmită întoarsă, în care fuseseră înfipte pene de păun.

În patru zile, Nepal-ul cunoscuse trei regi, fapt unic în istoria acestui mic regat!

*

Abia instalat, Malko ridică telefonul din cameră. Deşi nu cunoştea motivul pentru care CIA îi ceruse să vină la Kathmandu, era nerăbdător să afle. Din ceea ce citise în ziare, cazul masacrului de la palatul regal era cât se poate de clar: prinţul moştenitor Dipendra, îndrăgostit nebuneşte de o tânără hindusă, se confruntase cu refuzul mamei sale în privinţa căsătoriei. Desigur, se putea căsători cu aleasa lui, dar îşi pierdea drepturile la tronul Nepal-ului. Or, aparent, frumoasa Devyani Rana ţinea neapărat să fie regină. Oribilă dilemă, pe care prinţul Dipendra o tranşase masacrându-şi părinţii şi alte rude. Nouă morţi, toţi moştenitori regali, fără a mai vorbi de cei răniţi. Un basm modern cam

macabru. De atunci, totul revenise la normal, iar Nepal-ul avea un nou rege, fratele regelui asasinat, afacerist cu o mână de fier. Malko nu prea vedea de ce CIA îşi punea atâtea întrebări... Se felicita totuşi că nu îl trimiseseră pe urmele lui bin Laden. Afganul îl cunoscuse deja.

— *American Embassy în Nepal,* anunţă o voce nepaleză.

— *Mister Larry Doolittle, please.* Din partea prinţului Malko Linge.

După câteva secunde, o voce tipic americană zise un călduros: „*Good afternoon, Mister Linge. Welcome to Kathmandu.”*

Reprezentantul CIA avea un puternic accent din Sud, la fel ca Bill Clinton.

— Mulţumesc, zise Malko. Când ne vedem?

— Acum, dacă nu sunteţi foarte obosit, răspunse Larry Doolittle. Voi amâna o întâlnire. Aveţi o maşină?

— Nu, dar pot să iau un taxi.

Americanul scoase un sunet dezaprobator.

— Mai bine vă trimit o maşină cu un şofer care vorbeşte engleza. În taxi puteţi lua tot felul de mizerii. Dacă aţi şti numărul bolilor care bântuie în această ţară! S-ar zice că toate bacteriile din lume şi-au dat întâlnire aici. Mai ales, nu beţi *niciodată* apă, decât minerală.

Chris Jones şi Milton Brabeck, cele două „gorile” ale CIA, nu ieşiseră din camera lor. Malko conveni să aştepte maşina şi ieşi să viziteze parcul, decorat cu un minunat Buddha aşezat pe un mic tumul. După o jumătate de oră, unul dintre angajaţii de la recepţie veni să-l anunţe că maşina sosise. O Toyota albă

aştepta în faţa intrării. Şoferul, un tip scund cu părul unsuros, sări de la volan, se înclină reverenţios şi îi deschise portiera.

— *My name is Prakash,* anunţă el.

O dată Malko instalat pe banchetă, reveni în Durbar Margh şi viră la stânga în faţa palatului regal, de-a lungul gardurilor înalte care se transformau treptat într-un zid din piatră gri.

La intrarea pe Lazimpat, strada animată ce urca spre cartierul rezidenţial Maharajgunj, frână brusc.

O vacă blocase circulaţia deja aglomerată, care se transformase într-o magmă de „tuk-tuk-uri”, biciclişti şi maşini. În fine, vaca se hotărî să elibereze strada. Trei kilometri mai la nord, Malko văzu deodată, pe partea stângă, într-un viraj, blocuri mari de beton, vopsite în verde, care interziceau accesul, încadrând o poartă neagră. O duzină de nepalezi în uniformă, mândri, cu armele ca la paradă, păzeau trotuarul. Sindromul bin Laden lovea până în Himalaya. Fu nevoit să intre pe la consulat, la stânga, unde nepaleze minione în uniformă îl verificară conştiincioase, cu figuri timide. Detectoarele lor erau atât de dereglate, încât era comic. În fine, reuşi să intre în locul sfânt. Ambasada, mică, albă şi pătrată, se ridica în mijlocul unei grădini, fiind mai retrasă faţă de stradă. O secretară cam trecută şi cu acnee veni să-l preia pe Malko, sub privirea unui soldat din Marină, închis într-o cuşcă cu geam blindat.

Larry Doolittle îl aştepta în capătul scărilor. Un bărbos simpatic, cu bretele, rotunjor, o pipă în colţul gurii, care abia ajungea la umărul lui Malko. Biroul său nu era decorat decât cu un drapel american,

câteva *thangas*[7] şi inevitabila fotografie cu muntele Everest, aurul alb al Nepal-ului. Cu 50.000 de dolari ascensiunea.

— *Tea or coffee?* întrebă el.

Malko alese ceaiul, cafeaua americană fiind chiar dezgustătoare. Se destinseră un moment, vorbind, inevitabil, despre bin Laden, Răul Absolut. Dar, evident, Larry Doolittle era nerăbdător să intre în miezul problemei.

— Vă întrebaţi pentru ce aţi venit aici, zise el zâmbind, după ce termină ceaşca de cafea.

— Oarecum, mărturisi Malko.

Larry Doolittle se ridică să ia o fotografie color de pe biroul său. I-o întinse lui Malko.

— Aţi auzit de masacrul din 1 iunie? Cel din stânga este prinţul Dipendra, care i-a ucis pe toţi cei aflaţi în fotografie.

Malko privi atent documentul. Bărbaţii aveau aerul unor militari de paradă, cu caschetele pline de broderii de aur, superbe uniforme negre, decoraţii peste tot. Semănau între ei: privire bovină, mustaţă lungă, figură îndesată. Femeile, machiate cu prost gust, cu o privire absentă, arborau diademe şi bijuterii care ţineau locul decoraţiilor.

— Tristă poveste! concluzionă Malko.

— Este motivul pentru care aţi venit aici, spuse imediat Larry Doolittle.

— Ce mai este de aflat despre această poveste, în plus faţă de ceea ce se ştie? întrebă Malko, foarte mirat.

Americanul îşi aprinse pipa cu o brichetă Zippo specială pentru pipă şi zâmbi încurcat.

7 Picturi murale tibetane.

— Este un ordin de la Langley, explică el. Cineva, acolo, studiind dosarul acestei crime regale, s-a întrebat dacă nu cumva a fost ceva dubios. Altceva decât o poveste de dragoste.

— Dar de ce este Agenţia interesată?

— Aparent, acest schimb de regi ne ameninţă interesele în această ţară. De aici şi până la a-ţi imagina că în spatele acestei drame se ascunde o manipulare, pusă la cale de oameni care nu au aceleaşi obiective ca noi... în acest moment, cei de la Langley sunt cam paranoici.

După drama de la World Trade Center, aveau oarece scuze.

— Explicaţi-mi, zise Malko.

Larry Doolittle îşi aprinse din nou pipa care se stinsese şi aşează cu grijă bricheta Zippo pe masa joasă.

— Până în 1990, începu el, Nepal-ul era o monarhie absolută, de peste două sute de ani puterea fiind împărţită între două mari familii, Shah şi Rana. Absolută şi coruptă absolut. Nefericiţii de nepalezi nu mai puteau rezista. Simţind că lucrurile riscau o turnură periculoasă, Statele Unite au exercitat presiuni asupra regelui Birendra, cel care a fost asasinat, ca să mai cedeze din putere. A acceptat, şi Nepal-ul, după câteva sute de morţi în urma revoltelor violente, a devenit o monarhie parlamentară, regele permiţând înfiinţarea partidelor politice.

— A mers? întrebă Malko.

— Aceasta a permis întinderea corupţiei la întreg personalul politic, recunoscu sobru Larry Doolittle, dar poporul era mulţumit: putea, în fine, să se

exprime, chiar dacă acest drept nu i-a folosit la nimic. După zece ani de la această schimbare de regim, tot nu există şosele, nici infrastructură, nici securitate socială, 60 sunt analfabeţi, iar majoritatea nepalezilor trăiesc în condiţii demne de Evul Mediu.

— Nu au încercat să răstoarne monarhia?

Larry Doolittle zâmbi ironic.

— Este ca şi cum i-aţi spune unui preot de la ţară să se ridice împotriva papei! Aici, regii sunt nişte zei. *De facto* deţin în continuare puterea absolută şi nu se supun legilor comune. După masacrul de la palat, ceea ce a şocat oamenii nu a fost faptul că Dipendra şi-a omorât nouă membri ai familiei, inclusiv mama, sora şi fratele cel mic, ci că a îndrăznit să se atingă de rege... Unul dintre nepalezii faţă de care mă miram că a putut fi proclamat rege după ce l-a ucis pe regele precedent a oftat şi mi-a spus: „Ştiţi, sunt nişte zei, nu gândesc la fel ca noi...”

Un înger trecu. Ce ţară frumoasă! Imunitate totală, visul oricărui om politic. Şi, în plus, o mulţumire generală. Malko îşi înmuie buzele în ceaiul cu iasomie şi remarcă:

— Totuşi, nu mi-aţi spus *de ce* sunt aici.

Larry Doolittle trase din pipă şi zise:

— De zece ani, s-a întâmplat *totuşi* ceva. O revoltă ţărănească s-a declanşat în vestul ţării, partea cea mai săracă. O mişcare destul de comparabilă cu Khmerii Roşii din Cambodgia sau cu Sendero Luminoso din Peru. Amestec de intelectuali şi de ţărani analfabeţi. Liderul lor este un brahman din cea mai înaltă castă, Pushpa Kamal Dahal, care se cheamă acum „Tovarăşul Prachanda”. Puţin câte

puţin, mişcarea lor s-a transformat, a devenit o veritabilă gherilă, formată din mii de luptători.

— Sunt înarmaţi?

— Au început cu aproape nimic, explică americanul, apoi au recuperat destule arme omorând poliţişti. În plus, cumpără de pe piaţa neagră din ţările vecine, Uttar Pradesh şi Bihar, unde sunt numeroşi simpatizanţi comunişti.

— Chinezii nu-i ajută?

Larry Doolittle zâmbi.

— Nu. Partidul Comunist din Nepal îi consideră pe cei de la Beijing nişte revizionişti înfricoşători. Sunt inocenţi.

— Şi care este poziţia *voastră* faţă de ei? întrebă Malko într-un mod nevinovat.

Un înger trecu, înfăşurat într-un sari.

CIA nu s-a putut abţine niciodată să susţină o mişcare de eliberare, chiar dacă dădea naştere unor monştri precum fanaticii islamişti. Era latura „generoasă” a americanilor.

— Am avut contacte cu ei de la început, recunoscu şeful staţiei CIA. Cu scopul de a-i reintegra în jocul politic *legal.* Am favorizat mereu pluripartidismul. Regele Birendra era pe aceeaşi lungime de undă cu noi. A refuzat mereu să trimită armata împotriva lor, lăsând această sarcină poliţiei, prost înarmată şi slab antrenată. Ceea ce le-a permis, în aproape cinci ani – prima lor acţiune datează din 13 februarie 1996 – să controleze practic 25 din ţară şi să se infiltreze în oraşe, inclusiv în Kathmandu.

— Şi nu vă deranjează acest lucru?

Larry Doolittle îşi reaprinse pipa cu flacăra puternică a brichetei pentru a treia oară.

— Da şi nu, recunoscu el. Regele Birendra era dispus să negocieze cu ei, pentru a-i include în viaţa politică alături de celelalte partide. Nu voia vărsare de sânge şi cred că, după douăzeci şi opt de ani de domnie, nu mai ţinea atât de mult la tron, realizând arhaismul situaţiei. Exista posibilitatea unei tranziţii blânde şi controlate.

— Noul rege Gyanendra are o poziţie diferită? întrebă Malko.

— Total diferită. Este un tip dur. Un autocrat. A început prin a desfăşura armata în zonă: armată compusă din soldaţi de elită, relativ bine echipaţi, 40.000 de oameni, faimoşii Gurkha.

— Nu este cea mai bună soluţie ca armata nepaleză să pună capăt acestei rebeliuni? întrebă Malko, făcând pe avocatul diavolului.

— Nu va reuşi, spuse tranşant americanul. Nu se câştigă *niciodată* împotriva unei mişcări de gherilă. Analiştii noştri sunt convinşi că, având în vedere noua politică a lui Gyanendra, maoiştii vor prelua, după un timp, puterea, înlăturând monarhia constituţională şi instaurând un stat totalitar. Unde noi nu vom avea acces. Iată de ce Langley se interesează de masacrul din 1 iunie. Acest incident s-a petrecut la timp pentru a putea provoca o schimbare radicală a politicii.

— Evident, recunoscu Malko, este cam ciudat. Dar de ce ţineţi atât de mult la Nepal? Statele Unite nu au niciun interes aici…

Larry Doolittle îl privi distrat.

— Ba da, zise el. Tibet-ul.

— Adică?

— Nepal-ul este unicul post de observaţie spre

Tibet. Suntem la două ore distanţă de frontieră şi la cinci ore de Lhasa. Eu mă aflu aici dintr-un singur motiv: proiectul „Tibetan Uprising”.

— Ce înseamnă?

— După cum ştiţi, chinezii au invadat Tibet-ul, l-au alungat pe Dalai Lama şi fac tot posibilul pentru a-l coloniza complet. Statele Unite dezaprobă formal această politică. Rolul meu, aici, este să încerc să obţin informaţii despre evoluţia situaţiei de-acolo, să preiau dezertorii sau refugiaţii şi, dacă se poate, să formez o nouă mişcare de rezistenţă anti-Beijing.

Vast program, îşi zise Malko. Înţelegea acum de ce CIA ţinea la Nepal ca la lumina ochilor.

— Până acum aţi obţinut rezultate? întrebă el.

— Câteva, mărturisi americanul, dar este foarte dificil. Am reuşit să desfăşurăm câteva operaţiuni punctuale de cealaltă parte a frontierei, dar este o misiune de mare întindere. Şi trebuie să fim prudenţi. Nepalezii au o frică enormă faţă de chinezi. Nu vor să şi-i pună în cap.

Acum, lucrurile erau mult mai clare. Chiar dacă China şi Statele Unite se apropiaseră mult, între ele rămânea totuşi o rană deschisă. Un mijloc de presiune asupra Beijingului. Chiar dacă trebuia sacrificată monarhia nepaleză.

— Vă înţeleg acum interesul faţă de acest „incident”, recunoscu Malko. Dar de ce nu efectuaţi chiar dumneavoastră această anchetă?

Larry Doolittle dădu din cap şi îşi trecu mâna prin părul gri.

— Dacă vreau ca nepalezii să mă lase în pace în privinţa Tibet-ului, *eu* nu trebuie să mă amestec în treburile lor. Or, masacrul de la 1 iunie este o

problemă *internă* nepaleză. Dacă descoperiţi ceva supărător pentru ei, pot spune oricând că aţi desfăşurat o anchetă ordonată direct de Langley. Cel puţin, vom salva aparenţele. Apoi, nu am multe „surse” aici. Demult timp, noi subcontractăm problemele interne „Verilor”[8]. Ei se învârt aici ca peştele în apă. Au fost dintotdeauna. Armata le mănâncă din mână. Ofiţerii Gurkha sunt formaţi la Sandhurst. De altfel, omologul meu de la MI 6 mi-a trimis un raport foarte detaliat în legătură cu masacrul regal.

— Cu ce concluzie?

— Un acces de nebunie al tânărului prinţ, din motive sentimentale. Vă va explica.

— Cum?

— I-am spus de venirea dumneavoastră. Este bucuros să vă cunoască. Cred că vă va înlesni contactele necesare pentru a desfăşura o anchetă independentă. Ceea ce a cerut Langley.

— Este singura dumneavoastră sursă?

— Nu, bineînţeles. Există o persoană pe care trebuie să o întâlniţi neapărat. Prinţesa Ketaki Chester. O verişoară a actualului rege, care a divorţat de soţul ei nepalez pentru a se căsători cu un australian. Am invitat-o la cocktailurile oferite de noi. A supravieţuit masacrului şi ştiu că este de acord să discute cu noi. Merge periodic în Statele Unite, şi mă voi ocupa personal să obţină rapid viza. Vă voi da telefonul ei, fiindcă am anunţat-o deja.

Americanul se uită la ceasul Breitling cu brăţară din piele uzată şi se ridică pentru a scrie câteva rânduri pe un dosar pe care i-l întinse lui Malko.

8 Serviciile britanice de informaţii.

— Iată dosarul întocmit de mine referitor la acest caz şi datele lui Andrew Teck şi ale prinţesei Ketaki. Veţi vedea, este foarte fermecătoare.

Malko luă hârtia. Uimit. Chiar era ancheta cea mai ciudată a carierei sale. Larry Doolittle îl conduse până la parter. Malko reveni la Toyota parcată în faţa ambasadei. Era o căldură copleşitoare, vacarmul circulaţiei era asurzitor, iar aglomeraţia amintea de Asia.

Imediat ce se întoarse la Yak and Yeti, începu să citească dosarul înmânat de şeful staţiei CIA. După două ore, era convins: ancheta referitoare la masacrul de la palatul regal fusese sabotată, sau nici măcar nu avusese loc. O declaraţie a noului rege Gyanendra era uimitoare. Declarase cu răceală presei nepaleze că drama se produsese fiindcă o armă automată se declanşase singură, rănind şi omorând mai mulţi membri ai familiei regale...

În faţa acestui nivel de cinism, nu poţi decât să te înclini. Malko privi cele două numere de telefon date de Larry Doolittle şi sună la primul. O voce feminină, plină de timiditate, răspunse imediat:

— *Namaste*.[9]

— Prinţesa Ketaki? întrebă Malko.

— Da, eu sunt.

— Sunt prinţul Malko Linge, zise el. Larry Doolittle mi-a cerut să vă contactez. Fac o anchetă pentru Departamentul de Stat cu privire la incidentul din 1 iunie. Am putea să ne întâlnim?

— Bineînţeles, spuse ea după o scurtă ezitare. Unde?

— Vreţi să veniţi să luaţi masa la hotelul meu, Yak

9 Bună ziua.

and Yeti?

— Ştiu un loc mai plăcut, pe Durbar Margh, sugeră ea, Nanglo. Este o terasă la primul etaj. Vă voi aştepta acolo într-o oră. Întrebaţi de mine la ospătari. Mă cunosc.

După ce închise, Malko se întrebă dacă această întâlnire îi va dezvălui secretul incredibilului masacru.

Capitolul III

Nanglo era versiunea nepaleză a bistroului. Mese din lemn înghesuite pe o terasă unde era o căldură înăbuşitoare, umbrită doar de câţiva bananieri. Cu vedere spre Durbar Margh, una dintre puţinele artere care se apropiau de lumea occidentală, cu trotuare adevărate, ce-i drept găurite, şi buticuri. Totul era întins pe cinci sute de metri, între palatul regal şi statuia ecvestră a regelui Mabendra, care domina sensul giratoriu în care „tuk-tuk”-urile se învârteau ca nişte titirezi.

Restaurantul era plin. Mulţi străini. Malko întrebă un ospătar de prinţesa Ketaki şi îi fu arătată o femeie scundă, cu figură blândă şi păr cenuşiu, singură la o masă, fumând. Când se apropie de masă, nepaleza ridică privirea, îi zâmbi şi îi întinse mâna cu o mişcare bizară. Ca şi cum braţul îi era sudat de corp.

— Scuzaţi-mă, zise ea cu un zâmbet, umărul mi-a fost sfârtecat de un glonţ de M 16 şi încă nu pot mişca braţul. Fac recuperare, dar nu îşi va mai reveni complet.

Privirea ei, blândă şi inteligentă în acelaşi timp,

era plină de şarm. Îl scrută curioasă pe Malko.

— Domnul Doolittle mi-a spus că anchetaţi acest oribil eveniment. Dar ce mai este de spus?

— Nu ştiu, mărturisi Malko. Aţi putea să mă ajutaţi? Larry mi-a spus că sunteţi una dintre supravieţuitoarele acestui masacru. Aţi avut mult noroc.

Prinţesa Ketaki zâmbi, cu o urmă de tristeţe profundă.

— Da, dacă vrem să spunem aşa, recunoscu ea. Nu am avut decât două răni, nu foarte grave, una la umăr, cealaltă la braţ. În timp ce sora mea a fost ucisă pe loc…

Tăcu, cuprinsă de emoţie. Un ospătar se apropiase şi Malko o întrebă pe prinţesă ce dorea să bea.

— Au coniac? întrebă ea timid. De fiecare dată când îmi amintesc de acea seară şi de biata mea soră, mă simt îngrozitor.

Ospătarul auzi şi reveni imediat cu o sticlă de coniac Otard XO pe o tavă şi o servi pe nepaleză. Profitară şi comandară de mâncare. Inevitabilul curry din carne de berbecuţ era singurul lucru manjabil. Găseai în meniu şi peşti de origine dubioasă, dar majoritatea nepalezilor prezenţi se îmbuibau cu *dalbhat*, mâncarea tradiţională, un amestec de linte, orez şi legume.

Prinţesa Ketaki cuprinse paharul cu degetele ca pentru a-l proteja, privind în gol. Malko o lăsă să se destindă, după care întrebă:

— Îmi puteţi povesti ce s-a întâmplat, mai exact, în seara de 1 iunie?

— Bineînţeles, zise prinţesa nepaleză cu vocea ei blândă. Era o serată ca toate celelalte la care

mergeam fără soţul meu – fiind britanic, nu era acceptat la palat. În ciuda căsătoriei mele cu un străin, regele Birendra mă iubea mult şi continua să mă lase să-l vizitez. În acea seară, una dintre primele persoane pe care le-am văzut a fost vărul meu, prinţul Dipendra. Părea într-o dispoziţie excelentă, şi a venit să mă întrebe ce doream de băut, după care m-am dus să o salut pe regina-mamă. Regele şi regina nu veniseră încă...

Îşi continuă relatarea cu o voce sigură, fără emoţii aparente, ca şi cum povestea un film. Coniacul Otard XO îşi făcuse efectul. Malko asculta atent, dar ceea ce povestea ea nu aducea nicio informaţie nouă despre masacru care să nu fi fost deja menţionată în raportul dat de Larry Doolittle. În timp ce vorbea, un cuplu se aşează în apropierea lor. Un nepalez cu fizic banal, însoţit de o fiinţă strălucitoare. La prima vedere, nu sesiză decât gura cu buze foarte roşii, cărnoase, ca şi cum crescuseră mai mult decât era normal. Ochii mari şi negri erau conturaţi cu rimei, iar în părul de abanos erau prinşi ochelarii de soare. Cerceii imenşi îi dădeau un aer de ţigancă. Când întoarse capul spre el şi îi zâmbi, Malko remarcă sprâncenele groase şi bine conturate. Privirea îi era plină de siguranţă şi provocare. Aproape o invitaţie. Ciudat, în loc să se aşeze normal, îşi scosese încălţările şi îşi îndoise picioarele sub ea, într-o parte, înfăşurată într-un sari albastru care i se mula pe un bust somptuos. Privirea îi rămase fixată în ochii lui Malko pentru câteva secunde, apoi se îndreptă spre prinţesa Ketaki, căreia îi adresă câteva cuvinte în nepaleză. Malko profită de ocazie. Atras de această creatură

minunată, o întrebă pe Ketaki:

— O cunoaşteţi?

Prinţesa zâmbi cu subînţeles.

— Cine nu o cunoaşte pe Prativa Thapa în Kathmandu? Este femeia cea mai independentă din Nepal. Sunt sigură că ar putea să vă povestească multe lucruri despre viaţa de aici…

Vorbise tare pentru a fi auzită de cea în cauză. Prativa Thapa întoarse capul şi îl întrebă pe Malko, într-o engleză impecabilă:

— Sunteţi jurnalist?

— Aproape, zise el. Fac o anchetă în Kathmandu.

Fără să se jeneze de partenerul ei, Prativa Thapa scoase o carte de vizită din geantă şi scrise pe ea un număr de telefon.

— Sunaţi-mă, zise ea simplu. Poate aş putea să vă ajut.

Malko luă cartea de vizită şi se întoarse spre prinţesa Ketaki, care observase manevra, amuzată. Această necunoscută cărnoasă, care avea pe frunte scris „târfa” cu litere de foc, deasupra tradiţionalului *tika,* i-ar putea face şederea mai puţin plictisitoare. Pentru moment, trebuia să continue „interogarea” prinţesei Ketaki.

— Sunteţi sigură că cel care a tras a fost prinţul Dipendra? întrebă el. Am citit în anumite ziare că ar fi putut fi o sosie.

Nepaleza scutură energic din cap.

— Imposibil! îl cunosc de foarte mult timp. El era!

— Ce explicaţie aveţi pentru comportarea lui?

Ea îi susţinu privirea.

— Nu am, recunoscu ea. Nu se înţelegea cu mama sa, dar îşi adora tatăl şi fratele mai mic. Or, i-a

omorât pe amândoi. În timp ce trăgea ca la tir, nu a scos niciun cuvânt. M-a făcut să mă gândesc la Yama, zeul Morţii. Era înfricoşător: nu se auzeau decât împuşcăturile şi ţipetele oamenilor care cădeau. Nu am leşinat. Am văzut totul, în afară de sinuciderea sa, când a ieşit în grădină, urmărit de mama şi fratele său. I-a omorât şi pe ei înainte de a se sinucide...

Un înger trecu, însângerat.

Era cald. Vecinii de masă se ridicară şi frumoasa Prativa îi trimise o ultimă ocheadă lui Malko, după care se îndepărtă. Prinţesa Ketaki se aplecă imediat spre el.

— Este specială, îi mărturisi ea în şoaptă. Este fata unui ambasador, o familie foarte bună. A locuit mult timp în străinătate şi trăieşte în Kathmandu ca o occidentală. Coborî şi mai mult vocea. Are treizeci de ani şi nu a fost măritată niciodată.

Aparent, în ochii ei, era o tară comparabilă cu SIDA... Malko zâmbi.

— Poate că nu-i plac bărbaţii...

Prinţesa Ketaki se strâmbă ironic.

— Oh, ba da! Are mulţi amanţi. La Kathmandu, locuieşte singură. Se pare că a avut o aventură cu ambasadorul Australiei, un celibatar care era nebun după ea. Prativa nu ezită să meargă în discoteci sau baruri împreună cu bărbaţi, să danseze, să se exhibeze. Este foarte libertină, puţin cam nebunatică, dar cunoaşte toate bârfele din Kathmandu.

Malko îşi zise că, cu puţin noroc, Prativa va avea un amant în plus cât de curând. Femeia nu îşi ascunsese deloc interesul faţă de el. Dar, trebuia să

revină la ancheta sa.

— Deci, credeţi că prinţul Dipendra şi-a ucis toată familia deoarece a fost împiedicat să se căsătorească cu femeia pe care o iubea, această Devyani Rana?

Prinţesa Ketaki zâmbi puţin dezgustată.

— Şi pe mine au vrut să mă împiedice să mă căsătoresc cu bărbatul pe care îl iubeam, dar am trecut peste asta... Bineînţeles, mi-am pierdut titlul de Alteţă Regală. Nu cred această versiune: Dipendra nu era un sentimental. Adora armele, exerciţiile fizice şi femeile. Era un „afemeiat” care avea mult succes. Pe lângă Devyani, mai avea alte două amante...

Evident, nu era o mare poveste de dragoste... Malko era tot mai uimit. Ce ar fi putut împinge un tânăr de treizeci şi unu de ani să-şi masacreze familia pentru ca apoi să se sinucidă?

— Nu a intervenit nimeni? întrebă el. Erau totuşi şi alţi oameni la palat.

— Nimeni! zise prinţesa nepaleză. Se pare că aghiotanţii se uitau la televizor. Vinerea, este un program satiric foarte apreciat, show-ul lui Santosh Pant. Dar niciodată Dipendra nu ar fi trebuit să aibă dreptul să deţină toate aceste arme în cabana sa... Doar că tatăl său, regele, i-a dat pe mână securitatea palatului şi nu îndrăznea nimeni să i se opună. Oricum, cine ar fi crezut că se poate întâmpla aşa ceva? Nimeni.

Cum nimeni nu ar fi putut crede că pot fi distruse turnurile gemene de la World Trade Center. Lumea era plină de surprize, înfricoşătoare sau minunate. Ketaki scoase o ţigară din pachetul de Shakar, iar

Malko se grăbi să i-o aprindă cu bricheta Zippo inscripţionată, pe care o lăsă pe masă. Prinţesa „fuma ca un turc”.

— Ce s-a întâmplat după ce a ieşit pentru a doua oară? întrebă Malko.

— În interiorul sălii de biliard, nimic, răspunse prinţesa Ketaki. La puţin timp după ce a ieşit, am auzit un foc de armă izolat, apoi, după un timp, două rafale lungi şi, ceva mai târziu, un alt foc de armă izolat. Apoi, aghiotanţii au apărut în încăpere.

— Aţi auzit *două* focuri de armă izolate, remarcă Malko. Este uimitor! Cum le explicaţi?

— Nu mi le explic, recunoscu ea. S-a zis că Dipendra s-a sinucis trăgându-şi un glonţ în cap cu propriul pistol.

Nimeni nu menţionase vreodată a doua împuşcătură. Malko rămase tăcut câteva secunde. Prăvălită pe scaunul ei, prinţesa părea şi mai mică. Zise deodată:

— Cred că tot acest masacru a fost premeditat.

— De ce?

— Dipendra s-a prefăcut că este beat, la începutul serii, deşi era perfect treaz. Încerca, probabil, să-şi diminueze responsabilitatea faţă de ce avea să urmeze.

— Dar, atunci, de ce s-a sinucis?

Prinţesa nepaleză făcu un gest evaziv.

— Poate că, la început, nu intenţiona să se sinucidă, ci doar să-l omoare pe rege. Apoi, şi-a dat seama de gravitatea actelor sale şi a devenit „amok”, nebun. După aceea, am avut impresia că voia să-i elimine pe toţi martorii acestui atac.

— A cruţat câţiva.

— Da, dar cum poţi şti ce s-a petrecut în mintea lui? Este mort şi nu vom afla niciodată adevărul.

— Şi „logodnica” sa, Devyani Rana?

Prinţesa Ketaki făcu un gest dezinvolt, însoţit de un zâmbet.

— A plecat la Delhi în mare grabă, fără măcar să asiste la înmormântare. Este doar o frumoasă ambiţioasă.

Restaurantul începea să se golească. Prinţesa Ketaki îşi stinse ţigara în scrumieră şi oftă.

— Trebuie să merg la recuperare. Dacă vă mai pot fi utilă...

Se ridică: chiar era scundă, foarte scundă, fragilă, slabă. Ospătarii se înclinară adânc la trecerea ei. Tradiţia avea o viaţă dură. Se despărţiră pe Durbar Margh şi Malko o luă pe jos spre Yak and Yeti. Aproape în fiecare lună, undeva în lume, un bărbat înnebunea şi omora oameni dintr-un motiv frivol, fără a înţelege măcar de ce. Ultimul descreierat lovise la Zug, în inima Elveţiei. De atunci, te puteai aştepta la orice... în orice caz, la Kathmandu toată lumea părea că uitase drama de la 1 iunie...

Holul de la Yak and Yeti era aproape gol, cu excepţia unui cuplu care discuta în *tea-room.*

Un tip brunet, tânăr şi vioi, în compania unei blonde fermecătoare, îmbrăcată într-un pulover alb şi pantalon. Femeia se ridică pentru a lua ceva de la recepţie, trecând prin faţa lui Malko. Ochii ei albaştri ca de porţelan, părul aproape prea blond şi acea expresie decentă nu puteau aparţine decât unei britanice... Totuşi, conturul unui strâng se desena sub ţesătura albastră a pantalonului, accesoriu care nu aparţinea unei femei prea serioase.

Din camera sa, Malko sună la ambasada Marii Britanii. O secretară fermecătoare îl anunţă că Andrew Teck era plecat, dar că se va întoarce la ora cinci şi îl va primi. Nu mai avea decât să se uite la CNN pentru ultimele ştiri din lume, în principal războiul declarat de George W. Bush terorismului. Nepal-ul nu trebuia să se numere, în acel moment, printre grijile celor de la Langley, dar, în ciuda catastrofelor, afacerile continuau. Malko se instală în faţa ecranului, întrebându-se pe care, dintre bruneta Prativa sau necunoscuta blondă, ar prefera-o.

Pentru moment, era doar o chestiune pur teoretică.

*

Bărbatul care îl aştepta în faţa intrării de la Secţia de Apărare, zâmbind cu toţi dinţii, era cel pe care îl văzuse la Yak and Yeti împreună cu blonda cu ochi albaştri. Andrew Teck, reprezentantul MI 6 în Nepal. Avea un aer care amintea de Tony Blair. Zâmbetul feroce şi sigur pe el, privirea sclipitoare, seducător ca un tânăr premier, în costum gri, alături de trăsăturile nedefinite de gentleman, cu o urmă de condescendenţă pentru tot ceea ce nu se referă la Majestatea Sa. Un soldat Gurkha curat şi lustruit ca un soldat de plumb, cu pumnalul *kukri* la centură, salută sec. Era aglomerat în ambasadă. Andrew Teck îl conduse pe Malko spre un birou gol, unde un al doilea Gurkha veni să lase o tavă cu ceai.

Volubil, simpatic, Andrew Teck vorbea în nepaleză cu soldatul, în timp ce îl observa pe Malko. Turnând ceaiul, remarcă:

— Mi s-a părut că vă văd mai devreme, la Yak and Yeti. Am fost invitat de o tânără jurnalistă de la BBC care pregăteşte un reportaj despre Nepal. O domnişoară încântătoare!

Râse complice, dar în acelaşi timp plin de reţinere.

— Absolut, încuviinţă Malko. Apropo, v-am citit raportul. Este chiar interesant şi complet.

Andrew Teck redeveni brusc serios.

— A fost o dramă incredibilă, zise el. Sunt multe încrucişări genetice între membrii acestei familii şi uneori au loc derapaje. Îl cunoşteam *personal* pe tânărul prinţ moştenitor. Un tip straşnic. Foarte sportiv. Se pregătea să ia locul tatălui său. A făcut cursuri la Sandhurst. Colegii săi îl porecliseră „Dippy”[10]. Apoi, a intrat în viaţa lui această femeie...

Îşi şterse o lacrimă în timp ce îşi sorbea ceaiul.

— Ce femeie? întrebă Malko.

— Devyani Rana, zise agentul MI 6. O familie excelentă. O Rana, nu-i aşa? Foarte frumoasă, foarte elegantă, dar şi foarte ambiţioasă, adăugă el cu un zâmbet plin de satisfacţie. Voia să fie regina Nepal-ului.

— Şi? întrebă Malko.

Britanicul se aplecă spre el, ca şi cum i-ar fi încredinţat un mare secret.

— Regina nu voia. O obscură poveste de familie. Îl avertizase pe Dipendra că, dacă se căsătorea cu această indiancă, era exclus de la succesiunea la tron.

Tăcu, cu buzele strânse, meditând despre răutatea femeilor. Dând din cap, adăugă:

— În ziua tragediei, Dipendra i-a telefonat de mai

10 Alcoolicul.

multe ori acestei... femei. (Malko crezu că o va numi „creatură”). A implorat-o să se căsătorească cu el dacă renunţă la tron. Iar ea a spus nu.

— Cum aţi aflat asta? întrebă Malko, cu răsuflarea tăiată.

Andrew Teck zâmbi modest.

— *My dear* Malko, avem mulţi prieteni la palat. Soldaţi Gurkha printre alţii. Toţi au fost pregătiţi prin grija noastră. Am discutat cu un anume Kumar Dixit, aghiotantul prinţului Dipendra, a doua zi după dramă. Era dărâmat, înainte de a se alătura familiei sale, prinţul i se confesase, spunându-i că era disperat şi că nu mai avea chef să trăiască dacă o pierdea pe Devyani. Se pusese pe băut şi pe fumat *ganja*[11], ca să-şi mai alunge supărarea.

Malko aproape că vărsă o lacrimă. Parcă ar fi fost un roman de Harlequin. O frumoasă poveste de dragoste care s-a terminat prost.

— Deci, e adevărat că, în urma unei decepţii sentimentale, insistă el, prinţul Dipendra s-a sinucis, după ce şi-a omorât aproape întreaga familie?

Reprezentantul MI 6 dădu grav din cap.

— Absolut. De altfel, chiar în ziua tragediei, îi făcuse o vizită, împreună cu părinţii săi, lui Nayan Raj Pandey, gurul regal care tocmai s-a retras. Luaseră ceaiul împreună. Voia să-i expună situaţia sa şi să obţină susţinerea acestuia pe lângă regină, mama sa. Degeaba, gurul i-a dat dreptate reginei, iar prinţul a plecat de la el şi mai disperat.

— Era suficient pentru a-l transforma în asasin?

— *Well,* zise britanicul, chiar înainte de dineu, Dipendra i-a cerut aghiotantului său să-i prepare o

11 Haşiş.

petardă foarte puternică. Un amestec de *ganja* şi cocaină. Cred că asta l-a înnebunit. La puţin timp după aceea, a urcat în camera sa pentru a-şi căuta armele cu care a comis masacrul. *Shocking, indeed.*

Britanicul părea perfect convins şi convingător. Malko se întrebă pentru ce mai venise el în Nepal. Andrew Teck îi adresă un zâmbet plin de gentileţe, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

— Larry mi-a explicat situaţia. Americanii îl iubeau mult pe regele Birendra şi, după această dramă, şi-au imaginat o mulţime de lucruri, au făcut tot felul de scenarii. Ei ştiu că Larry nu are timp să se ocupe de aceste probleme, având Tibet-ul pe cap. Şi, în anumite momente, nu au încredere în nimeni. Totuşi, ne-am străduit destul demult să clarificăm această situaţie. Graţie lui Kumar Dixit, am obţinut informaţii extrem de precise. El l-a descoperit pe prinţul Dipendra mort, în grădină, ţinând în mână pistolul Glock 9 mm. I l-a luat din mână înainte de a-l transporta la Spitalul Militar din Channi. L-a văzut cum s-a sinucis, dar nu a putut face nimic, era prea departe de el.

— Prinţul şi-a tras un glonţ în cap?

— Exact, în tâmplă. A stat în comă trei zile, tară să-şi mai revină.

Malko vru să-i menţioneze cele *două* împuşcături auzite de prinţesa Ketaki, dar se abţinu. Poate se înşelase. Se simţea cam ridicol în faţa acestui gentleman care îi considera pe americani cam dezechilibraţi, în ciuda politeţii sale evidente. Nu-i mai rămânea decât o verificare de făcut.

— L-aş putea întâlni pe acest aghiotant, pentru a anunţa la Langley că am rezolvat definitiv cazul?

— *Of course,* răspunse imediat Andrew Teck. Îl cunosc destul de bine şi l-am mai văzut la un bal al soldaţilor Gurkha, luna trecută. Cred că va accepta să vă întâlnească dacă i-o cer eu. O să-l întreb pe şeful Statului Major al armatei nepaleze, generalul Sadip Shah. Kumar Dixit s-a întors la unitatea sa de soldaţi Gurkha într-o cazarmă din estul oraşului. Bineînţeles, va trebui să nu se afle...

— Bineînţeles, îl asigură Malko.

Britanicul se ridică.

— Vă sun mâine dimineaţă.

*

Aflat în Toyota sa, în mijlocul circulaţiei demente de pe bulevardul Lazimpat, Malko se simţea mai degrabă frustrat. Şaisprezece ore de zbor doar pentru atât! Explicaţiile reprezentantului MI 6 păreau perfect logice. De când cu bin Laden, CIA întâlnea comploturi peste tot. Se întoarse la hotel şi o sună pe Prativa Thapa. Niciun răspuns. Nici măcar robotul. Dezamăgit, coborî la bar, unde un pianist cânta valsuri vieneze, şi dădu peste jurnalista britanică pe care o văzuse în compania lui Andrew Teck. Spre marea lui surpriză, aceasta îi adresă un zâmbet strălucitor.

— Sunteţi un prieten de-al lui Andrew Teck, nu-i aşa? îl întrebă ea cu un plăcut accent de Oxford.

— Îl cunosc, preciză Malko. De unde ştiţi?

Ea râse cristalin.

— Oh, m-a sunat mai devreme şi mi-a vorbit de dumneavoastră. Am observat că mă priveaţi mai ciudat...

— Vă găsesc fermecătoare, răspunse Malko. Ce faceţi la Kathmandu?

Ea îi întinse mâna.

— Mă numesc Anna Dickens şi lucrez pentru un canal de televiziune. Pregătim o emisiune despre masacrul de la palat, o teribilă dramă sentimentală. Un prinţ care îşi omoară toată familia fiindcă i se interzice să se căsătorească cu femeia pe care o iubeşte. Este teribil de romantic…

Ochii ei albaştri erau umezi. Malko îi privea sânii mari, peste care puloverul alb se mula perfect. O altă formă de romantism. Ea sesiză.

— *Încă* mă mai priviţi ciudat.

— Vreţi să luaţi cina cu mine în seara aceasta? o întrebă el.

Anna Dickens arboră o expresie uşor dezolată.

— Oh, *it's so charming!* Dar am deja planificată o întâlnire cu un jurnalist nepalez. Mâine, poate?

— Cu plăcere, concluzionă Malko.

Va profita de acest răgaz pentru a compensa decalajul orar.

*

Vocea stridentă a lui Andrew Teck îl smulse pe Malko din somn. Adormise pe la ora şase.

— Vreţi să vă întâlniţi cu persoana în cauză la ora zece, în biroul meu? îl întrebă britanicul. Mai târziu va fi dificil să-l întâlniţi, pentru că a fost mutat la o cazarmă din afara oraşului Kathmandu.

— Voi fi acolo, promise Malko înainte de a se băga sub duş.

Înainte de a pleca, formă numărul Prativei Thapa.

Ca prin minune, îi răspunse o voce feminină.

— *Namaste.*

— Ne-am văzut ieri la restaurant, eram cu prinţesa Ketaki, îi reaminti Malko.

Câteva secunde de tăcere, apoi tânăra izbucni în râs.

— Ah da, este adevărat, nu credeam că mă veţi suna! Cred că v-a zis numai lucruri groaznice despre mine...

— De ce ar fi făcut-o?

— Este o chestiune mai veche. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Să luaţi prânzul cu mine, îi propuse Malko.

— Imposibil, lucrez cu un sindicat toată ziua. Dar pentru cină se poate.

Îi promisese deja blondei Anna Dickens, dar munca trecea înaintea plăcerii.

— Foarte bine, zise el. Unde ne vedem?

— Aveţi un şofer?

— Da.

— Atunci, veniţi să mă luaţi pe la ora şapte şi jumătate. Îi voi explica la telefon şoferului dumneavoastră unde locuiesc. Eu nu am maşină, e prea scumpă: 150 taxe vamale.

— Atunci, pe diseară, promise Malko.

Dilemă. Trecând pe la recepţie, îi lăsă un bilet Annei Dickens, scuzându-se şi propunându-i să cineze a doua zi. După cinci minute, era zdruncinat de pavajul denivelat al oraşului. De această dată, soldatul Gurkha de la intrarea în ambasada britanică trebuie să fi primit indicaţii, deoarece lăsă Toyota să intre în parcare. Un al doilea Gurkha îl conduse pe Malko până în biroul Secţiei de Apărare.

— *Come in!* strigă vocea clară a lui Andrew Teck.

Malko descoperi un birou ceva mai personalizat, cu hărţi, printre care una a Tibet-ului, şi câteva gravuri cu scene de vânătoare. Un bărbat în civil, aşezat în faţa britanicului, se ridică vioi, cu rigoarea unui militar de carieră. Reprezentantul MI 6 făcu prezentările.

— Maiorul Kumar Dixit, prinţul Malko Linge, un prieten american care se interesează de drama de pe 1 iunie.

Ofiţerul nepalez schiţă un zâmbet jenat. Semăna cu tânărul prinţ, cu mustaţă şi figură uşor îndesată. Andrew Teck îl întrebă amabil:

— Domnule maior, îi puteţi repeta domnului Linge tot ceea ce aţi văzut în seara aceea? Ce aţi văzut, cu ochii dumneavoastră. Bineînţeles, va rămâne între noi.

Maiorul Dixit ezită un moment, apoi începu cu o voce nesigură:

— Sunt... Eram aghiotantul Alteţei Regale prinţul Dipendra de mai bine de patru ani. Mă ocupam de el tot timpul. Îl însoţeam, când dorea, îi aranjam întâlniri, îi protejam intimitatea. (Schiţă un zâmbet.) îi pregăteam până şi ţigările cu *ganja,* iar el avea amabilitatea de a le aprecia. De altfel, în acea seară, mi-a cerut să-i prepar una foarte tare.

— Când? îl întrerupse Malko.

— Chiar înainte de dineu. A fumat-o în cabana sa, aşezat pe pat, aproape de telefon. Aştepta să fie sunat. Când telefonul a început să sune, eu am ieşit. Apoi, conform ordinelor, m-am alăturat celorlalţi aghiotanţi în sala noastră de odihnă. Ca în fiecare vineri, era o emisiune de televiziune comică pe care

voiam să o urmăresc. După numai două ore, am auzit împuşcăturile în depărtare. Nu m-am mirat. Uneori, prinţul Dipendra sau prinţul Bahadur se distrau trăgând în tulpinile de bambus din parc. Un bucătar a venit şi a bătut la uşă, spunând că se trăgea *înăuntrul* sălii de biliard. Ne-am precipitat imediat.

— Şi apoi? întrebă Malko.

Ofiţerul nepalez îşi trecu mâna prin faţa ochilor, ca şi cum voia să alunge o imagine neplăcută.

— În momentul în care am ajuns în faţa intrării în sala de recepţii, am văzut ieşind trei persoane. Mai întâi pe prinţul Dipendra, apoi, după câteva clipe, pe mama sa, regina, şi pe fratele mai mic, Nirajan. Prinţul Dipendra se îndrepta spre scările exterioare al cabanei sale. Am auzit-o pe Majestatea Sa Regina strigându-l. S-a întors şi a fost oribil. A îndreptat puşca M 16 spre ea şi a tras o rafală lungă. Capul Majestăţii Sale a explodat literalmente.

Tăcu. Andrew Teck îl privea grav. Cu un semn, îl invită să continue.

— Apoi, continuă Kumar Dixit, tânărul prinţ Nirajan a alergat spre fratele său. Acesta din urmă a îndreptat arma M 16 spre el şi a deschis focul. Parcă nu se mai oprea! Vedeam gloanţele cum îi intrau în corp. Acesta se zguduia sub impactul gloanţelor, şi nici măcar nu a apucat să scoată vreun sunet. A căzut şi el. Încărcătorul armei se golise. Prinţul Dipendra a aruncat-o, a rămas câteva clipe nemişcat pe scări şi apoi a coborât, venind spre mine. Mi-a fost foarte frică, crezând că mă va omorî. Atunci, am strigat: „Alteţa Voastră, ce aţi făcut?”

— Nu aţi încercat să-l neutralizaţi? insistă Malko.

Nu aţi tras asupra lui?

Maiorul Dixit îl privi oripilat şi bâigui:

— Să trag asupra lui! Dar era prinţul moştenitor! Imposibil.

— Tocmai îşi omorâse mama, regina, şi fratele, obiectă Malko.

Ofiţerul nepalez scutură din cap fără să-l privească şi repetă.

— Era prinţul moştenitor.

Andrew Teck îi sări în ajutor.

— În Nepal se acordă un mare respect familiei regale, completă el. Sunt ca nişte zei...

Zei feroce...

— Atunci, ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

Maiorul se încruntă.

— Prinţul Dipendra a făcut câţiva paşi, ca şi cum nu mă vedea. S-a oprit şi a scos pistolul din toc. Un Glock 9 mm, personal. Înainte să îl pot împiedica, a dus arma la tâmpla stângă şi a tras. A căzut în spatele peluzei, aproape de un pod care făcea legătura între cele două bazine. Pistolul a căzut în apă...

— L-aţi recuperat?

Maiorul Dixit scutură din cap.

— Nu, am văzut că prinţul încă trăia şi am chemat ajutoare. Am aranjat transportarea lui până la Spitalul Militar. Apoi, am dat mai multe telefoane. Trebuia să luăm legătura cu prinţul Gyanendra care se afla la Pokhara. A sosit cu un elicopter pe la miezul nopţii. Vremea era foarte urâtă, şi nu a putut ajunge mai repede. Ploua.

— De atunci, v-aţi mai întors la palat?

— Nu. Niciodată. Am primit interdicţie să mă

întorc acolo şi să vorbesc despre ce s-a întâmplat.

— Nu ştiţi ce s-a întâmplat cu pistolul Glock?

— Nu, *sir.*

Se lăsă din nou linişte. Soarta pistolului avea mai puţină importanţă, până la urmă. Malko insistă pe un detaliu.

— Prinţul Dipendra era stângaci?

— Ambidextru, preciză ofiţerul. Îl învăţasem să tragă cu ambele mâini.

Andrew Teck îşi drese glasul şi se uită ostentativ la elegantul ceas Breitling de pilot de vânătoare.

— Am o întâlnire în scurt timp, zise el. Mai aveţi şi alte întrebări?

— Nu, zise Malko, nu văd care.

În treizeci de secunde, ieşiră din birou. Maiorul Kumar Dixit pocni din călcâie, ţeapăn. Privirea lui întunecată îl fulgeră pe Malko. Andrew Teck îl conduse pe ofiţer până la maşină şi comentă:

— Este un *eye-witness*[12]*.* Cred că nu puteţi găsi ceva mai bun. Dacă nepalezii află că v-aţi întâlnit cu el, se vor înfuria. Sunt foarte susceptibili.

— Mulţumesc, zise Malko, cred că ancheta mea se opreşte aici.

Andrew Teck izbucni într-un râs amical.

— Rămâneţi totuşi până joi! Este o serată la ambasada Australiei. Au un gin excelent şi sunt mereu prezente femei drăguţe. Când beau, nepalezele se lasă duse de val…

Coborând spre centru, Malko îşi zise că nu mai avea mare lucru de făcut în Kathmandu, decât să se culce cu Prativa sau să escaladeze Everestul.

12 Martor ocular.

Toyota se atingea de pereţii din pământ ai caselor care mărgineau strada îngustă din pământ bătătorit, un adevărat râu de noroi, din cartierul Guiridhora, la nord-est de Kathmandu. Şoferul lui Malko opri şi dispăru pe o uşă din lemn. După cinci minute, Malko văzu apărând un sari portocaliu. Prativa Thapa se urcă lângă el. Avu un şoc în stomac: tânăra nepaleză se parfumase şi se machiase ca regina din Saba. Evidenţiindu-şi şi mai mult gura enormă, subliniindu-şi genele groase, alungindu-şi ochii cu rimei. Mătasea bluzei i se mula pe sânii mari, cu sfârcuri groase. Între bolerou şi partea de sari înfăşurată în jurul taliei, se putea vedea o porţiune de piele mată.

— Sunteţi superbă! exclamă el.

Prativa îl ţintui cu o privire arzătoare, insistentă, senzuală. Cum maşina era mică, se atingeau.

— Mulţumesc, zise ea, m-am aranjat pentru dumneavoastră. De obicei, îmbrac minijupe când ies, dar m-am gândit că veţi prefera sariul.

— Unde vreţi să luăm masa? o întrebă el.

— Chez Caroline, zise ea fără să ezite. Singurul restaurant franţuzesc din Kathmandu. Îmi va aminti de Europa.

Îi indică şoferului traseul şi ieşiră imediat din labirintul de străzi înguste, mergând spre sud. Restaurantul era ascuns într-un centru comercial nou-nouţ, creat cu mult gust pe locul grajdurilor de la fostul palat Singha Durbar. O tejghea, mese de bistrou, un adevărat decor de teatru, dar nici ţipenie de clienţi.

— Ce vreţi să beţi? întrebă Malko.

Prativa Thapa ridică o privire timidă, cu un zâmbet încurcat.

— Aş putea să beau şampanie? Demult timp nu am mai avut ocazia. Aici este foarte scumpă.

Malko zâmbi. Cu 75 de rupii la un dolar, nimic nu era prea scump în Nepal. Totuşi, ospătarul păru surprins de comandă. Reveni cu o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blanes, cam prăfuită, dar veche din 1995. Ochii Prativei străluceau. Pocnetul dopului care sări îi spori şi mai mult bucuria. Bău cu poftă şi puse paharul pe masă.

— Este minunată, oftă ea.

Mâncarea, în schimb, deşi teoretic era franţuzească, se dovedi chiar deplorabilă. Mielul la cuptor parcă escaladase Everestul înainte de a fi prins. Din fericire, aveau şampanie Taittinger. Iar la desert, fructe de mango proaspete. Ochii Prativei străluceau ca două stele. Luă dopul sticlei de Taittinger şi îl băgă în geantă, cu un zâmbet de copil.

— Îl păstrez ca amintire.

Emoţionant. Privirile li se întâlniră. Părea fascinată.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Malko.

— Ştiţi de ce v-am zâmbit la restaurant?

— Nu.

— Din cauza ochilor. În Tibet există un Buddha cu ochii aurii ca ai dumneavoastră. Nu am mai văzut astfel de ochi.

— Mulţumesc, zise Malko, nu vă voi cere să vă prosternaţi.

Ea se scutură ca şi cum se trezise dintr-un vis şi

întrebă:

— Deci, ce întrebări aveţi?

— Nu prea ştiu, mărturisi Malko. De la ultima noastră întâlnire, am aflat multe lucruri. Chiar am întâlnit pe cineva care l-a văzut pe prinţul Dipendra sinucigându-se, după ce şi-a masacrat familia.

Prativa izbucni în râs.

— În acest caz, este un mincinos.

— De ce?

— Fiindcă Dipendra nu s-a sinucis. A fost asasinat.

Capitolul IV

Malko crezu, la început, că era efectul şampaniei Taittinger. Totuşi, figura serioasă a Prativei Thapa îl făcu să înţeleagă că nu glumea. Ceea ce ridica o *adevărată* problemă de fond.

— L-am întâlnit astăzi chiar pe aghiotantul prinţului Dipendra, care mi-a spus că l-a văzut sinucigându-se.

Prativa se gândi câteva secunde.

— Vă referiţi la maiorul Kumar Dixit?

— Da. Îl cunoaşteţi?

— Oarecum. Unde l-aţi întâlnit?

— La nişte prieteni, răspunse prudent Malko.

— Este ciudat, zise ea. Mi s-a spus că se află în arest preventiv, la secret, în tabăra militară din Channi, la vest de oraş. *Incommunicado.* Sunteţi sigur că era vorba de el?

Malko nu se gândise deloc la acest aspect. Dar de ce l-ar fi păcălit reprezentantul MI 6, un aliat al americanilor? Prativa începuse să mănânce din mango. Adăugă:

— În această poveste, de la început, toată lumea minte. Regele Gyanendra a declarat mai întâi că a fost vorba de un accident, că o armă automată s-a descărcat singură. Apoi, comisia de anchetă a publicat un raport plin de contradicţii şi de inadvertenţe. În apropierea sălii de biliard se aflau mai mulţi aghiotanţi. De ce nu au reacţionat aceştia la auzul împuşcăturilor? Oricum, nu s-a făcut nicio autopsie şi nicio expertiză balistică pentru niciuna dintre victime. Şi nici nu s-a mai găsit pistolul cu care Dipendra s-ar fi sinucis. Nicio autoritate independentă nu a călcat pe la palat. După tragedie, toţi aghiotanţii care lucrau la palatul regal au dispărut, fără a da nicio declaraţie. Niciun jurnalist nepalez nu i-a putut contacta. Ofiţerii armatei nepaleze refuză să divulge unde se află, pretinzând că s-au întors la tabăra lor de origine, în afară de cei împotriva cărora s-a intentat un proces pentru neglijenţă, cum este Kumar Dixit.

— De ce acest zid de tăcere?

— Nu ştiu, mărturisi Prativa. Nu fac politică. Mă gândesc şi la faptul că regina-mamă ştie multe lucruri. După dramă, a declarat: „îşi pregătea lovitura demult timp.”

— Adică?

— Dipendra voia să fie rege, spuse simplu tânăra. Era un tip energic, care îl considera pe regele Birendra prea moale. În această familie, există o foarte lungă tradiţie de asasinate. Aşa au ajuns la putere cei din familia Rana.

— Credeam că a fost vorba de o decepţie sentimentală, obiectă Malko.

Prativa îl privi cu compătimire, uşor amuzată.

— Nu-l interesau femeile, ca şi vărul său Bahadur. Se folosea de ele şi atât.

— Mi-aţi spus mai devreme că a fost asasinat. Cum aţi bănuit?

Nepaleza zâmbi cu subînţeles.

— De la cineva care *ştie.* Poate singura persoană care ar putea fi sigură.

— Şi ştie *şi* cine l-a asasinat?

Prativa scutură din cap.

— Nu. Asta nimeni nu o ştie. Totul s-a întâmplat la palat, pe o altă planetă.

Împinse farfuria şi îl privi îndelung pe Malko. Ochii ei exprimau toată senzualitatea din lume. Dorea neapărat să schimbe subiectul.

— Îmi puteţi spune cine v-a dat această informaţie? insistă el.

— Nu vreau să mor de tânără, răspunse zâmbind Prativa. Îmi place viaţa, chiar dacă nu este mereu plăcută în Nepal. Vreţi să vă arăt Kathmandu *by night*?

— Cu plăcere, acceptă Malko.

— Bine. Să mergem să bem un pahar la Hyatt. Este singurul loc ceva mai vesel.

*

Sub clarul de lună, imensa esplanadă din faţa hotelului Hyatt semăna cu un palat abandonat dintr-un film de science-fiction. Situat la est de centru, aproape în plin câmp, Hyatt, nou-nouţ şi prea luxos, era aproape gol.

Prativa şi Malko descoperiră un imens hol pustiu şi tăcut, unde doar zgomotul paşilor lor răsuna pe

marmură. Nepaleza îl conduse pe Malko spre o scară care părea că pătrunde în adâncurile pământului.

— Vă duc în cea mai bună discotecă din Kathmandu! spuse ea.

La prima vedere, nu era prea convingător... La jumătatea drumului, se auzi muzica, apoi ajunseră într-un local de noapte cu decor ultramodern, aproape gol. O orchestră de jazz, instalată pe un podium în spatele barului, cânta pentru o mână de clienţi instalaţi într-un separeu întunecat. Prativa arătă zâmbind un afiş în nepaleză.

— Înseamnă: „Nu fumaţi *ganja* în acest local”, zise ea. Dar nimeni nu îl respectă.

Ca pentru a sublinia cele spuse, deschise geanta şi scoase o ţigară groasă.

— Aveţi un foc? întrebă ea cu un zâmbet devastator.

Malko se conformă şi flacăra brichetei Zippo aprinse *petarda* groasă cât o ţigară de foi. Prativa inspiră fumul şi îl suflă lent.

— Este bun! Continuăm cu şampanie?

Nu era momentul să i se opună. Malko era decis să obţină numele „sursei”. După cinci minute, un ospătar, încremenit de respect faţă de un client atât de larg la pungă, aşează pe masă o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne, mult mai puţin prăfuită decât cea de la Chez Caroline, şi se retrase fără să pară că vede fumul negricios al *petardei.*

Prativa se aruncă cu lăcomie pe sticla de şampanie, golind două pahare la rând. Începu să se unduiască pe ritmul muzicii, uitând complet de masacrul regal. Ceea ce nu-i convenea lui Malko.

Căci, dacă tânăra spunea adevărul, bănuielile celor de la Langley se adevereau, cu o implicare neplăcută şi neprevăzută: rolul „Verilor”. Care, intenţionat, l-au trimis pe Malko pe o pistă falsă. Doar dacă Andrew Teck nu era şi el manipulat de nepalezi.

— Dansăm? propuse Prativa, smulgându-l pe Malko din gândurile lui.

Se aflau deja două cupluri pe ring, fetele fiind îmbrăcate în pantaloni. Era un blues lent, iar Prativa se abandonă foarte senzuală în braţele lui Malko. Mătasea sariului era atât de fină, încât îi putea simţi toate formele corpului. Bustul ei plin se strivea de haina lui. Îşi puse mâna pe pielea ei fină, între bolerou şi fusta lungă şi, imediat, Prativa se lipi şi mai mult de el. Feţele lor se atingeau, iar el simţi brusc nevoia să-şi lipească buzele de gura roşie şi cărnoasă, care părea că-l ademeneşte în tăcere. Dar trebuia să reziste.

Dacă *ganja* era tolerată, flirtul părea mult mai puţin admis. Alături de ei, cuplurile dansau cuminţi la un metru unul de celălalt. Una dintre dansatoare îi lansă o privire furibundă Prativei, lipită fără menajamente de Malko, care începea, chiar şi fără să fi fumat *ganja,* să se înfierbânte. Reacţie pe care partenera sa nu o putea ignora.

Melodiile lente lăsară loc unei muzici mult mai trepidante, prilej cu care Prativa se întoarse la separeu cu un legănat de coapse care ar fi trezit şi un mort. Malko îi umplu paharul cu şampanie. Ea îl bău lent, savurând fiecare bulă, după care îşi îndreptă privirea spre el, plină de inocenţă:

— Nu vă şochez? întrebă ea, înainte de a-şi

reaprinde ţigara.

Ochii îi străluceau în penumbră, şi chiar era foarte excitantă cu gura ei pictată şi bustul greu care se mişca destul de rapid.

— Din cauza *petardei*? întrebă Malko. Nu, bineînţeles, dar aş vrea tare mult să-mi spuneţi cine v-a asigurat că prinţul Dipendra nu s-a sinucis.

Ea suflă încet fumul.

— Mai târziu, poate. În seara aceasta, vreau să mă relaxez.

El îi privi inelele care luceau aproape la fiecare deget de la mână.

— Vă plac pietrele colorate, remarcă el.

Prativa Thapa îşi privi mâinile.

— Da. Dar doar pentru a mă proteja de influenţele astrologice nefaste. Fiecare culoare reprezintă o planetă. Verdele este Saturn, roşul este Venus, galben este Marte. Toată lumea face astfel. În Nepal, suntem foarte superstiţioşi. Există atât de multe influenţe invizibile. De altfel, toţi înţelepţii prevăzuseră o catastrofa pentru acest an.

Sosiseră şi alte cupluri. Era ceva mai animat. Îşi mai turnară şampanie. Din cauza zgomotului, era tot mai dificil de discutat. După un timp, Prativa stinse în scrumieră ce mai rămăsese din *joint* şi propuse:

— Plecăm?

Era deja în picioare. Malko lăsă pe masă o mare cantitate de rupii şi o urmă. Ea urcă scările în spirală cu un legănat voit provocator. Şoferul Toyotei dormea la volan. Prativa îi spuse câteva cuvinte şi acesta porni imediat pe străzile pustii. După zece seara, Kathmandu semăna cu un „oraş fantomă”. În afară de câteva „controale” ale poliţiei, nici ţipenie.

Deodată, şoferul intră pe un drum întunecat şi Malko recunoscu strada unde locuia tânăra. Se opriră în faţa casei şi, cu o voce normală, Prativa îi sugeră:

— Trimiteţi şoferul acasă. Veţi lua un taxi pentru a vă întoarce la hotel.

*

Prativa Thapa locuia într-un apartament la primul etaj al unei vile fără stil, înconjurată de o grădină în paragină. Când aprinse lumina, Malko văzu o sufragerie mică cu două canapele, pereţi acoperiţi cu picturi şi un covor tibetan pe jos.

— Aşezaţi-vă, îl invită ea, arătând o canapea mare acoperită cu perne.

Prativa începu să aprindă beţişoare de tămâie fixate în vase mici, şi puse o casetă cu muzică ciudată, necunoscută lui Malko. Apoi dispăru şi reveni cu un flacon din cristal.

— O să vă ofer prilejul să gustaţi din „otrava” nepaleză, zise ea zâmbind.

Semăna cu sake japonez. Prativa înghiţi două porţii mari şi se aşeză în faţa lui Malko. Pentru un timp, se lăsară îmbiaţi de muzică. Apoi, puţin câte puţin, tânăra se învioră. Mai întâi începu să îşi legene capul, apoi să îşi onduleze încet bustul. Închise ochii. Când îşi ridică pleoapele, Malko descoperi imaginea a două pupile negre. Prativa îl fixa cu o privire hipnotică, absentă. Deodată, îşi lăsă sariul să-i cadă de pe umeri, dezvelind un bolerou asortat care părea gata să explodeze sub presiunea sânilor ei. Sfârcurile lungi erau scoase în relief de mătasea pe care o purta. Cu bustul drept, Prativa

începu să-şi legene umerii, într-un dans de o senzualitate incredibilă. Malko avea gâtul uscat, încet, tânăra începu să-şi atingă cu mâinile acoperite de inele mătasea boleroului, ca pentru a-i excita şi mai mult. Privirea îl fixa pe Malko.

Tentaţia de a o atinge era prea puternică, întinse mâna şi atinse sfârcurile excitate de sub mătase. Prativa tresări.

— Uşor, zise ea*, foarte* uşor.

Se supuse. Degetele se învârtiră în jurul sfârcurilor lungi, apoi mai jos. Prativa respira profund, cu privirea fixată în ochii lui. Deodată, ea îi apucă mâinile şi i le puse în mijlocul boleroului. Simţi sub degete copcile şi înţelese ce dorea. Una câte una, le desfăcu şi boleroul se deschise sub presiunea sânilor, dezvelindu-i aproape complet. Grei, fermi, cu piele arămie, uşor căzuţi. Cu un gest graţios din umeri, Prativa îşi scoase boleroul. Îl lăsă pe Malko să se joace cu sânii ei câteva minute, apoi se retrase uşor. Docil, el nu insistă. Urma o lecţie de Kama Sutra. Privirea Prativei coborî spre abdomenul lui.

— Dezbrăcaţi-vă, zise ea cu o voce calmă. Apoi aşezaţi-vă în aceeaşi poziţie.

Intrigat, Malko se conformă, păstrându-şi doar erecţia.

— Îndoiţi-vă picioarele sub corp, şopti tânăra cu vocea ei blândă, aşezaţi-vă mâinile pe genunchi.

Poziţia lotusului. Unde voia să ajungă? Dacă şi-ar fi urmat instinctul, s-ar fi aruncat pe ea şi ar fi violat-o, direct pe covorul tibetan. Acordurile muzicale continuau, cu un ritm de tamburine foarte lent. Prativa începu să se balanseze uşor în faţă şi în spate, cu mâinile aşezate sub sâni. Malko aştepta,

cu sexul dureros de excitat. Cu bustul gol, înfăşurată de la talie în jos în sari, Prativa combina erotismul cu pudoarea.

Malko avea crampe, încercând să rămână nemişcat, dar avea senzaţia că doar privirea tinerei era suficientă pentru a-i spori erecţia. Cum ea era aşezată direct pe covor, mai jos decât el, realiză că gura ei se afla exact în dreptul sexului său erect, ceea ce îi stimula şi mai mult dorinţa. De acum, urmărea avid legănatul bustului ei căci, puţin câte puţin, gura groasă se apropia de el. În fine, îl atinse, atât de uşor, încât se întrebă dacă nu visase. Dar, câteva momente mai târziu, simţi, ca o arsură, vârful unei limbi care îi dezmierda glandul umflat. Senzaţia fu atât de puternică, încât era gata să ejaculeze. Femeia îl supunea unei torturi rafinate.

Prativa se legăna tot mai repede. Brusc, Malko îşi aminti de un film alb-negru în care o tânără indiancă în sari făcea acelaşi lucru, dar în faţa unei cobre regale şi sacre. Care se legăna şi ea. În cele din urmă, buzele tinerei atingeau gura şarpelui într-un sărut păcătos...

Îşi ţinu respiraţia, concentrându-se la figura hieratică a Prativei a cărei privire hipnotică nu îl slăbea deloc. Acum, mângâierile erau tot mai apropiate. Atât de fugitive, încât nici nu avea timp să profite de ele... Buzele groase şi roşii îl cuprinseră într-o fracţiune de secundă, iar el ţipă răguşit. Dar, deja, balansoarul uman se îndepărtase. Când se apropie din nou, simţi cum limba ei îl învăluie cu o viteză uimitoare. Simţi cum seva îi clocotea în adâncul trupului, era gata să explodeze, dar nu îndrăznea să se mişte pentru a nu rupe vraja.

Prativa îl ciugulea ca o pasăre.

Încă o atingere. De această dată, fu prea mult. Simţi cum ejaculează. În acelaşi moment, gura îl cuprinse din nou, dar, de această dată, în loc să-l atingă doar, buzele groase îl acaparară complet.

Malko scoase un ţipăt sălbatic şi se eliberă brusc între buzele care îi cuprinseră sexul. Nu realiză dacă ejaculase chiar în acel moment, sau această ultimă atingere îi declanşase orgasmul. Aplecată în faţă, Prativa îi înghiţea sperma, impasibilă, tară măcar ca mâinile ei să-l fi atins.

Avu senzaţia că totul se transformase într-un scurtcircuit... în fine, gura ei se retrase lent. Încă mai era excitat, dar se simţea totuşi complet relaxat. Fantasma lui de a o poseda pe Prativa pe covor dispăruse o dată cu orgasmul. Se destinse dintr-odată. Tânăra îl privea cu un aer grav.

— E bine, aprobă ea, ai fost curajos. Mulţi bărbaţi nu rezistă până la capăt. Pe aceia nu-i mai revăd.

— A fost extraordinar, recunoscu Malko. Nu am avut niciodată o senzaţie atât de puternică. Dar eraţi gata să rataţi...

— Nu, îl corectă politicos Prativa, îţi urmăream pupilele. Am realizat, înaintea ta, că vei ejacula. Era prea bine şi pentru mine...

Ea se ridică cu supleţe, se duse să caute un prosop şi îl şterse atentă pe Malko.

— După această probă, zise ea, sunt sigură că vei şti să te controlezi când vom face dragoste... Este important. Îmbracă-te.

Se făcuse cam frig în cameră, iar ea se înfăşură în sari. El realiză că nici măcar nu se sărutaseră şi că, în afară de mângâierile pe sâni, nu ajunsese să-i

cunoască trupul. Relaxat, creierul îi începu să funcţioneze din nou. Prativa se aşeză în faţa lui, cu bustul drept, sânii fiind doar pe jumătate ascunşi de mătasea galbenă.

— Prativa, zise Malko, trebuie să ştiu dacă ceea ce mi-ai spus sunt zvonuri sau adevăruri.

— Este un adevăr, răspunse ea.

— Cum poţi fi atât de sigură?

— Amantul meu mi-a spus-o, spuse ea simplu. El l-a examinat pe prinţul Dipendra, după dramă, şi l-a îngrijit. Este neurochirurg.

— Ţi-a dat detalii?

— Nu, zise ea. Mi-a spus doar că, practic vorbind, era imposibil să se sinucidă.

— Aş putea să-l văd?

Un nou zâmbet.

— Bineînţeles, este în fiecare dimineaţă la Bir Hospital. Se numeşte Pradeep Shesta. Poţi merge să-l vezi din partea mea.

Se ridică şi îi zâmbi.

— O să-ţi chem un taxi. Ne vom mai revedea?

Ciudată formulă. Malko aşteptă zece minute. Prativa nici măcar nu-l sărută când se despărţiră. Sfârcurile sânilor îi tresăltau sub mătasea galbenă. Se întrebă dacă, singură, se va autosatisface. După douăzeci de minute, adormea ca un prunc, liniştit.

*

Era Curtea Miracolelor[13]. Pe un culoar, o femeie,

13 Referire la Curtea Miracolelor din Parisul medieval, un „paradis” al infirmilor şi răufăcătorilor, descris de Victor Hugo în *Notre-Dame de Paris,* (n. red.).

susţinută de doi prieteni, urla ca din gură de şarpe. Oameni palizi, îmbrăcaţi sărăcăcios, se înghesuiau peste tot, într-un spaţiu de o murdărie respingătoare. Fără lift şi fără un centimetru pătrat de curăţenie. N-ai fi crezut că te aflai într-un spital, ci mai degrabă într-un dispensar din lumea a patra… Condus de şoferul său, Malko traversă holuri, scări nenumărate, camere pline cu bolnavi. Toate afişele erau în hindi. Iar Bir Hospital era considerat ca fiind cel mai bun din Kathmandu. În fine, pe un hol întunecos, Malko zări o placă pe o uşă: „Profesor Shesta. Descălţaţi-vă înainte de a intra.”

Se descălţă şi ciocăni la uşă. Camera era minusculă, pătrată, cu pereţii acoperiţi de diplome şi fotografii. Pe o canapea roşie în formă de L, un bărbat tânăr cu figură inteligentă, la cravată, cu o superbă cămaşă galbenă, era cufundat în hârtii. Peste tot, teancuri de cărţi. Într-un colţ, o secretară în halat alb scria la un calculator. Bărbatul ridică o privire întrebătoare spre Malko.

— Profesorul Shesta? întrebă Malko.

— *Yes. It’s me.*

Zâmbea, simpatic. Malko se întrebă dacă şi el avusese parte de acelaşi tratament din partea Prativei.

— Sunt trimis de Prativa Thapa, îl informă el.

Faţa chirurgului se lumină.

— Ah! Sunteţi un prieten al Prativei! Sunteţi bolnav? Luaţi loc.

Îi făcu loc lui Malko pe canapea, lângă el. Acesta se întrebă cum se putea practica o chirurgie de înaltă precizie în această cloacă.

— Deci, de ce suferiţi? întrebă el.

— De nimic, mărturisi Malko. Mă interesează moartea prinţului Dipendra.

Faţa chirurgului se blocă şi acesta îl privi neliniştit.

— Cine sunteţi?

— Desfăşor o anchetă pentru guvernul Statelor Unite, îi explică Malko, fără să se compromită. Departamentul de Stat a fost intrigat de această dramă ieşită din comun.

— Înţeleg, aprobă distrat medicul. Dar comisia de anchetă a răspuns la toate întrebările. Raportul ei a putut fi consultat pe Internet.

— Dumneavoastră l-aţi tratat pe prinţul Dipendra?

— Tratat este mult spus, îl corectă profesorul Shesta. În seara dramei, m-au sunat de la Spitalul Militar pentru a-l examina pe prinţ. I-am cusut orificiul prin care a ieşit glonţul, lăsând un dren pentru a evita crearea de presiune în creier. Am dezinfectat rana şi l-am conectat la aparatul de respiraţie. Degeaba, coma era ireversibilă. A avut o uşoară ameliorare sâmbătă dimineaţă, apoi, luni, a murit din cauze naturale. O poveste tristă.

— S-a sinucis?

Un moment de tăcere.

— De ce îmi puneţi această întrebare?

— Dumneavoastră, care l-aţi examinat, insistă Malko, ar trebui să puteţi determina acest aspect.

Pradeep Shesta zâmbi şi se ridică, întinzând mâna lui Malko.

— Îmi pare rău, nu vă pot răspunde! Secret profesional. Sărutaţi-o pe Prativa din partea mea.

Malko nu mai avea altceva de făcut decât să se încalţe. Coborî scările pline de nefericiţi şi se întoarse la Yak and Yeti. Miracol: Prativa era acasă

la ea.

— L-am văzut pe prietenul tău, zise el, dar a refuzat să vorbească.

Ea ezită câteva secunde înainte de a întreba.

— Chiar este important?

— *Chiar.*

— Bine, în seara aceasta, mergem la cocktailul săptămânal de la ambasada Australiei. Pradeep va fi acolo, ca în fiecare joi. Poate că va fi mai dispus să discute.

— De ce?

— Din diferite motive, afirmă misterios tânăra. Veniţi să mă luaţi la ora nouă de acasă.

*

Prativa renunţase la *sari* pentru un pulover roşu şi o fustă mini la limita indecenţei. Cu părul prins la spate, arbora acelaşi machiaj sofisticat, îi întinse lui Malko mâna ca şi cum nu îl făcuse să ejaculeze în gura ei, cu o seară în urmă, şi zise şoferului:

— *Australian Embassy.*

Vexat şi profitând de semiîntuneric, Malko puse o mână pe coapsa ei. Prativa nu se opuse, dar întoarse spre el gura cărnoasă, minuţios desenată ca o emblemă sexuală. Ambasada Australiei se afla mult mai la nord de Lazimpat, după intersecţia cu centura oraşului. La intrare, trebuiră să semneze într-un registru, fără un alt control. Traversând parcul minunat, auziră muzică şi găsiră o piscină superbă. În capăt se afla o cabană mică, în faţa căreia se instalaseră mese. Era plin de lume, atât înăuntru, cât şi afară. Barul se afla în cabană, iar

invitaţii care stăteau afară făceau naveta, cu paharele în mâini. Câteva cupluri se agitau pe un minuscul ring de dans, aproape de bar.

Apropiindu-se de mesele de pe marginea piscinei, unul dintre invitaţi, aşezat la o masă, se ridică şi veni spre Prativa. O strânse în braţe, apoi îi întinse mâna lui Malko.

— Sunt bucuros să vă revăd, zise Pradeep Shesta cu o voce cam greoaie.

Cu cămaşa descheiată, ochii injectaţi, debit verbal, era, evident, bine „îmbibat”. Îi conduse la masa lui şi îi întrebă ce voiau de băut.

— Gin, zise Prativa.

— Vodcă, completă Malko.

Neurochirurgul se duse la bar şi reveni cu un pahar plin ochi cu gin şi un altul cu vodcă. Strângea sub braţ o sticlă de Defender Success 12 ani deja începută. Îi era teamă să nu se termine. Aici, şampania Taittinger era necunoscută, iar invitaţii se mulţumeau cu alcool mult mai tare…

Chirurgul îşi turnă o porţie serioasă de scotch şi băură cu toţii, pălăvrăgind. Deodată, Pradeep Shesta sări în picioare şi o trase pe Prativa în cabană.

— Mergem să dansăm! îi zise lui Malko.

Imediat ce rămase singur, o tânără nepaleză în tricou mulat şi pantaloni din latex negru veni să se aşeze la masă, începând să golească ce mai era prin pahare. Gin şi Defender… Nici măcar nu se jena. Îi întinse mâna lui Malko.

— Bună seara, mă numesc Sabitri şi lucrez aici. Sunteţi nou în Kathmandu?

— Sunt în trecere, preciză Malko.

Ea îl privi plină de curiozitate.

— Am văzut că aţi sosit cu Prativa. Ieşiţi cu ea?

Malko scutură din cap. Sabitri râse cu subînţeles.

— Păcat pentru dumneavoastră! Este cea mai bună partidă din Kathmandu. L-a înnebunit pe ambasadorul nostru. Zicea că îi făcea lucruri incredibile. Când l-a părăsit, a început să bea şi a cerut să fie rechemat în Australia. Deşi adora Nepal-ul.

Şi nepalezele...

— Dansaţi? propuse Sabitri, cu o privire înflăcărată.

— Nu acum, declină invitaţia Malko.

Dezamăgită, îl părăsi, şi Malko o văzu câteva clipe mai târziu lipită de un australian înalt şi roşcat. Nu avu timp să-şi termine vodca. Prativa şi profesorul Shesta se întorceau la masă, îmbrăţişându-se tandru. Văzând paharul de gin gol, chirurgul plecă spre bar pentru a şi-l umple din nou. Imediat, Prativa îşi lipi gura mare de urechea lui Malko.

— Întrebaţi-l din nou acum. Cred că vă va spune adevărul.

Pradeep Shesta reveni la masă. Malko îl lăsă să bea din paharul de Defender înainte de a-l întreba:

— Tot nu vreţi să-mi spuneţi dacă prinţul Dipendra s-a sinucis?

Neurochirurgul îşi reprimă un sughiţ şi întoarse spre Malko o privire umezită de scotch, aproape fluidă.

— Prativa mi-a spus că pot avea încredere în dumneavoastră, răspunse el pe un ton nesigur. Deci, vă voi spune adevărul. Când l-am examinat pe prinţul Dipendra la Spitalul Militar, avea o rană la

cap, începu el în şoaptă. Un glonţ de 9 mm îi traversase craniul dintr-o parte în cealaltă, de la stânga la dreapta. Am curăţat rana şi am cusut orificiul de ieşire lăsând un dren, dar ştiam că nu aveam nicio şansă să-l salvez.

— De ce? întrebă Malko.

Profesorul se aplecă peste masă şi răspunse.

— Orificiul de intrare se afla la aproape doi centimetri şi jumătate în spatele urechii şi la un centimetru deasupra. Orificiul de ieşire era exact în acelaşi loc faţă de urechea dreaptă. Deci traiectoria glonţului se afla undeva în spatele unei linii mediane dintre cele două urechi. În acest caz, experienţa dovedeşte că pagubele cauzate creierului sunt ireversibile. Dilataţia comprimă vasele sangvine care îl alimentează, şi neuronii, nemaifiind irigaţi, mor. Asta s-a şi întâmplat.

Chiar şi îmbibat de alcool, îşi cunoştea bine meseria.

— Înţeleg, zise Malko, dar cum puteţi fi sigur că nu s-a sinucis?

Chirurgul privi înjurai lui.

— Daţi-mi mâna.

Apucă mâna dreaptă a lui Malko şi îi zise:

— Întindeţi arătătorul ca şi cum ar fi o armă.

Malko se conformă. Simţi cum presiunea asupra încheieturii se transformă în durere. Profesoral îi şopti, cu un damf de scotch:

— Vedeţi, nu sunteţi încă în poziţia pe care o avea trăgătorul. Este *imposibil* să reuşiţi fără să vă dislocaţi umărul sau să fiţi un acrobat…

Oamenii care se sinucid îşi trag un glonţ în tâmplă, în partea din faţă a craniului în comparaţie

cu acest caz. Sunteţi mulţumit?

— Da, zise Malko.

Convins şi tulburat. Dacă chirurgul era sigur pe el, era imposibil, de fapt, ca prinţul Dipendra, după ce şi-a masacrat familia, să-şi fi tras un glonţ în cap. Satisfăcut, Pradeep Shesta goli paharul şi porni din nou spre bar. Malko înfruntă privirea Prativei, care zâmbea. Dacă prinţul Dipendra nu se sinucisese, atunci, cine îl omorâse şi de ce? Avu brusc senzaţia că era privit – un fel de al şaselea simţ – şi ridică privirea spre masa vecină. În mijlocul altor invitaţi, îl recunoscu pe Andrew Teck, şeful de post al MI 6. Britanicul îi făcu un semn vesel, căruia Malko îi răspunse maşinal, întrebându-se dacă reprezentantul MI 6 la Kathmandu îl „aburise” intenţionat sau nu.

Capitolul V

Britanicul se ridică şi se apropie, foarte călduros.

— Deci, aţi găsit singur drumul? zise el vesel. Şi, în plus, aveţi şi o companie plăcută!

Se înclină în faţa Prativei Thapa, iar Malko făcu prezentările. Profesorul Shesta nu reapăruse. Malko îi zâmbi maşinal lui Andrew Teck. Uimit şi cu băgare de seamă. Ori reprezentantul MI 6 fusese păcălit de nepalezi, ori *el* ascunsese intenţionat adevărul faţă de americani şi faţă de Malko. Dacă aşa stăteau lucrurile, după ce îl văzuse discutând cu profesorul Shesta şi asistase la demonstraţie, *ştia* că CIA îşi va continua ancheta pentru a afla adevărul.

După ce pălăvrăgi câteva minute, Andrew Teck se întoarse la masa lui. Imediat, Prativa se aplecă la

urechea lui Malko.

— Eşti mulţumit? Acum crezi că s-a sinucis?

— Îl cred pe prietenul tău, confirmă Malko.

Trebuia elucidat urgent un aspect: cine era bărbatul pe care Andrew Teck i-l prezentase drept Kumar Dixit, aghiotantul prinţului Dipendra? Dacă era, cu adevărat, militarul nepalez, atunci reprezentantul MI 6 poate că fusese păcălit. În caz contrar, dacă Andrew Teck îi prezentase intenţionat un fals Kumar Dixit, aceasta însemna că era implicat în masacrul de la palat.

— Aş vrea să dăm de urma lui Kumar Dixit, zise Malko. Locuieşte undeva. Are o familie.

— Va fi foarte dificil, zise Prativa. Nici armata şi nici Palatul nu vă vor ajuta. Din contră. Dar cred că există cineva care ştie unde locuieşte.

— Cine?

— Nayan Raj Pandey, fostul guru al familiei regale. S-a retras acum câteva luni. În ziua tragediei, a primit vizita cuplului regal şi a prinţului Dipendra. Era tot timpul la palat şi îl cunoştea pe Kumar Dixit.

— Unde locuieşte?

— Pe Dilli Market. Îl veţi găsi uşor, deoarece este foarte cunoscut.

— Vorbeşte engleza?

— Nu, foarte prost.

— Ai putea veni cu mine?

Prativa ezită, apoi dădu din cap.

— Da, bineînţeles.

Pradeep Shesta se întoarse de la bar şi li se alătură. Se aşeză lângă Prativa şi îi şopti câteva cuvinte la ureche. Tânăra nepaleză se întoarse spre Malko şi zise:

— Cred că o să mă întorc acasă. Sună-mă mâine.

Neurochirurgul nu făcuse dezinteresat dezvăluirile respective, iar Prativa îl recompensa. Malko resimţi o uşoară urmă de gelozie, dar se resemna. Când privi spre piscină, zări o siluetă familiară care ieşea din penumbră. Anna Dickens! Tânăra englezoaică purta o rochie din pânză albă încheiată în faţă, cu un decolteu pătrat care îi punea în evidenţă sânii mari şi albi. Îl văzu pe Malko şi se îndreptă imediat spre el. Andrew Teck dispăruse, probabil înăuntru.

— Nu credeam că o să vă găsesc aici, zise ea.

— Prietenul dumneavoastră Andrew este şi el aici, sublinie Malko. Era cu mine acum cinci minute.

Anna Dickens nu reacţionă deloc.

— Da, ştiu. El m-a sfătuit să vin aici în seara aceasta. Este o tradiţie în Kathmandu. Merg să-l caut şi să-mi iau ceva de băut. Pe curând.

Se îndreptă spre bar şi dispăru. După cinci minute, reapăru în compania lui Andrew Teck. Vorbiră câteva minute, apoi englezoaica, cu un pahar de gin în mână, se întoarse la Malko.

— Andrew este cu nişte ţipi plictisitori, zise ea, aşa că prefer să stau cu dumneavoastră. Cum merge ancheta?

— Încet, zise Malko. Aş vrea să-l întâlnesc pe aghiotantul prinţului Dipendra. L-aţi văzut?

— Nu. Toţi aghiotanţii au dispărut de la palat imediat după dramă, iar armata nu vrea ca aceştia să intre în contact cu cineva. Noul rege Gyanendra şi-a adus oamenii lui. Ar trebui să-l întrebaţi pe Andrew. Cunoaşte tot oraşul Kathmandu.

— Este o idee bună, recunoscu Malko.

Anna îşi termină ginul şi îi adresă un zâmbet,

scuzându-se.

— Mă duc să *reîncarc.*

Se duse spre bar, lăsându-l pe Malko perplex. Cine pe cine manipula? Pentru moment, societatea nepaleză nu era decât o mare bulă neagră în care se întrezăreau licăriri de violenţă. Anna Dickens reveni cu un pahar plin.

— Nu mai este gin, zise ea, aşa că am luat un Defender VSR.

Tot fără gheaţă…

Conversară pe diverse subiecte. Anna Dickens părea uşor pierdută, aparent decepţionată că Andrew Teck nu se ocupa de ea. Malko îşi zise că era chiar apetisantă în rochia cam strâmtă. Reprezentantul Ml 6 se ridică şi plecă împreună cu partenerii săi, după ce făcu un mic semn amical înspre masa lor. De altfel, invitaţii începeau să se retragă. Jurnalista îşi termină paharul şi căscă. Urmărind-o cu coada ochiului, Malko o întrebă:

— Aţi venit cu maşina?

— Nu, cu taxiul, zise Anna. Aveţi maşină?

— Da. Dacă vreţi să profitaţi, vă duc eu, fiindcă mergem în acelaşi loc.

Şoferul dormea, prăvălit pe scaunul său, dar se trezi tresărind. Nu întâlniră nicio maşină până la Yak and Yeti. Când ajunseră, Anna scoase o exclamaţie, arătând spre o reclamă luminoasă de pe partea stângă: „Casino Royale”.

— Ce este?

— Un cazinou, zise Malko, jocurile de noroc sunt permise în Nepal. Nu şi pentru nepalezi. Vreţi să facem un tur?

Coborâră în faţa cazinoului, salutaţi de portari în

fireturi ca de amiral. Era un mic Las Vegas: o orchestră, un restaurant şi o singură sală de joc cu mese de black-jack şi de ruletă, conduse de crupieri. Câteva tipese cam prea bătătoare la ochi se învârteau pe lângă jucătorii veniţi din Delhi ca să-şi toace economiile. Anna Dickens riscă nişte bancnote la ruletă, apoi la maşinile cu fise, apucând din mers un pahar cu gin de pe tava unei „pit-girl”. După ce-şi pierdu toţi banii, oftă adânc.

— Să mergem, nu vreau să mă ruinez.

Când ieşiră, îl luă de mână pe Malko, într-un brusc acces de romantism, evident datorat ginului. Holul de la Yak and Yeti era pustiu, şi angajatul de la recepţie le întinse cheile. Se despărţiră în faţa liftului, cu un sărut cuminte pe obraz. Ajuns în faţa camerei sale, Malko nu reuşi să bage cheia în broască: angajatul încurcase cheile! Plecă şi, când ajunse la etajul al patrulea, Anna Dickens tocmai se chinuia cu cheia ei. Ridică privirea şi Malko îi întinse cheia:

— S-au încurcat…

Din proprie iniţiativă, îi întinse gura lui Malko, zicându-i împleticit:

— *You deserve a reward!*[14]

Recompensa era limba ei roz şi vioaie care începu să o caute pe a lui. Malko o rezemă de uşă şi începu să-i descheie nasturii rochiei albastre.

Era la al treilea, şi îi dezvelise trei sferturi din sânii ascunşi într-un sutien din dantelă albă, când Anna Dickens realiză că mai aveau puţin şi făceau dragoste pe hol.

— *Oh, please!* făcu ea respingându-l. *Do not be a*

14 Meriţi o recompensă.

naughty boy![15]...

Încă vorbea precum o liceancă, dar închise ochii de plăcere când Malko îi scoase din sutien sfârcurile roz şi începu să le maseze între degete. Abdomenul Annei se lipi de al lui şi respiraţia îi deveni mai sacadată. Pe pipăite, ea reuşi să bage cheia în broască şi se desprinse de el. Malko o urmări imediat în cameră. Se luptară râzând câteva secunde înainte de a cădea pe pat. Urmă o luptă confuză. Metodic, îi descheie rochia, scoţând la iveală un slip din dantelă. Cu sânii ieşiţi din sutien, Anna Dickens părea să ezite. Cu cât îl săruta mai aprig pe Malko, cu atât strângea mai viguros picioarele pentru a-l împiedica să-i dea jos slipul. Coapsele ei albe şi uşor plinuţe păreau să-l fascineze. Continuând jocul, Malko îşi eliberă discret mădularul erect. Anna părea să-l ignore. Apoi, el reuşi să se urce peste ea, depărtându-i uşor picioarele. Când simţi atingerea sexului întărit, tânăra parcă încremeni. Apăsând cu mâinile pe umerii lui Malko, încerca să-l ţină la distanţă, dar el era decis să continue acest simulacru de viol până la capăt. Cu mâna stângă, îi dădu slipul la o parte, iar cu dreapta, îşi apropie sexul de cel al britanicei.

Simţi o uşoară rezistenţă, apoi se înfipse fără efort în vintrele ei.

— *Oh, no!* gemu Anna.

Cu picioarele depărtate la maxim, penetrată adânc, nu putea face altceva decât să suporte...

Malko îşi apropie gura de a ei şi începu să o sărute brutal, atât de excitat era. Anna Dickens tresări violent când îl simţi ejaculând. Cu un ultim efort,

15 Nu fi obraznic...

reuşi să se dea deoparte şi sări din pat.

— *You are not a gentleman!* ţipă ea. *You raped me!*[16] Pleacă din camera mea!

Ea, în schimb, era o târfa autentică. Gâfâind, îl înfrunta. Malko, galant, îi luă mâna şi o sărută.

— Noapte bună! A fost plăcut!

Ea trânti uşa în urma lui. Seara se termina mai bine decât prevăzuse. Anna Dickens era o relaxare plăcută, deşi mult mai puţin sofisticată decât Prativa.

*

Telefonul din cameră zbârnâi. La Kathmandu, telefoanele mobile din ţările civilizate nu funcţionau.

— Sunt Prativa, anunţă nepaleza. Avem întâlnire la ora cinci acasă la Nayan Raj Pandey. Vin să te iau la ora patru şi jumătate.

Malko se cufundă din nou în gânduri. Dacă privea obiectiv faptele, masacrul din 1 iunie avea importante consecinţe politice: în locul unui rege blând, la palat se instalase un bărbat decis să lupte cu armata împotriva rebeliunii maoiste, ceea ce predecesorul său refuzase să facă.

Dar cine avea interesul unei astfel de schimbări?

Indienii? Ei voiau mai degrabă să slăbească Nepal-ul. Chinezii de la Beijing nu erau interesaţi. Putea fi pur şi simplu o reglare de conturi în familie care se sfârşise prost. Dar, în acest caz, cine îl omorâse pe prinţul Dipendra? S-ar putea spune că acesta dorise să-i ia locul tatălui său, dar, o dată cu dispariţia lui, totul scăpa de sub control, nu mai avea nicio logică.

16 M-ai violat!

Lipsea o bucată mare din puzzle, pe care îl putea ascunde în cufărul său zâmbitorul şi curtenitorul reprezentant al MI 6...

Malko nu rezolvase dilema când o întâlni pe Prativa în hol. Nepaleza era îmbrăcată într-un taior-pantalon.

— Nu trebuie să repeţi niciodată ce ţi-a relatat Pradeep, îi ceru ea. Se teme. În Nepal, familia regală are braţul foarte lung. Armata li se supune fără vehemenţă. Acum câţiva ani, un jurnalist scrisese nişte articole defavorabile despre unul dintre prinţi. Acesta i-a trimis un asasin, iar astăzi, este paralizat.

— Sunt asasini aici? se miră Malko în timp ce intrau în Dilli Market, un cartier popular, plin de magazine mici; căpăţâni de oaie, alternând cu grămezi de fructe, legume sau pui.

— Soldaţii Gurkha sunt gata de orice pentru regele lor, explică Prativa. Altfel, este suficient să treci frontiera, să mergi în India pentru a recruta un asasin plătit din Bihar. Pentru 5.000 de rupii.

Intrară pe o porţiune cu solul denivelat şi şoferul se opri după o sută de metri.

— Este acolo, anunţă Prativa.

Fostul guru regal nu locuia într-o pagodă, ci la etajul al treilea al unui bloc mizerabil, fără lift.

Chiar şi pe scări, mirosea a tămâie. La etajul trei, o femeie în vârstă deschise uşa şi îi pofti într-un salon vechi, sumar mobilat şi cu multe fotografii. În cameră apăru un bătrân cu nelipsitul t*epi*[17] cu broderii roz şi verde, un enorm *tika* în centrul frunţii, şi cu un nas foarte lung şi ochi înlăcrimaţi. Purta o

17 Chipiu local.

dhoti[18] galbenă cu vestă albă. Prativa începu să vorbească repede, sub privirea lui uşor reprobatoare, apoi îi explică lui Malko:

— I-am spus că ai nevoie de un sfat astrologie, că ai auzit vorbindu-se de el…

Bătrânul guru se lansă într-o lungă diatribă, ridicându-se şi arătând o serie de fotografii înrămate.

— De cinci generaţii sunt guru din tată în fiu, traduse Prativa. Dar fiul său nu este atât de bun la limba sanscrită, aşa că nu a putut prelua tradiţia. De altfel, noul rege Gyanendra are propriul său guru.

— Care era rolul său la Curte?

— Să dea sfaturi religioase, să prevadă zilele faste şi perioadele nefaste. Să-i familiarizeze pe tineri cu preceptele hinduismului.

— L-a văzut pe prinţul Dipendra în ziua dramei. Nu a simţit nimic?

Prativa puse întrebarea, declanşând un lung răspuns, tradus pe parcurs.

— Spune că prinţul părea foarte fericit, la fel şi părinţii săi, nu au discutat decât lucruri pozitive. A fost un şoc teribil că nu a simţit combinaţia nefastă a aştrilor… Nu va uita niciodată.

Puţin câte puţin, guru începuse să plângă, bâiguind cuvinte neinteligibile.

— Întreabă-l dacă ştie unde poate fi găsit aghiotantul prinţului Dipendra, îi ceru Malko, în timp ce guru aprindea beţişoare de tămâie.

Ea puse întrebarea şi nepalezul răspunse scurt.

— Locuieşte în cartierul Maharajgunj, traduse tânăra. O casă pe partea dreaptă, cu o poartă verde.

18 Baza costumului naţional indian.

Pe un drum aflat imediat după palatul prinţului Gyanendra. Dar el nu ştie nimic. Nimeni nu ştie nimic.

Acum, guru plângea cu lacrimi de crocodil, îi zise câteva cuvinte şi Prativa traduse.

— Pentru sfatul astrologie, trebuie să dai 10.000 rupii şi data de naştere. Apoi să revii peste câteva zile.

Malko se conformă şi Nayan Raj Pandey băgă banii în buzunarul vestei. Apoi, se ridică şi ieşi din cameră fără niciun cuvânt. Aşteptară, cinci minute, un sfert de oră. Nu se mai întorcea... Prativa merse să vadă şi se întoarse, dezamăgită.

— Se roagă şi nu mai vrea să discute cu nimeni.

Nici măcar nu-i salutase. Se retraseră. Malko era tot mai intrigat. Guru nu menţionase nimic de vreo discuţie despre căsătorie, contrar afirmaţiilor lui Andrew Teck.

— Ştii unde se află domiciliul lui Kumar Dixit? întrebă Malko.

— Da, aproximativ.

— Să mergem acum, este departe?

— În nordul oraşului, după ambasada americană.

*

— Iată palatul lui Gyanendra, îl anunţă Prativa.

Pe partea dreaptă a Maharajgunj Road, doi Gurkha în ţinută de paradă – pălărie de fetru cu bandă roşie şi centură albă peste uniforma verde – păzeau o poartă albă, decorată cu un ochi alungit.

Maharajgunj Road traversa tot cartierul rezidenţial care se întindea până la Ring Road, chiar înainte de

ambasada Australiei. Pe margine, vile elegante şi ambasade. Peste tot, antene de satelit, dar niciun nume, niciun număr. Şoferul, la indicaţiile Prativei, făcu la dreapta pe un drum de pământ care deservea alte vile şi se ramifica în alei tot mai înguste, ce se pierdeau pe câmp.

Se opriră la prima bifurcaţie şi şoferul coborî să întrebe un grădinar.

— Este casa cu poartă verde, chiar în faţă, zise Prativa când acesta reveni.

O vilă mare din cărămidă roşie, în mijlocul unei grădini protejate de un zid înalt din cărămidă. Nepalezii adorau cărămida.

— Să mergem să vedem, propuse Malko. Vei spune că sunt un jurnalist.

Sunară de mai multe ori şi, în cele din urmă, când erau gata să plece, le deschise un servitor. Avu loc un scurt dialog între Prativa şi el, apoi tânăra anunţă:

— Maiorul Dixit nu se află în Kathmandu, iar soţia sa a plecat să-şi ia copiii de la şcoală.

Servitorul se şi întoarse.

— Vom aştepta, zise Malko. În maşină. Aşa nu avem cum să o ratăm.

Se instalară în Toyota. Nu mai aveau decât să se înarmeze cu răbdare.

*

Ceasul Crosswind al lui Malko arăta ora şase când o Toyota roşie apăru din Maharajgunj şi se opri în faţa porţii. Înăuntru se aflau o femeie şi doi copii. Claxonă violent şi, după câteva secunde, acelaşi

servitor deschise poarta.

— Mergem? întrebă Prativa.

— Să aşteptăm să intre, zise Malko.

Aşteptară câteva minute şi reveniră. De această dată, li se deschise imediat. Luat la zor de Prativa, angajatul îi conduse prin grădină, apoi îi invită în casă. Un mic hol pavat cu marmură, curat, impersonal, cu eternele gravuri tibetane pe pereţi. La primul etaj, se distingeau voci de copii. Se auzi un foşnet şi îşi făcu apariţia o femeie foarte frumoasă, brunetă, cu un mic diamant incrustat în nara stângă, cercei din aur, o tunică albă şi *dhoti* verde. Îi examină vizibil surprinsă pe vizitatori şi, imediat, Prativa se lansă într-o lungă explicaţie în nepaleză. Apoi se întoarse spre Malko.

— I-am explicat lui Devi Dixit că desfăşori o anchetă despre masacrul din 1 iunie pentru guvernul american şi că aţi dori să discutaţi cu soţul ei.

— Se poate?

Prativa transmise solicitarea, şi primi un răspuns zâmbitor, dar vizibil negativ.

— Zice că soţul ei a fost trimis în afara oraşului Kathmandu, că nu va reveni decât după câteva săptămâni şi că, oricum, nu poate vorbi fără aprobarea şefilor săi.

— A plecat demult timp? întrebă Malko.

— Imediat după tragedie.

Malko se gândi câteva secunde. În acest timp, Devi Dixit zise ceva.

— Ne propune să bem un ceai în salon, zise Prativa. Te-ar interesa?

— Bineînţeles, acceptă Malko.

Voia neapărat să afle dacă bărbatul pe care îl văzuse în biroul lui Andrew Teck era Kumar Dixit sau nu. Din păcate, nu putea decât să i-l descrie lui Devi Dixit. Aceasta îi conduse într-un salon care dădea spre grădină, cu pereţi albi şi mobilă nouă, covoare tibetane pe jos. Dispăru câteva minute, pentru a se ocupa de ceai. În momentul în care tocmai se aşeza, Malko observă o fotografie mare într-o ramă din argint aşezată pe un gheridon. Se apropie şi o luă în mâini.

Era o fotografie de nuntă. Un cuplu zâmbitor: bărbatul în uniformă, femeia în sari, cu diademă în păr. Malko încă o ţinea în mâini când Devi Dixit reveni. Se întoarse spre ea zâmbind.

— Este fotografia de nuntă?

— Da, zise ea.

Malko privi atent fotografia. Bărbatul în uniformă care îi oferea braţul lui Devi nu era cel pe care îl văzuse în biroul lui Andrew Teck.

Capitolul VI

Malko puse la loc fotografia. În fine, avea o certitudine. Neplăcută, dar era totuşi o certitudine. Andrew Teck îl „aburise”. De ce? Unde se afla adevăratul Kumar Dixit? Mai era în viaţă? Dacă jucase un rol important în acea dramă, putea foarte bine să fi fost eliminat. Deoarece Malko era sigur acum că prinţul Dipendra fusese asasinat, ucigaşul putea la fel de bine să fi fost aghiotantul său.

Devi Dixit turnă ceaiul.

— Crezi că soţul ei poate fi ucigaşul lui Dipendra? o întrebă Malko în engleză pe Prativa.

— Nu cred, zise tânăra; chiar dacă ar fi primit ordin, nu ar fi îndrăznit niciodată să atace un membru al familiei regale.

— Încearcă să afli unde este acum.

Prativa se lansă într-o lungă conversaţie cu gazda lor. Aceasta nu părea prea vorbăreaţă, deşi era zâmbitoare şi deschisă. După câteva minute, Prativa se întoarse spre Malko.

— M-a asigurat că nu ştie exact unde se află, undeva în misiune în vest. Acolo, nu există telefon. Va reveni curând. Acum, trebuie să meargă să-şi ajute fiicele la teme.

Malko puse la loc ceaşca de ceai. Vizita sa era departe de a fi inutilă. Începea până la urmă să jupoaie suprafaţa netedă a zidului ridicat pentru ca nimeni să nu afle vreodată ce se întâmplase pe 1 iunie. Graţie Prativei. Se despărţiră de Devi Dixit la intrare şi traversară grădina. În momentul în care ieşeau pe poartă, Malko zări un 4×4 alb care demară brusc, înspre Maharajgunj Road. Un Subaru.

Ciudat, i se păru că şoferul nu voia să fie văzut.

Coborâră în centrul oraşului. Prativa se întoarse spre el, cu o figură gravă.

— Ai grijă, zise ea, şoferul tău mi-a spus că maşina 4×4 care a plecat înaintea noastră a staţionat ceva timp pentru a supraveghea vila. Era condusă de un străin.

— Un străin! zise Malko. Ciudat.

Avu impresia că, de această dată, birocraţii de la Langley avuseseră dreptate. Tocmai începea să întrevadă elementele unui complot destinat să-l înlocuiască pe regele Nepal-ului cu un altul. Cu preţul câtorva cadavre. Dispariţia aghiotantului era

ciudată. Pe durata vizitei lor, avusese impresia că Devi Dixit era încordată, atentă, ca şi cum se temea de ceva. Pentru a-i întări bănuielile, Prativa remarcă:

— Când a descoperit că Dipendra nu s-a sinucis, Pradeep s-a temut foarte tare. A stat închis în casă mai multe zile, de teamă să nu fie asasinat.

Malko se întoarse spre tânără.

— Poţi găsi uşor o armă aici?

— O armă? întrebă Prativa, mirată. Ce să faci cu ea? Nu există criminalitate în Kathmandu. Iar maoiştii nu au atacat niciodată străini.

— Există deja zece morţi în acest complot, remarcă Malko. Prietenul tău, Pradeep, se temea, iar eu cred că sunt pe cale să descopăr nişte lucruri supărătoare pentru anumite persoane.

— Pentru cine?

— Încă nu ţi le pot spune.

— Se găsesc arme la Thamel, zise ea. În barurile unde se vinde şi *ganja.*

Ajunseră la Yak and Yeti. Se înserase, iar Malko era mort de foame.

— Unde putem lua cina? întrebă el.

— Este un restaurant indian la hotel, sugeră Prativa.

Restaurantul se afla la capătul unui interminabil culoar mărginit de buticuri cu suvenire. O sală imensă, cu un plafon ca de catedrală, aproape goală, cu excepţia a trei mese de turişti. Un dans folcloric se desfăşura pe scenă, pe muzică de tamburine, ceva ce îi amintea lui Malko de un dans din Auvergne, dar în realitate era un dans tibetan. Ca de fiecare dată, dansatoarele erau graţioase, senzuale, machiate strident.

În privinţa bucătăriei, alegerea era simplă: curry cu iaurt sau curry picant. Cu eternul orez basmati şi *nan*[19]. Cunoscând slăbiciunea Prativei, ceru o sticlă de Taittinger. Tristeţe: nu aveau.

Prativa îl privea pe Malko, intrigată şi tulburată în acelaşi timp.

— De ce-ţi asumi riscuri? întrebă ea. Nu eşti poliţist.

— Nu, afirmă Malko zâmbind. Dar guvernul american mi-a încredinţat o anchetă.

— Eşti spion?

— Nu chiar, minţi Malko. Dar americanii nu sunt foarte bine informaţi cu tot ce se întâmplă aici.

— Este adevărat, recunoscu Prativa, doar englezii sunt. Ei se află aici de atât de mult timp, cunosc pe toată lumea, mai ales din armată. De ce nu-i ceri ajutorul lui Andrew Teck, doar îl cunoşti? *El* este un spion. Toată lumea ştie.

— I l-am cerut, afirmă Malko, dar nu ştie totul. Trebuie să-l găsesc pe acest Kumar Dixit. Cum pot proceda?

— Cunosc o fată care era amanta lui Dipendra, pe lângă Devyani, zise deodată Prativa. O s-o întreb pe ea, poate va avea o idee.

Scena era pustie, spectacolul folcloric se terminase, iar turiştii plecau. Malko se uită la ceasul Breitling: doar opt şi zece. La Kathmandu, oamenii se culcau o dată cu găinile, dar nu era şi cazul lui.

— Dacă am merge să bem un pahar la hotel? propuse el.

Prativa se strâmbă.

— Este sinistru. Să mergem, mai degrabă, la mine.

19 Pâine din India, (n. red.).

Am muzică şi vreau să mă schimb. Nu mă simt bine în pantaloni.

Şoferul îi lăsă şi demară în trombă. În timp ce Malko se aşeza pe canapea, Prativa luă telefonul. Cum vorbea în nepaleză, Malko nu înţelese nimic din conversaţie. Dar, când închise, radia.

— Am vorbit cu prietena mea, Gupta, zise ea. Cred că, prin intermediul ei, vei afla multe lucruri. Dipendra i se confesa când era băut, adică în fiecare zi.

— Pot să o întâlnesc?

— Nu, nu va sta de vorbă cu tine, dar mă întâlnesc cu ea mâine la prânz.

Plecă în cameră şi reveni cu un pachet înfăşurat într-o cârpă albă pe care i-l întinse lui Malko.

— Asta e ceea ce cauţi?

Era foarte greu. Desfăcu pachetul, descoperind un revolver antic Webley. Deschise butoiaşul şi văzu şase cartuşe.

— A fost arma tatălui meu, explică Prativa. Am păstrat-o ca amintire. Ţi-o împrumut.

— Mulţumesc, zise Malko. Sper că nu voi avea nevoie de ea.

Ea îl privi lung.

— Eşti obosit. Destinde-te până mă întorc.

După ce puse muzică – aceleaşi tamburine din Himalaya – dispăru în camera ei.

*

Toropit de oboseală, muzică relaxantă şi „sake” tibetan, Malko era cât pe-aci să adoarmă. Un foşnet mătăsos îl făcu să deschidă ochii. Prativa stătea în

faţa lui, îmbrăcată într-un sari din mătase roşie foarte fină, care i se mula pe piele. Părul lung şi negru, desfăcut, îi cădea pe umeri. Cum Malko schiţă un gest să se ridice, îl opri.

— Nu te mişca, lasă-te pe mâna mea.

Ea se aşeză lângă Malko şi începu să-l dezbrace. Se dăduse cu parfum şi gesturile ei erau blânde şi precise, ca ale unei infirmiere. Când fu complet dezbrăcat, îl luă de mână şi îl duse în baie unde îl spălă delicat. Apoi, îl şterse atent şi îi unse corpul cu ulei aromat. Îl duse apoi în camera ei şi îl puse să se întindă pe un pat foarte jos. Cum Malko voia să o tragă spre el, ea îi repetă:

— Relaxează-te!

Aprinse o lampă roşie şi, aşezată într-o parte lângă el, începu să-i mângâie tot corpul, de la piept spre picioare. Atingându-l, ciupindu-l uşor, muşcându-l uneori ca o pisică. Era senzual şi relaxant în acelaşi timp. Prativa părea că are toată noaptea înainte. În cele din urmă, se aşeză, cu picioarele sub ea, între coapsele lui Malko. Cu aceleaşi gesturi calme, începu să-i maseze sexul cu palmele. Când acesta începu să se întărească, îi băgă o mână sub fund, iar el simţi un deget care îl penetra atât de puternic, încât tresări.

— Relaxează-te!

Cu cealaltă mână îl masturba lent. Foarte rapid, Malko avu o erecţie cum nici nu visase. Atunci, Prativa îşi retrase degetul şi schimbă poziţia. Se întinse până ce sexul lui Malko îi ajunse între sâni. Dezbrăcându-se de sari, îşi lipi pieptul de el, cuprinzându-i sexul întărit între sâni.

Malko, redus la starea de pacient, suporta acest

supliciu. Prativa se lăsă mai jos şi îl cuprinse cu gura, progresiv. Era foarte blândă, caldă, ca o vulvă. Nu voia să-l facă să ejaculeze, ci doar să-l excite. Se agită sub ea, nemaisuportând, iar ea se ridică, cu ochii lucind.

— Acum, zise ea, o să facem dragoste.

Se aştepta ca ea să-l încalece. Deloc: se întinse pe spate, ridică picioarele, îndoindu-le spre piept, oferindu-şi sexul şi anusul. Ochii îi luciră când îi zise lui Malko:

— Penetrează-mă cum doreşti. Dar nu vreau să ejaculezi înainte ca această lumânare să se stingă.

Arăta spre o lumânare roşie care, vizibil, mai avea de ars vreo douăzeci de minute...

Malko se apropie şi, cât de lent putu, o penetră.

Avu impresia că se afundă într-un bol cu miere, atât de umectată era Prativa. În această poziţie, nu pierdea niciun milimetru, simţind cum atinge extremitatea vaginului. Rămase nemişcat, cu respiraţia oprită. Deja simţea că va ejacula! În fine, se controlă, se retrase şi începu un du-te-vino cât mai lent posibil. Era o senzaţie deosebită şi stresantă în acelaşi timp. Prativa nu se mişca mai mult decât o statuie. O statuie caldă şi ofertantă. După un timp, se retrase complet şi se poziţionă ceva mai jos. Se înfipse la fel de uşor între fesele tinerei, a cărei singură reacţie fu un freamăt lejer. Niciodată nu sodomizase o femeie în această poziţie, de o impudoare totală. Prativa nu era decât un recipient de plăcere. Dar când privirile li se întâlniră, văzu extazul din adâncul ochilor ei întunecaţi. Nu părea să resimtă oboseală. Era ca un număr de circ. Deodată, simţi că va ceda şi se

retrase rapid. Prativa zâmbi.

— Gândiţi-vă la problemele dumneavoastră, la moarte.

Pulsul lui Malko se mai linişti şi îşi regăsi drumul spre sexul fierbinte. Lumânarea roşie se consumase pe jumătate.

*

Niciodată nu s-ar fi crezut capabil de o asemenea anduranţă! Cu pieptul inundat de transpiraţie, respiraţia controlată ca a unui maratonist, Malko o penetra pe Prativa cu regularitatea unui metronom, când în sex, când în fund. Uneori, nu mai ştia unde se afla... Avea impresia că era hipnotizat. Niciodată mădularul lui nu fusese atât de tare. Deodată, lumânarea roşie îşi dădu ultima suflare cu un sfârâit. Parcă o mână invizibilă îi eliberă pieptul din strânsoare. Rezistase! Se retrase din sexul tinerei şi rămase nemişcat câteva secunde, ca şi cum ezita, ştiind foarte bine ce voia. Atunci, deodată, fără nicio reţinere, se înfipse complet în fundul Prativei, ca un piron.

Pentru prima dată, ea gemu.

Se retrase şi reveni în sexul ei, cu aceeaşi vigoare. Apoi continuă acest joc delicios. Curios, acum, când nu mai avea nicio reţinere, nu trebuia să se mai controleze. Ca şi cum depăşise stadiul orgasmului. Sub acest dublu atac dezlănţuit, Prativa începu să geamă. Malko simţi cum îi creşte pulsul. De această dată, plăcerea îl invadă irezistibil. Se retrase, apoi reveni şi simţi cum sfincterul, atât de suplu la început, îl strângea ca un inel! O senzaţie atât de uimitoare încât urlă, simţind cum seva ţâşneşte din

el. Prativa urlă şi ea. Picioarele ei îi încolăciră spatele. Înfipt în ea până la ultimul milimetru, Malko fii zguduit ca de un scurtcircuit, în timp ce se elibera între fesele nepalezei.

Îşi întinse picioarele înnodate în jurul lui. Cu blândeţe, Prativa îl împinse cu mâinile pe piept, făcându-l să se retragă, încă excitat.

Gura Prativei îi cuprinse sexul, extrăgând ultimele picături de plăcere. Capul lui Malko se învârtea, pulsul îi crescuse la 200. Fulgerat, cu urechile zumzăind, auzi vocea Prativei zicând:

— Ai făcut dragoste cu adevărat. Nu trebuie uitat niciodată că primul organ sexual este creierul.

Fără măcar să-şi dea seama, adormi şi nu se trezi până la răsărit. Prativa dormea lângă el, înfăşurată în sariul roşu. Rămase nemişcat, cu ochii închişi, făcând în gând un rezumat. Cu o zi înainte, era sigur de „trădarea" lui Andrew Teck, deci şi a MI 6. Ceea ce avea consecinţe imense. De acum, era sigur că masacrul de la palatul regal era rezultatul unui complot, în care au fost implicaţi obligatoriu militari nepalezi şi MI 6.

Singura persoană care putea să-l ajute să afle mai multe era Kumar Dixit, aghiotantul dispărut.

Ţinând cont de aceste descoperiri, exista riscul ca organizatorii complotului să-l atace şi pe el. Când aranjezi uciderea a zece persoane, a unsprezecea nu mai contează. Din fericire, Prativa găsise vechiul Webley al tatălui ei. Era mai bine decât nimic. Se întrebă cum va primi Larry Doolittle vestea. Evident, dacă Langley căuta adevărul, nu voia să facă valuri în Nepal, preocupat de operaţiunea „Tibetan Uprising". Un conflict de interese clasic într-o mare

agenţie de informaţii. Iar Malko se afla la mijloc.

— O să fac un ceai, anunţă Prativa când deschise ochii.

*

Tinerele nepaleze care îi verificau pe vizitatorii ambasadei americane se obişnuiseră de-acum cu Malko şi nu făceau decât un control simbolic. Pentru a nu le alarma, lăsase pistolul Webley sub scaunul maşinii Toyota. Larry Doolittle îl primi, cu pipa în gură, la fel de călduros.

— Deci, care sunt noutăţile? întrebă el jovial.

Evident, nu se aştepta să afle noutăţi. Malko îl văzu cum se schimbă la faţă pe măsură ce îi relata tot ce descoperise. Mai ales când îi evidenţie manipularea făcută de Andrew Teck, când i-i prezentase pe falsul Kumar Dixit în locul celui adevărat. Americanul rămase tăcut un timp, descumpănit, apoi ridică privirea.

— O să-i cer explicaţii lui Andrew.

Malko îl fixă cu privirea.

— Sunteţi sigur că puteţi avea încredere în el?

Larry Doolittle arboră o expresie şocată.

— Dar sunt aliaţii noştri! „Verii” sunt cei mai buni aliaţi ai noştri.

— Bineînţeles, recunoscu Malko, dar Andrew Teck lucrează pentru MI 6, nu pentru CIA. În cazul unui conflict între cele două agenţii, va ţine partea alor săi, chiar dacă asta înseamnă să vă mintă.

— Este adevărat, dar cred că a fost „aburit” de nepalezi.

— Imposibil, i-o reteză Malko. Mi-a spus că îl

cunoaşte *personal* pe Kumar Dixit.

Un înger trecu, ţinând în cioc Perfidul Albion[20]. Larry Doolittle părea că îmbătrânise cu zece ani.

— Dacă îl neutralizăm pe Andrew, întrebă el, ce facem? Eu nu am nicio relaţie cu militarii nepalezi. Nici măcar la Serviciul de Informaţii Militare, omologii noştri. L-am întâlnit o dată pe şeful acestora, Prajwal Shumsher Rana. Vreţi să solicit la Langley să-i ceară explicaţii lui David Spedding, directorul MI 6?

— Este ca şi cum ai cere unui hoţ să înapoieze bijuteriile, ironiză Malko. Nu, cum spunea regretatul Mao Zedong, nu ne putem baza decât pe propriile forţe. Cu atât mai mult cu cât mă întreb dacă nu cumva Andrew Teck mă supraveghează deja. O maşină Subaru albă, cu un străin la volan, aştepta în apropierea casei lui Kumar Dixit şi a plecat când am ieşit.

— Cum apreciaţi că veţi proceda, în acest caz?

— Am una sau două „surse” posibile, zise prudent Malko, gândindu-se la prietena Prativei, dar aş vrea să explorez o altă pistă. Aveţi contacte cu cei de la NEP[21]? Aici, la Kathmandu?

Întrebarea îl luă prin surprindere pe american. Malko văzu în privirea lui că îl deranja întrebarea. După câteva secunde de tăcere, Larry Doolittle zise până la urmă:

— Da, unele. De ce?

— Poate că au informaţii despre complot. Până la urmă, era îndreptat *împotriva* lor.

— Primim informaţii regulat de la NEP prin unul

20 Numele antic grecesc al Marii Britanii, (n. red.).
21 Partidul Comunist din Nepal.

dintre membrii lor care locuieşte în Kathmandu. Thana Giri. Cred că este responsabil cu colectarea donaţiilor de la comercianţi.

Altfel spus, un şef de racketi.

— Unde îl pot găsi?

— Când vreau să discut cu el, îi las un mesaj la hotelul Vajra, din partea lui Badal. Sună mereu înapoi. Apoi, ne întâlnim în diferite locuri, care îi convin.

— Foarte bine, zise Malko. Aveţi încredere în el?

Din nou, Larry Doolittle păru că suferă cumplit. Se resemnă în cele din urmă să recunoască:

— Da. Îi dăm ceva bani pentru ca anumiţi membri ai NEP să desfăşoare acţiuni împotriva muncitorilor chinezi care lucrează la un baraj în Tibet, nu departe de frontieră.

O nouă alianţă contra naturii. Ca şi cea dintre CIA şi fundamentaliştii islamici. Care se termină *întotdeauna* prost. Dar, Malko nu venise în Nepal ca să schimbe lumea.

— Atât? întrebă el.

Americanul se ridică de pe canapea.

— Aşteptaţi. Este un tip pe care l-aţi putea vedea din partea mea. Reprezentantul companiei Boeing în Nepal, Santosh Pokharel. Are destule relaţii în armată fiindcă încearcă să le vândă elicoptere. Nepalezii ar vrea să le cumpere, dar nu au bani nici pentru prima tranşă. Din fericire pentru el, are şi alte afaceri.

Se uită într-un carneţel şi notă datele lui Santosh Pokharel, apoi i le dădu lui Malko.

— Succes, zise el. Ce mi-aţi spus despre Andrew m-a lăsat mască...

Era puţin spus. Dacă zâmbitorul Andrew Teck trăsese CIA pe sfoară, însemna că avea un motiv serios.

Capitolul VII

De ceva timp, Toyota se strecura pe străduţe înguste din pământ, în partea de vest a oraşului, aproape în zona rurală. Un enorm templu cu dom aurit apăru în vârful unui deal, încadrat de două monumente mai modeste. Prakash, şoferul lui Malko, se întoarse şi arătă spre ele.

— Swayambunath stupă. *Very old.*

Unul dintre cele mai vechi sanctuare budiste din lume, vechi de aproape 2500 de ani. Hotelul Vajra, care îşi trăgea numele de la emblema aurie a templului, simbol al puterii budismului, se afla la o aruncătură de băţ. Toyota se opri în curtea pavată. Vajra era mic, construit pe înălţime, din cărămidă, bineînţeles, dar plin de şarm. Malko intră în holul minuscul. Pereţii erau acoperiţi de fotografii şi picturi. Fără lift, scările din lemn închis la culoare deserveau cele patru etaje şi terasa. Vajra avea o clientelă formată mai ales din artişti şi intelectuali, care adorau acest hotel construit în stilul tradiţional nepalez.

Malko se adresă recepţionerului:

— Domnul Thana?

Numele avu nevoie de mai multe secunde pentru a trece prin neuronii nepalezului care zise, bosumflat:

— Nu-i aici.

— Îi pot lăsa un mesaj?

Evident, întrebarea îi depăşea deja puterea de înţelegere. Se retrase şi reveni împreună cu cineva care părea a fi o încrucişare între un yeti şi un om, mai mult yeti. Dar acesta vorbea engleza. Malko repetă solicitarea.

— *I am the manager,* spuse yeti. *You can leave a message. M. Thana is not currently in Kathmandu*.[22]

Malko îşi lăsă numărul de telefon de la Yak and Yeti şi numele magic de Badal.

Nu mai avea decât să treacă pe la „sursa” următoare: reprezentantul companiei Boeing.

*

Avea impresia că se afla la colecţionarii de vechituri de la periferie. Toyota tocmai oprise într-o curte prelungită de o grădină aglomerată de un morman de fiare şi obiecte diverse. La dreapta, un magazin de mobile, la stânga o clădire atât de murdară, încât semăna cu un grajd, în care se aflau birouri. Totul pe o stradă mizeră dintr-un cartier popular. Urâtă imagine pentru marca Boeing…

Malko intră într-un birou minuscul, ocupat de o secretară cu ochelari care îi primi amabilă. Da, domnul Pokharel era acolo, dar foarte ocupat.

Malko luă una dintre cărţile sale de vizită şi adăugă pe ea numele şefului staţiei CIA. După trei minute, un nepalez corpolent, cu ochelari cu ramă groasă, ieşea din biroul alăturat.

— Ce pot face pentru dumneavoastră? întrebă el.

— Am nevoie de câteva informaţii, începu Malko.

22 Eu sunt managerul. Puteţi lăsa un mesaj. Domnul Thana nu este momentan în Kathmandu.

Santosh Pokharel îl întrerupse şi îi spuse ceva secretarei.

— Veniţi alături, în magazinul cu mobilă, propuse el, unde vom fi mai liniştiţi.

Traversară curtea şi ajunseră într-un magazin mare, plin cu mobilă împachetată în ambalaje din plastic. Malko remarcă imediat câteva creaţii Claude Dalie şi, în acel moment, Santosh Pokharel dădu din cap, trist.

— Înainte, importam mult mobilier de la Paris, dar, o dată cu criza, nu se mai vând bine. Deci, ce pot face pentru dumneavoastră?

Malko decise să-i dea cât mai puţine amănunte.

— Încerc să dau de unul dintre aghiotanţii de la palat, Kumar Dixit, cel care era repartizat prinţului Dipendra. Se pare că a dispărut.

Nepalezul avu inteligenţa să nu întrebe *de ce.* Dar răspunsul său nu fu încurajator.

— Eu nu am contacte cu Statul Major al armatei nepaleze. Nu au bani. Dar concurentul meu, agentul de la British Aerospace, Khrisna Prasad, ar putea să vă spună mai mult. El se afla în legătură cu prinţul Dipendra.

— Cu prinţul Dipendra? repetă Malko, stupefiat. De ce?

Nepalezul zâmbi şi îşi aprinse o ţigară cu un Zippo cu sigla Boeing.

— Este puţin mai complicat. E foarte dificil să vinzi arme grele armatei nepaleze. Indienii sparg preţurile. Dacă nu aveam variante cu mobila, aş fi murit de foame. Khrisna Prasad este şi reprezentantul fabricii Heckler & Koch. Or, armata nepaleză avea nevoie de arme uşoare. Pistoale-

mitralieră ca MP 5 de la H&K. Ştiind că prinţul Dipendra era înnebunit după arme, Khrisna Prasad i-a adus una, *cadou,* ca să-l ajute să influenţeze factorii de decizie din armata nepaleză.

— Această armă a fost utilizată pentru a-l ucide pe regele Birendra? întrebă Malko.

— Posibil, spuse nepalezul, prudent. În orice caz, Khrisna Prasad a reuşit să convingă armata nepaleză să-i cumpere MP 5-urile, care sunt cele mai bune, dar şi cele mai scumpe pistoale-mitralieră din lume. Graţie prinţului Dipendra, care a încasat, bineînţeles, un comision interesant. Familia regală a fost mereu avidă de bani.

— Are braţul atât de lung? comentă Malko.

Interlocutorul său zâmbi.

— Desigur, dar britanicii au depus toate eforturile. H&K aparţine acum de British Aerospace. Au trimis chiar şi un instructor special din Marea Britanie pentru a-i lăuda prinţului Dipendra meritele – reale – ale acestei arme.

Bingo! îşi zise Malko. Deci exista un străin – britanic – care avusese acces la prinţul Dipendra. MI 6 trebuia să ştie.

— Cunoaşteţi numele acestui instructor?

— Nu, din nefericire. Trebuie să fi plecat deja demult. Afacerea a fost semnată, iar prinţul Dipendra a murit.

— Aghiotantul prinţului Dipendra îl cunoştea pe acest instructor, desigur?

— Evident.

Se întorcea mereu în acelaşi punct. Trebuia să-l regăsească pe Kumar Dixit.

Comerciantul de mobilă şi elicoptere se uită la

ceas şi se ridică.

— Îmi pare rău că nu vă pot ajuta mai mult. Voi încerca totuşi să dau un telefon unuia dintre prietenii mei, un colonel Gurkha. Dacă aflu ceva, vă sun.

*

Pe Malko îl aştepta la hotel un mesaj. Să-l sune pe domnul Andrew Teck la ambasada Marii Britanii. Deşi circumspect, Malko nu putea fugi de reprezentantul MI 6, ceea ce l-ar fi făcut mai bănuitor. Îl sună din cameră.

— Abia dacă ne-am văzut, zise călduros Andrew Teck în receptor. Vă pot invita la un prânz la reşedinţa mea? Dacă nu sunteţi deja ocupat...

— O să-mi fac timp, promise Malko. Pe curând.

*

Era somptuos. O verandă în faţa unei peluze impecabile, bananieri magnifici, un ospătar ca din poveşti şi coaste de miel aduse, desigur, direct din patria mamă, cu avionul. Fidel ginului, dar gazdă perfectă, reprezentantul MI 6 scosese totuşi o sticlă de Defender 5 ani vechime şi una de Stolichnaya. De la sosirea lui Malko, Andrew Teck, la fel de vioi ca întotdeauna, nu spunea decât banalităţi, lăudând solidaritatea americano-britanică, pusă în valoare de lupta împotriva lui Osama bin Laden. Abia la desert, mere în aluat, începu să revină cu picioarele pe pământ.

— O dată ancheta dumneavoastră încheiată, veţi

vizita şi locurile turistice, să înţeleg? întrebă cu zâmbetul său nelipsit.

— Puţin, zise Malko. Am vizitat templul Swayambunath.

— Excelent, aprobă britanicul. Sunt o mulţime de lucruri de văzut în Kathmandu, când ai ceva timp…

Ospătarul aduse o tavă de argint pe care se aflau o sticlă de coniac Otard XO şi două pahare. Pentru ca Andrew Teck să renunţe la tradiţionalul sherry britanic însemna că voia cu adevărat să-l seducă pe Malko. În timp ce încălzea paharul de coniac între degete, Andrew Teck întrebă pe un ton neglijent:

— Când veţi pleca din Kathmandu? Dacă avem timp, aş vrea să organizez un dineu pentru dumneavoastră la ambasadă.

Iată explicaţia acestui dejun, îşi zise Malko.

— Nu cred că voi întârzia prea mult, răspunse el. Poate voi merge să fac un tur cu avionul pentru a admira Everestul. Trebuie să-mi termin raportul pentru Langley, să fie trimis de aici, cu aprobarea lui Larry Doolittle. Toate acestea vor dura două sau trei zile…

Andrew Teck se uită la ceas, îşi termină coniacul dintr-o sorbitură şi se ridică.

— *Well,* trebuie să mă întorc la ambasadă. Dacă pot face ceva pentru dumneavoastră…

Părăsiră împreună reşedinţa, fiecare cu maşina lui. Răspunsul lui Malko părea să-l mulţumească pe reprezentatul MI 6. Pentru medalia de aur la ipocrizie, ar fi fost dificil de departajat amândoi.

La hotel, îl aştepta un mesaj. Domnul Thana sunase pentru a-l anunţa pe Malko că se va afla la ora patru la Vajra, pe terasa de la ultimul etaj.

*

Panorama era magnifică, iar domul aurit al templului Swayambunath strălucea în soarele dogoritor, pe colina din faţă. Malko privi în jurul lui: mica terasă era pustie. Cum nu întâlnise pe nimeni în timp ce urcase de la parter, se pregătea să coboare, când o voce întrebă în spatele lui:

— Sunteţi un prieten de-al lui Badal?

Se întoarse. Pe scări urca un bărbat, un nepalez corpolent, cu un păr grizonant dat pe spate, un nas mare, un aer calm. Îmbrăcat într-un *dhoti* şi o vestă gri, avea o servietă mare din piele neagră.

— Sunteţi Thana Giri?

— Da.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile şi se aşezară pe terasă, cu faţa spre templu. Thana Giri puse servieta şi se aşeză astfel încât să supravegheze scările. Când îşi descheie vesta, Malko zări crosa unui pistol.

— Sunt prudent, explică nepalezul. Am mulţi bani cu mine. Ceea ce le-ar putea da idei anumitor poliţişti de la Securitatea Internă. Sunt atât de corupţi…

— Aţi retras bani dintr-o bancă? întrebă Malko, cu prefăcută naivitate.

— Nu, preciză nepalezul, sunt contribuţiile benevole oferite de simpatizanţii mişcării noastre. Pentru a cumpăra arme, muniţii şi a administra zonele eliberate.

— Înţeleg, zise Malko.

— Ce pot face pentru dumneavoastră? întrebă

Thana Giri.

— Fac o anchetă în legătură cu masacrul de la palatul Nakayanhiti din 1 iunie, zise Malko. Ce părere aveţi?

— Este un complot, răspunse fără să ezite nepalezul. Pentru a scăpa de fostul rege Birendra.

— Ce v-a făcut să ajungeţi la această concluzie?

Thana Giri îl privi mirat.

— Domnul Doolitle nu v-a spus? Americanii ne-au susţinut de la început. Înţeleseseră că monarhia absolută şi absolut de coruptă mergea spre pierzanie. Au făcut presiuni asupra regelui Birendra ca să renunţe la o parte din puteri. Acesta era primul punct. Inutil. Guvernul corupt nu a făcut nicio reformă. Atunci, în 1996, am lansat mişcarea noastră, pentru a face lucrurile să demareze. În van. Regele Birendra nu a folosit armata împotriva noastră, ceea ce ne-a permis să înaintăm, până am ajuns să controlăm 45 de districte din 75. Faţă de această expansiune a noastră, regele Birendra, împins de Statele Unite, l-a îndemnat pe primul-ministru să formeze un guvern de uniune naţională la care să putem participa şi noi. Doar că a fost asasinat înainte ca acest proiect să capete formă, iar noul rege are o atitudine complet diferită. Acesta a desfăşurat armata în toată ţara, cu ordinul de a ne lichida. Negocierile între noul prim-ministru şi mişcarea noastră continuă, dar, în realitate, puterea nu vrea să cedeze.

— Cum va evolua situaţia?

Thana Giri făcu un gest fatalist.

— Vom relua lupta armată. Şi, în doi sau trei ani, vom prelua puterea, iar monarhia va fi înlăturată.

— Cui îi va fi de folos?

— Nouă, în primul rând. Apoi, ţării. Luptăm împotriva corupţiei (se uită la ceas). Trebuie să vă las. Plec într-o zonă eliberată.

— Cine ar fi putut organiza acest complot de la 1 iunie? întrebă Malko.

Nepalezul făcu un gest vag.

— Mulţi aveau interes. Politicieni corupţi care nu vor să-şi piardă sursele de venit, dar mai ales armata, care nu agrea faptul că nu primea ordine să lupte împotriva noastră.

— Dar nu un militar l-a ucis pe regele Birendra, ci fiul său...

Argumentul nu păru să-l tulbure pe Thana Giri.

— Poate o sosie a lui. El a fost ucis, înainte sau după. Oricum, chiar dacă era el, a fost manipulat. Era mereu cu soldaţii Gurkha. Aici, singura forţă este armata.

— Ar fi putut fi vorba de o intervenţie străină?

Thana Giri scutură din cap.

— Nu, nu cred. Indienii, poate...

Malko nu insistă. Era evident că nepalezul ştia mult mai puţine decât el despre complot.

— Cum vă pot revedea? întrebă imediat Malko.

— Îmi lăsaţi un mesaj aici. Dar pot lipsi mai multe zile...

Se ridică.

— În orice caz, aveţi grijă. În această afacere sunt implicate interese foarte mari.

Era a doua persoană care îl punea în gardă. Avea impresia că se băga într-un cuib de vipere. Desigur, apropourile lui Thana Giri îi întăreau teza complotului, dar acest om din NPC nu-i dezvăluise

nimic concret. Dacă nu dădea de Kumar Dixit, nu rezolva nimic. Se plictisi pe drumul spre Yak and Yeti. Când intră în hotel, se făcuse deja noapte. Pianistul cânta valsurile vieneze pentru puţinii clienţi de la bar. O zări pe Anna Dickens discutând cu trei nepalezi. Tocmai voia să-şi comande o vodcă la bar când un angajat de la recepţie îi făcu semn, arătându-i receptorul telefonului.

Legătura era atât de proastă, încât recunoscu cu greu vocea lui Santosh Pokharel, reprezentantul companiei Boeing.

— Cred că am o informaţie pentru dumneavoastră, anunţă nepalezul printre zgomote, dar prefer să nu vorbesc la telefon.

— Veniţi aici.

— Nu, dar ne putem vedea pe la şapte seara pentru a cina la hotel Shanghai, chiar în spatele hotelului dumneavoastră. La ultimul etaj este un restaurant chinezesc bun.

— Nicio problemă. Pe curând, promise Malko.

Dintr-odată, se duse să-şi bea vodca Stolichnaya cu un moral mai ridicat. Nu voia să fie prea încrezător, dar, în meseria sa, se întâmplau şi miracole uneori.

*

Restaurantul Shanghai, luminat de neoane rozalii în spatele vitrinelor prăfuite, era complet gol, cu excepţia comerciantului de elicoptere şi mobilă Claude Dalie. Totuşi, cina se servea devreme la Kathmandu. Aşteptară să dea comanda unui chinez care abia dacă reuşea să înţeleagă ceva.

— Aveţi informaţii noi? întrebă Malko.

Nepalezul coborî tonul.

— Da. V-am spus că voi telefona unui prieten de-al meu, colonel Gurkha. Era la curent cu afacerea Heckler&Koch şi ştia că un britanic venise aici pentru a reuşi să încheie afacerea, cu sprijinul prinţului Dipendra.

Până aici, nimic nou.

— Asta-i tot?

— Nu, şopti Santosh Pokharel. Acest străin se află încă în Kathmandu.

Pulsul lui Malko crescu.

— Ştiţi numele său?

— Nu, dar mi-a spus că locuieşte la hotelul Summit, în Patan. Un mic hotel ieftin, unde merg mai ales englezi. Ar trebui să-l găsiţi uşor.

Malko îşi ascunse dezamăgirea. Să găsească pe cineva, ale cărui nume şi semnalmente nu le ştia, un britanic într-un hotel unde se cazează doar britanici... îi mulţumi totuşi şi întrebă, din curiozitate:

— De ce v-a spus toate astea prietenul dumneavoastră?

Nepalezul zâmbi larg.

— Nu a încasat comisionul.

*

În Patan, la sud de Kathmandu, hotelul Summit era un stabiliment modest, cocoţat pe vârful unui deal, la care se ajungea pe un drum ce părea a fi o potecă făcută de capre. O duzină de vehicule erau parcate în faţa intrării. Într-o parte se afla o piscină

cu un restaurant în aer liber, unde se instalase Malko, comandând un mic-dejun. Ca în fiecare dimineaţă, cerul era senin. Norii se strângeau abia spre prânz.

În timp ce întindea unt pe o felie de pâine prăjită, Malko reflecta. Venise acolo fără prea mari speranţe. Nu vedea de ce trimisul H&K ar fi rămas la Kathmandu. Trecuseră aproape patru luni de la masacrul de la palatul Nakayanhiti. În plus, chiar dacă informaţia era exactă, cum putea să-l identifice? Totuşi, nu putea merge la recepţie să întrebe de cineva al cărui nume nu-l cunoştea.

Zgomotul unei maşini îl făcu să întoarcă privirea spre esplanada din faţa hotelului, aflată mai jos faţă de restaurant. Văzu sosind un taxi, din care coborî o femeie. Zări mai întâi părul blond şi pulsul îi crescu brusc. Femeia care sosise cu taxiul era Anna Dickens.

Capitolul VIII

Instinctiv, Malko vru să intre în pământ, dar tânăra englezoaică nu privea în direcţia lui. O umbrelă îl ascundea din raza ei de observaţie. După o scurtă discuţie cu şoferul taxiului, se îndreptă cu un pas rapid spre hotel.

Taxiul aştepta. Deci, Anna Dickens nu avea de gând să întârzie. După câteva minute, se întoarse şi urcă în maşina care plecă imediat. Malko aşteptă câteva minute înainte de a-şi părăsi postul de observaţie. Urcă scările care duceau la intrarea în hotel. La dreapta se afla recepţia, unde un angajat le arăta unor clienţi ceva pe o hartă.

Malko se apropie şi privi casetele unde erau lăsate cheile. În caseta 22 era o hârtie îndoită. Privi în jurul lui, ca şi cum căuta pe cineva, şi ieşi, întorcându-se pe terasă. Trecu o oră, în care îşi termină micul-dejun, tară a părăsi locul. Faptul că Anna Dickens a venit să lase un mesaj sau să se intereseze de cineva nu avea nicio semnificaţie. Putea foarte bine să aibă un iubit care stătea în hotel. Imposibil să rămână acolo fără să atragă atenţia. În momentul în care cerea nota, zări *o* maşină care urca panta. Un 4×4 alb care parcă în faţa hotelului. Îl urmări cu o privire indiferentă, până când zări sigla: era un Subaru. Din el coborî un tip cu părul scurt, grizonant, alură sportivă, îmbrăcat într-un tricou şi un şort lung, englezesc. Dispăru în interiorul hotelului. Malko nu mai voia să plece: tot un Subaru alb aştepta şi în apropierea casei lui Kumar Dixit, aghiotantul prinţului Dipendra, în ziua în care Malko o vizitase pe soţia acestuia. Maşina avea numere nepaleze cu cifre roşii, imposibil de descifrat: erau în sanscrită. Malko se aşează şi mai comandă o cafea. După zece minute, şoferul maşinii Subaru reapăru şi urcă în maşină. Treizeci de secunde mai târziu, cobora panta. Malko aşteptă să se îndepărteze pentru a intra din nou în hotel. Dintr-o privire văzu că hârtia de la căsuţa 22 nu mai era acolo. Deci, ocupantul camerei 22 şi şoferul maşinii Subaru erau una şi aceeaşi persoană.

Nu mai rămânea decât să o identifice.

*

Andrew Teck fuma nervos, ceea ce i se întâmpla

rar. Se întreba dacă, pentru prima dată în cariera sa, şansa nu-l abandonase. El, care-şi planificase o evoluţie în carieră cu cele mai mari speranţe şi era deja, la treizeci şi şase de ani, numărul doi în ambasadă, în relaţii bune cu Ministerul de Externe şi cu Centrala, se simţea deodată blocat. Pentru moment, nu exista un pericol serios, dar atât timp cât agentul CIA se afla pe pământ nepalez, nu va dormi liniştit.

Începu să mâzgălească pe suportul de sugativă, gândindu-se la posibilele contramăsuri. Era obligat să fie extrem de prudent, mai binele fiind duşmanul binelui. Or, până acum, absolut *nimic* nu îl lega de evenimentele neplăcute. Totuşi, se felicita că îşi păstrase la îndemână „forţa de lovire”, necesară pentru a pune punct final operaţiunii sale. Ca un bun britanic, nu avea încredere deplină în nepalezi. Anumite lucruri trebuiau să rămână între cetăţenii patriei-mamă. Precauţia pe care şi-o adoptase se dovedea de două ori utilă. Britanicul stinse ţigara şi se pregăti să meargă la ambasada Indiei, unde avea loc o reuniune regională. Aceasta îi mai schimba gândurile negre.

*

— Camera 22 de la Summit este ocupată de un britanic sosit aici de mai bine de şase luni, anunţă Prativa. A închiriat-o cu luna. Are o viaţă foarte ordonată, iar cei din hotel cred că lucrează cu armata, fiindcă a primit numeroase apeluri dintr-o tabără militară. Conduce o maşină înmatriculată aici, care i-a fost împrumutată. Nu primeşte decât

vizite rare şi nu telefonează niciodată.

Lui Malko nu-i venea să creadă că auzea atâtea detalii. Tânăra se întoarse la prăjitura sa şi la ceai.

— Cum ai aflat toate astea? o întrebă el.

Revenind de la Summit, o sunase pe tânără, explicându-i problema lui. După ce îl ascultase, Prativa îi spusese că se gândise la o soluţie şi îi propusese să se întâlnească pentru un ceai la Yak and Yeti. Ceea ce şi făcuse. Tânăra zâmbi.

— Am trimis-o pe menajera mea la hotelul Summit, ca pentru a-şi găsi de lucru. Bineînţeles, nu aveau nimic de lucru, dar a stat de vorbă cu angajatul de la recepţie.

— Nu a putut obţine numele clientului?

— Nu a încercat, altfel ar fi provocat bănuieli. Dar i-a spus că acest bărbat ar fi trebuit să plece ieri şi că a anunţat brusc că îşi prelungea sejurul.

Această schimbare de program avea legătură cu vizita Annei Dickens? În orice caz, trebuia cu orice preţ să-l identifice pe necunoscutul care conducea maşina Subaru albă. În timp ce Prativa îşi termina prăjitura, Malko întocmi un plan. Aşteptă ca Prativa să se aşeze la loc pentru a-i spune ce aştepta de la ea.

*

Era la fel de frumos ca în ajun, iar soarele inunda restaurantul în aer liber de la Summit unde Malko îşi lua, pentru a doua zi consecutiv, micul-dejun. Înainte de a se instala, verificase cu coada ochiului dacă Subaru se afla în parcare.

În momentul în care se uită la ceasul Crosswind

pentru a vedea cât era ora – 08:45 – şoferul Subar-ului ieşi din hotel şi se duse la maşină. Aşteptă ca acesta să intre pe drumul care ducea la şoseaua principală pentru a lua de pe masă telefonul mobil pe care îl împrumutase cu o zi înainte şi sună.

— Soseşte.

*

Micul Maruti roşu ieşi de pe bulevardul Kupundole în momentul în care vehiculul 4×4 Subaru cobora drumul în pantă dinspre Summit. Şoferiţa micii maşini frână prea târziu, şi partea din faţă se înfipse sub bara de protecţie a celuilalt vehicul.

Şocul nu fu foarte violent, dar cele două vehicule se opriră. Şoferul din Subaru sări din maşină, vizibil furios. Câţiva gură-cască se adunaseră deja în jurul celor două maşini împreunate ca nişte câini în călduri. În Nepal, când un accident se solda cu oameni răniţi, era preferabil să fugi. Primul reflex al martorilor era să ardă vehiculul responsabil de accident…

O tânără în sari ieşi din Maruti, înnebunită. Şoferul Subar-ului o apostrofă, furibund.

— Nu m-aţi văzut!

— Mergeaţi prea repede, răspunse femeia cu o voce nesigură. Nu am putut frâna la timp…

Se adunaseră deja vreo treizeci de persoane în jurul lor. Şoferul maşinii Subaru veni să examineze mica Maruti înfiptă sub enorma bară de protecţie.

— Încercaţi să daţi cu spatele.

Femeia urcă în maşină şi reuşi să dea cu spatele, într-un scârţâit de table îndoite. Pagubele nu erau

prea mari, dar aripa era totuşi îndoită. Subaru nu avea nimic.

— *Well,* nu pare foarte grav, remarcă şoferul Subar-ului.

— Trebuie dată o declaraţie la asigurări, răspunse tânăra pe un ton ferm.

— La cât estimaţi pagubele? întrebă imediat celălalt şofer.

Tânăra zâmbi.

— Maşina nu este a mea, ci a unei prietene. Trebuie să-mi daţi numele şi asigurarea.

Martorii începeau să facă comentarii neplăcute, luându-i partea nepalezei. Resemnat şi furios, şoferul Subar-ului urcă în maşină să-şi caute actele. Era mai bine să pună capăt cât mai repede incidentului, înainte de a i se da foc maşinii. Destul de bucuros că dăduse peste cineva care vorbea engleza.

*

— Se numeşte Timothy Mason şi deţine un paşaport britanic cu nr. 6547 FD 987, emis pe 4 ianuarie 1996. L-am văzut vizele, destule.

Pentru mai multă discreţie, se întâlniseră în apartamentul Prativei, după „accident”. Pregătirea acestuia nu fusese prea dificilă. Malko închinase două telefoane mobile „locale” pentru a da „startul” Prativei, iar aceasta împrumutase maşina Maruti de la prietena sa Gupta, care urma să fie despăgubită, bineînţeles.

Malko notă datele şoferului Subar-ului. Nu îi spuneau nimic. Subaru era înregistrat pe numele

unei firme britanice, Sandline Corporation, cu sediul în Kathmandu.

— Cred că nu bănuieşte nimic, concluzionă Prativa.

Era tot ce spera şi Malko. Căci, de acum, Timothy Mason cunoştea identitatea Prativei. Mai rămânea de descoperit cine era şi ce făcea la Kathmandu. Pe moment, nu avea dovada absolută că el era cel care supraveghease casa lui Kumar Dixit. Nu era doar o singură maşină Subaru albă în Kathmandu. Dar Larry Doolittle ar putea, probabil, să-l ajute să-l identifice.

— Mă duc la ambasada americană, zise Malko.

*

Malko aştepta de douăzeci de minute în biroul şefului staţiei CIA, în faţa unei ceşti de cafea oribile, când, în fine, americanul se întoarse de la întâlnirea cu ambasadorul, ţinând în braţe un teanc de dosare.

Malko îi rezumă manevra prin care aflase identitatea bărbatului aflat în legătură cu prinţul Dipendra şi îi întinse cartea lui de vizită pe care erau trecute numele şi numărul paşaportului. Larry Doolittle se uită şi îngheţă.

— Timothy Mason! Sunteţi sigur? Este tipul care a activat în Papua Noua Guinee?

Fu rândul lui Malko să se mire.

— Îl cunoaşteţi?

— Dacă este cel la care mă gândesc, da. Este un mercenar britanic, fost colonel SAS, erou în Malvine. Sabia de onoare[23] la Academia Militară Regală din

23 Şef de promoţie.

Sandhurst, specializat în acţiuni clandestine. Unul dintre cei mai buni *agenţi* ai MI 6.

Lui Malko nu-i venea să-şi creadă urechilor, în fine, avea legătura dintre MI6 şi prinţul Dipendra.

— Sunteţi sigur că este unul şi acelaşi? insistă el.

— O să verificăm foarte repede, promise şeful staţiei. Trimit un mesaj la Langley. Cu siguranţă, au totul despre el. Anunţ şi staţia noastră din Londra. Vă voi aduce la hotel tot ce obţin.

Vom putea lua cina acolo. Este un restaurant bun, cu fripturi făcute din carne importată din Australia.

Malko se retrase, cuprins de euforie şi îndoială în acelaşi timp. Dacă Timothy Mason fusese implicat într-un complot ce viza lichidarea regelui Birendra, de ce se mai afla încă în Nepal, la peste trei luni de la această diversiune? În mod normal, ar fi trebuit să fugă imediat după reuşita operaţiunii. Putea foarte bine să fie bărbatul identificat de Larry Doolittle, dar să se afle în Nepal pentru o altă misiune.

*

— Să-mi spuneţi dacă el este, zise Larry Doolittle.

Scoase din servietă mai multe fotografii color, luate de la distanţă, dar foarte clare. Malko nu avu o secundă de ezitare: era chiar bărbatul de la Summit.

— El este, confirmă el.

Americanul se încruntă.

— A lucrat în Angola, în Sierra Leone, în Papuasia, în Irlanda de Nord şi în Bosnia. Este un element strălucit, care se ocupă de diferite „operaţiuni clandestine” pentru MI 6. A înfiinţat chiar şi o firmă de recrutare de mercenari, pe care a fost obligat să

o dizolve, fiindcă era un pic prea vizibil. Staţia de la Londra mi-a spus că, în prezent, nu se află în Marea Britanie, dar nu ştiu unde acţionează.

— În Nepal, îl asigură Malko. Ce face aici?

— Poate există o explicaţie foarte simplă, sugeră americanul. Armata nepaleză se află în plin proces de reorganizare. Le oferim un milion de dolari pe an. Poate că Timothy Mason a venit să-i antreneze.

Malko zâmbi, ironic.

— Nu pare genul.

— Este adevărat, recunoscu americanul, dar atunci…

Se priviră reciproc când li se aduseră două fripturi enorme vândute la un preţ excelent. Pentru că vacile sunt sacre în Nepal, ca şi în India, este interzis să le ucizi, darămite să le mai şi mănânci. Carnea din Australia sosea congelată. Restaurantul era gol: o friptură costa un salariu lunar al unui nepalez mediu. Vizibil descumpănit, americanul se juca absent cu bricheta sa Zippo pentru pipă.

— Deci, credeţi că acest Tim Mason poate avea vreo legătură cu masacrul din 1 iunie?

— În acest stadiu, nu o pot afirma, mărturisi Malko. Dar există totuşi o serie de coincidenţe ciudate. Mai întâi, prezenţa lui secretă aici. Date fiind trecutul şi pregătirea sa, nu a venit să facă drumeţii. Conform prietenului dumneavoastră Santosh Pokharel, se afla în contact cu prinţul Dipendra pentru o afacere cu arme. Deci, avea acces la palatul regal.

Americanul oftă.

— Nu pot să cred că „Verii” ne-au făcut aşa ceva. Şi pentru cine? Pentru indieni?

— Nimic nu este imposibil, răspunse Malko. Ar trebui urmărit acest Timothy Mason, pentru a afla ce face *acum.* Poate că există o explicaţie foarte simplă pentru prezenţa sa. În fond, nu se ascunde. De ce s-ar mai afla aici la trei luni de la această dramă, dacă a fost implicat? Poate voi afla ceva mai mult şi mai repede printr-o prietenă a regretatului prinţ Dipendra.

Din cauza „accidentului”, Prativa îşi transformase prânzul cu prietena sa, Gupta, în cină. Se despărţiră cu această speranţă.

Malko abia se întorsese în cameră când sună telefonul. Era Prativa, cu vocea vibrând de excitare.

— Am cinat cu prietena mea, anunţă ea. Mi-a relatat lucruri *pasionante.* Ne revedem mâine la prânz, la Thamel. La Rum Doodle. Pe la ora unu.

*

Cartierul Thamel, la vest de palatul regal, nu era decât un imens bazar vizitat de „hoarde de drumeţi”, turişti cu salarii modeste care veneau aici să fie masaţi de prostituatele locale în timp ce fumau *ganja.* Nu erau decât restaurante şi buticuri cu suvenire. Cea mai mare parte a cartierului era pietonală. Malko găsi uşor Rum Doodle, un labirint de tonete şi terase. Prativa se instalase deja la una dintre terasele care dominau grădina. Înainte ca Malko să se aşeze, îi zise:

— M-a sunat Timothy Mason!

Malko se aşeză, cuprins de nelinişte şi uimire.

— Cum ţi-a aflat numărul?

— Asta mă miră şi pe mine, zise tânăra, căci eu nu

i l-am dat şi nici nu îl am trecut în cartea de telefoane. A avut sprijinul unui serviciu din poliţie.

— Ce voia?

— Asta este şi mai ciudat: nimic anume. Să afle dacă nu sunt afectată. A fost foarte drăguţ. Mi-a propus să bem ceva la hotelul lui, mâine. Am avut impresia că îmi face curte. Totuşi, parcă nu era el. Nu este stilul lui. Ce crezi?

— Nimic bun, recunoscu Malko. Este suspicios. Este un profesionist în informaţii, deci, orice eveniment inedit îi atrage atenţia. Vrea să ştie dacă a fost vorba de un accident veritabil sau nu. Graţie identităţii tale, dacă lucrează cu Andrew Teck, poate face legătura între tine şi mine.

Prativa se albi.

— Dumnezeule! Mi-e frică! Dacă el este răspunzător de moartea lui Dipendra, poate…

— Nu rişti nimic, o linişti Malko. Refuză invitaţia, pentru a fi mai sigură. M-ar mira să insiste.

Prativa era tulburată. Îl chemă pe ospătar şi comandă o porţie dublă de Defender cu gheaţă. Malko regreta că o implicase în acest univers paralel, dar nu avea suficienţi aliaţi la Kathmandu. Timothy Mason nu o putea ataca, fiind prea prudent.

Prativa luă o înghiţitură de Defender, iar Malko o lăsă să se liniştească puţin înainte de a-i spune:

— Nu te speria, Prativa, nu se va atinge de tine. Acum, spune-mi despre prietena ta, Gupta.

Prativa coborî privirea, încurcată.

— Acum, nu mai ştiu dacă trebuie să-ţi repet ceea ce mi-a spus! Nu mai înţeleg nimic şi descopăr lucruri care mă sperie.

— Spune-mi, zise Malko. Este foarte important.

Mai întâi, cine este prietena ta?

— Este divorţată şi locuieşte într-o casă mare lângă Hyatt, cu fiica sa. Este un fel de verişoară cu membrii familiei regale, fiindcă este din familia Rana. Are amanţi şi a avut o aventură cu Dipendra anul acesta. Mi-a povestit ea. O ducea în cabana lui, la palat, ascunsă sub o pătură pentru ca gărzile să nu o vadă. Nimeni nu are dreptul să intre în incinta palatului fără permisiunea secretarului regelui... Stăteau toată ziua în camera lui să fumeze *ganja* şi să facă dragoste. Cu ea, Dipendra se simţea în largul lui, fiindcă nu era ambiţioasă şi nu îi cerea nimic, decât să se culce cu el.

— I-a vorbit despre viaţa lui? Despre planurile lui?

— Da, zise ea în şoaptă. O suna în fiecare zi pe mobil, flirtau la telefon. Ea ştia de afacerea cu armele. Dipendra i-a cumpărat un inel cu o parte din banii luaţi pe comision. Şi i-a zis într-o zi că, dacă va deveni rege, va continua să o vadă.

— Ieşea cu ea în timp ce era cu Devyani?

— Da. Devyani îi plăcea, dar era prea ambiţioasă. Se simţea mult mai bine cu Gupta.

Până aici, semăna cu o poveste de dragoste.

— Este tot ce ţi-a spus? insistă el.

— Nu, Gupta mi-a povestit că Dipendra îi mărturisise că întâlnise un bărbat care îl lua în serios, care nu îl trata drept un băieţel, ca mama sa. Un bărbat care îi şoptise că, dacă voia, putea deveni regele Nepal-ului.

Capitolul IX

Lui Malko nu-i venea să creadă cele auzite. Puţin

câte puţin, desluşea filiera opacă, zărind o luminiţă la capătul unui tunel întortocheat.

— Cine era acest bărbat? întrebă el.

— Nu îi ştie numele. Un britanic.

— Un militar sau un civil?

— Nu ştie, dar are legături cu Gurkha, deoarece a fost prezentat prinţului de către aghiotantul său, Kumar Dixit. Şi se afla foarte des în tabăra de antrenament militar de la Channi, în vestul oraşului. La plecare, s-a prezentat prinţului Dipendra ca fiind un comerciant de arme. De la prima sa vizită, i-a adus un pistol-mitralieră şi i l-a făcut cadou. Bineînţeles, Dipendra, care adora armele, a fost încântat. Astfel, a făcut presiuni asupra Statului Major ca armata să cumpere astfel de arme. Cu atât mai mult cu cât încasa şi el un comision. Apoi, el şi acest străin s-au apropiat şi mai mult. L-a dus pe Dipendra la şedinţe de tir, apoi la plimbări cu un elicopter militar. Trebuie să fi fost un personaj cu mare greutate, pentru că nu există decât patru elicoptere în armata nepaleză. Kumar Dixit participa la toate aceste activităţi. Puţin câte puţin, dar Gupta nu ştie la iniţiativa cui, Dipendra a început să fumeze *petarde* cu o compoziţie nouă: tutun şi *ganja,* ca de obicei, împreună cu o pudră albă. Când le fuma, Dipendra parcă înnebunea, apoi cădea în melancolie.

— Era cocaină, remarcă Malko.

Prativa scutură din cap.

— Nu, nu cred. Nu se găseşte în Kathmandu. Era o pudră chimică, după părerea Guptei.

Malko se gândi imediat la „angel dust”[24], P.C.P. un

24 Praful îngerilor, (n. tr.).

drog sintetic. În orice caz, ceea ce relata Prativa semăna mult cu crearea unei dependenţe prin diferite mijloace, psihologice şi chimice. O adevărată spălare a creierului.

— În ziua dramei, continuă Prativa, Dipendra i-a telefonat Guptei. Era într-o stare de excitare incredibilă, şi i-a spus că avea să-i dea în curând o veste foarte mare.

— Deci, se hotărâse deja să-şi ucidă familia, continuă Malko. Era ceva premeditat, după cum mi-a spus şi prinţesa Ketaki: insistase să afle cine venea şi cine nu, sunându-i pe toţi. Ceva mă miră: oricum, pentru a deveni rege, trebuia să-şi omoare tatăl. Cum l-ar fi putut încorona după un patricid dublat de un regicid?

Nepaleza zâmbi cu indulgenţă.

— Nu înţelegi, suntem în Nepal. Dacă Dipendra nu ar fi murit, ar fi fost urcat pe tron. Imediat după moartea tatălui său, a fost proclamat rege. Iar regele este intangibil. Pentru nepalezi, regii sunt nişte zei. Nu se supun legilor comune ale muritorilor.

— Deci, concluzionă Malko, când a făcut această promisiune, nu se aştepta să moară. Intenţiona doar să-şi ucidă tatăl. Dar a intervenit ceva neprevăzut. Ce gândeşte Gupta referitor la asta?

— Nimic, mărturisi Prativa. Îi este teamă că i-au fost ascultate telefoanele şi că o vor omorî. Aici, Serviciul de Informaţii Militare este foarte puternic şi nu dă socoteală decât regelui.

Malko abia dacă o asculta. Ancheta sa înainta considerabil. Două mărturii îi confirmau că prinţul Dipendra se aflase în relaţii apropiate cu un britanic care avea legături cu armata. Un tip care-şi crease

un ascendent important asupra lui, şi care, probabil, îl determinase să comită masacrul de la palatul Nakayanhiti pentru a prelua puterea. Pe de altă parte, identificase un agent al MI 6 specializat în „operaţiuni clandestine”: Timothy Mason. Era tentant să concluzioneze că cele două personaje erau, de fapt, una şi aceeaşi persoană. Totuşi, deocamdată, nu putea confirma acest lucru. Singura legătură între Timothy Mason şi Palat era maşina albă Subaru zărită în faţa domiciliului lui Kumar Dixit. Era totuşi prea simplu.

Şi cum să-şi închipuie că acesta rămăsese în Nepal, după ce fusese responsabil de o astfel de manevră? îi trebuia un motiv *foarte* serios. Se întorcea mereu în acelaşi punct: singurul care putea să înlăture bănuielile era aghiotantul dispărut, Kumar Dixit.

Prativa se aplecă spre el şi întrebă în şoaptă:

— Crezi că bărbatul care stă la Summit este responsabil de masacru?

— Nu este imposibil, recunoscu Malko, dar nu am nicio dovadă.

Dumnezeu ştia dacă o va obţine vreodată. Plăti şi coborâră pe străzile animate din Thamel, agasaţi aproape la fiecare pas de tarabagii, cabinete de masaj, baruri…

— Gupta ţi-a spus totul? o întrebă Malko.

— Da, cred că da.

Chiar şi dacă făcea o şedinţă de spiritism, tot avea puţine şanse să afle mai mult.

— Îl cunoştea pe Kumar Dixit?

— Îl vedea uneori, când se ducea la palat, dar nu a vorbit niciodată cu el.

— Poate ar trebui să ne întoarcem să o vedem pe soţia lui, sugeră Malko. Este punctul-cheie al anchetei mele. Doar el ne-ar putea relata ce s-a petrecut în seara de 1 iunie şi care a fost rolul acestui misterios britanic.

La un moment dat, îi reveni în minte un detaliu: călduroasa strângere de mână a lui Andrew Teck cu ocazia primei lor întâlniri. Or, britanicii, contrar americanilor, au oroare de acest contact fizic. Se conformau doar dacă erau constrânşi sau forţaţi. Pentru a adormi bănuielile unui adversar... Dar, evident, un asemenea raţionament nu avea câştig de cauză în faţa unui tribunal. Nici măcar în Nepal.

— O să mă duc la ambasada americană, zise Malko. Nu este foarte departe de domiciliul lui Kumar Dixit. Mă poţi însoţi? Apoi, maşina mă va lăsa pe mine la ambasadă şi te va duce acasă.

— Înţeleg, zise Prativa, dar ce-o s-o întrebi?

— Dacă are veşti de la soţul ei.

Porniră din nou spre nord. Ziua, circulaţia era demenţială, de te întrebai cum de nu exista câte un accident la fiecare trei metri. Le luă aproape patruzeci de minute ca să ajungă în faţa casei cu poartă verde. Malko sună şi, după câteva secunde, le deschise acelaşi servitor pe care îl mai văzuseră. Cu coada ochiului, Malko zări maşina roşie în faţa garajului. Devi Dixit era acasă. Prativa discută cu servitorul care se întoarse în casă şi reveni după trei minute pentru a anunţa că stăpâna sa era plecată... La ce să mai insiste? Soţia aghiotantului dispărut refuza să-i primească. Poate că era din ordinul şefilor ierarhici ai soţului ei. Malko bătu în retragere.

Larry Doolittle părea să ducă pe umeri toată nefericirea lumii. Trăgând din pipă, îl ascultase pe Malko cu ochii pe jumătate închişi şi umerii căzuţi, în timp ce acesta îşi expunea teoria şi detalia rolul posibil al „Verilor”. Scoase un fum albastru şi zise gânditor:

— Este ceva extrem de tulburător! Dar nu văd care ar fi putut fi motivaţia „Verilor”.

— Nici eu, fu nevoit să recunoască Malko. Dar dacă aşa au stat lucrurile, atunci nici Timothy Mason şi nici măcar Andrew Teck nu-şi vor asuma vreun rol. Ar trebui să vină ordin de la Londra.

— O să fac totuşi un raport către Langley, propuse americanul. Problema este că nu avem nicio dovadă. Este doar o teorie, care nu trebuie divulgată. Dacă „Verii” ar şti că îi bănuim, iar ei sunt nevinovaţi, nu vă spun ce... Cu atât mai mult cu cât, în acest moment, există o alianţă sacră.

Statele Unite şi Marea Britanie atacau cu rachete de croazieră Afganistanul în cruciada lor împotriva lui Osama bin Laden. Malko simţea că ceea ce descoperise era supărător pentru CIA. Doolittle nu se aşteptase la o asemenea descoperire. Zise cu un zâmbet dezarmant:

— Ascultaţi. Cred că aţi făcut tot ce se putea. Până nu punem mâna pe acest Kumar Dixit, suntem blocaţi. Avem nevoie de câteva zile de gândire. Să aşteptăm răspunsul de la Langley.

Era mai catolic decât papa. Malko se despărţi de Larry Doolittle. Teoretic, era în şomaj tehnic! Evident, putea continua explorarea Kama Sutrei cu

Prativa şi să se joace de-a turistul vizitând nenumăratele temple din Kathmandu. Dar pietrele vechi nu îl atrăseseră niciodată. La întoarcerea la Yak and Yeti, angajatul de la recepţie îi dădu un mesaj: Anna Dickens cerea să o sune. Aparent, îi iertase violul. Formă numărul camerei ei şi îi răspunse imediat.

— Eşti acolo? Cobor imediat.

Apăru din lift după câteva minute şi îl sărută cu foc. Această îmbrăţişare îi trezi libidoul lui Malko, care o strânse la piept.

— Malko! exclamă ea. Sunt atât de bucuroasă să te văd. *So happy!*

Era aproape o declaraţie de dragoste.

— Şi eu, zise el tară să-i dea drumul din braţele sale. Am putea lua cina împreună în seara asta.

— În seara asta, nu pot, pretinse tânăra britanică, dar voiam să te invit într-o expediţie.

— O expediţie? Unde?

— Nu foarte departe, la 25 de kilometri nord de Kathmandu. Într-o zonă „eliberată” de către maoişti. Există un drum care ne duce acolo. Firma mea mi-a cerut să mă informez dacă putem filma acolo. Este un aspect puţin cunoscut din Nepal.

Mi s-a aranjat o maşină şi un şofer, dar mi-e frică să merg singură. Ai vrea să mă însoţeşti? Ne întoarcem în aceeaşi *zi…*

Era atrăgătoare, cu faţa ridicată spre el, sânii săltaţi, involuntar sexy, dar plină de reţinere… Fără să se gândească măcar, Malko se trezi spunând:

— Da, cu plăcere! La ce oră vrei să pleci?

— La şapte. Nu este prea devreme?

— Nu, nu, regret că nu putem lua cina împreună.

Anna Dickens coborî privirea, încurcată.

— În seara aceasta, spuse ea, iau cina cu Andrew Teck la ambasada noastră. A invitat unele persoane pe care voiam să le întâlnesc pentru reportajul meu.

Malko vru să întrebe dacă nu cumva britanicul o trimisese cu un mesaj la Timothy Mason, dar se abţinu. Va avea destul timp să stea de vorbă a doua zi.

— Ne întoarcem mâine seară, vru să se asigure el.

— Absolut! promise Anna, cu o privire care spunea multe despre intenţiile sale.

Malko îşi zise că, de această dată, nu ar mai viola-o. Această plimbare pe teritoriile maoiste îi va schimba gândurile.

*

Vechiul 4×4 de un alb murdar, un Mahindra fabricat în India, scotea fum negru la fiecare accelerare şi cerea apă la fiecare doi kilometri. Ambreiajul, complet gripat, îl obliga pe şofer – un nepalez foarte slab, cu ochii oblici – la o luptă feroce cu cutia de viteze, care se manifesta prin zgomotele ascuţite ale pinioanelor martirizate la fiecare schimbare de treaptă.

Şi, slavă Domnului, erau suficiente!

De când părăsiseră şoseaua vag asfaltată, la nord de Kathmandu, pentru a intra pe un drum care ducea în satul Samudradevi, în districtul Nuwakot, nu întâlniseră zece metri fără un viraj. Drumul escalada dealurile acoperite cu junglă, plină de denivelări, presărată cu enorme bucăţi de stâncă. Maşina 4×4 se legăna ca o barcă, sărind, oprindu-se

când panta era mai abruptă, pornind din nou într-un urlet de motor. Agăţat de volan, cu dinţii strânşi, şoferul făcea tot posibilul să menţină vehiculul pe drum, atingând de fiecare dată balustrada.

— Mai avem mult? întrebă Anna Dickens, înghesuită între şofer şi Malko.

Formau toţi trei o masă umană, zdruncinaţi ca-ntr-o căruţă, asurziţi de zgomotul motorului diesel vechi, asfixiaţi de norul negru de fum al eşapamentului. Amortizoarele erau moarte demult, aşa că ţopăiau până la plafon la fiecare denivelare. Părăsiseră Kathmandu de o oră şi parcă trecuse un secol.

— Două ore! zise şoferul, înainte de a lua un nou viraj *în ac de păr.*

Malko pusese pe planşeu geanta din piele neagră în care ţinea vechiul Webley, adus din obişnuinţă. Cu o mână în jurul umerilor Annei, cu cealaltă agăţată de stâlpul portierei, număra virajele. De un kilometru, nu mai vedea nicio localitate, jungla ajungând până la marginea drumului. În schimb, gropile aveau o adâncime uimitoare.

Deodată, un miros de ars invadă cabina şi motorul începu să tuşească. Calm, şoferul anunţă cu un zâmbet încurcat:

— *Needs water*[25].

*

Nu ar fi trebuit să se oprească, însă motorul se calase. Şoferul sări şi deschise capota de sub care ieşi un fum gros. Se aflau în mijlocul pădurii. Cu

25 Are nevoie de apă.

ajutorul sticlelor din spate, umplu radiatorul, după ce îl lăsase să se răcească. Malko şi Anna rămăseseră în maşină.

— Sunt frântă! oftă tânăra. Nu credeam că va fi atât de greu.

După zece minute, porneau din nou, pentru o nouă etapă de *montagne russe*. Deodată, la ieşirea dintr-un sat, văzură de-a curmezişul drumului o barieră păzită de un soldat.

— Este ultimul post militar, explică Anna Dickens. Apoi, intrăm în teritoriul controlat de maoişti. Dar, pentru că este un parc natural, trebuie să plătim pentru a continua drumul.

Şoferul plecă să achite taxa într-o mică gheretă, iar ei coborâră să-şi dezmorţească picioarele. Mai mulţi soldaţi apărură din barăcile ascunse în junglă, privindu-i ca pe nişte animale rare.

— Nu este periculos să intrăm pe teritoriul maoiştilor? întrebă Malko. Se pare că omoară orice poliţist…

Anna Dickens zâmbi fermecător.

— Da, este adevărat, pe poliţişti şi pe reprezentanţii guvernului, dar nu s-au atins niciodată de străini, până acum. Apoi, unul dintre şefii lor ne aşteaptă acolo pentru a ne conduce să vizităm satul…

Totul era „până acum”…

Porniră din nou, lăsând tabăra militară în urma lor. Drumul era tot mai abrupt: o adevărată potecă de animale… Şoferul se lansă la vale cu viteză pentru a prinde elan, derapând, atingând balustradele de protecţie, afundându-se în gropile noroioase până la jumătatea roţii. Se mai opriră de două ori pentru a

alimenta cu apă.

Vizibilitatea era limitată de jungla deasă, până ce, într-un viraj, apărură dealuri care se ondulau până la orizontul muntos al masivului Himalaya. În fine, după două ore şi jumătate de supliciu, zăriră câteva case din chirpici şi lanuri de porumb. Şoferul se opri în teren deschis, în faţa unei cabane pe jumătate prăbuşite.

Un drapel roşu, cu seceră şi ciocan, flutura la capătul unui băţ de bambus agitat de vânt, înfipt în acoperişul cabanei. Din cabană ieşi un bărbat în ţinută asemănătoare cu uniforma militară, cu o veche puşcă Lee-Enfield 303 agăţată de umăr şi o caschetă pe cap. Ridică braţul drept, cu pumnul strâns, şi strigă un sonor *„Lal salam*".

Alţi cinci luptători ieşiră, privindu-i curioşi pe vizitatori.

— *Gentleman comrades,* zise primul, care vorbea ceva engleză. Bun venit în Nepal-ul liber.

Puţin câte puţin, apăruţi de peste tot, zeci de copii şi de femei, toate în sari, cu văl pe cap, îi înconjurară în linişte. Soldaţii aşezară pe o placă mare farfurii din aluminiu, iar şoferul scoase puţinele sticle de apă minerală care nu fuseseră înghiţite de radiatorul maşinii. O bătrână sosi cu un lighean plin cu o pastă destul de respingătoare la vedere: un amestec de linte, orez lipicios şi bucăţi de pui…

Cum erau morţi de foame, mâncară. Cu degetele, pentru că cei de pe aici nu auziseră încă de folosirea tacâmurilor.

Peisajul era minunat – dealuri cât vedeai cu ochii, de un verde insolent – şi sărăcia vizibilă. Bărbaţii

îmbrăcaţi sărăcăcios, femeile în sariuri peticite, cu picioarele goale, ştirbe, într-o stare precară de sănătate. Era Evul Mediu la două ore distanţă de Kathmandu. Visul imposibil al ecologiştilor: fără electricitate, fără apă curentă, fără televizor, fără medic, fără farmacie. Sătenii trăiau din troc, graţie agriculturii şi creşterii animalelor. De puţin timp, se deschisese o şcoală, prin eforturile unui ONG, „Planeta Copiilor”. Dar şcolarii continuau să meargă cu picioarele goale, din lipsa banilor fiind nevoiţi să aleagă între manuale şi încălţări.

Peste cinci mii de persoane trăiau în această vale, dar pentru a ajunge la alte cătune, mai aveai de mers… Ore. Drumurile erau impracticabile, chiar şi cu vehicule 4×4.

Anna Dickens făcu ochii mari, stupefiată. Ghidul lor începu să le arate locuinţele, cele câteva vite, şcoala unde se jucau tineri în uniformă care nu mai aveau dreptul să cânte imnul naţional nepalez, sub ameninţarea decapitării. Apoi, îi plimbară pe potecile înguste şi abrupte pe care erau nevoiţi să meargă în patru labe. Îşi încheiară plimbarea la o casă din pietre vopsită în verde, cu acoperiş din tablă ondulată, în mijlocul unui lan de porumb. Mult mai arătoasă decât celelalte case. Grav, ghidul lor le explică:

— Proprietarii acestei case şi-au vândut cele două fiice de doisprezece ani unui bordel din Bombay, pentru 6.000 de rupii fiecare, ca să-şi cumpere un acoperiş. Dar, în curând, fetele se vor întoarce.

— Ah, bun, se repezi Anna, au putut scăpa?

— Nu, spuse ghidul, le trimit înapoi imediat ce se îmbolnăvesc de SIDA.

Simţi un fior de gheaţă pe spate.

Anna Dickens amuţise, oripilată. Fetiţele o urmăreau, vrăjite: nu mai văzuseră niciodată o blondă. Malko privi jungla care cobora foarte jos.

— Armata nu vine niciodată aici? întrebă el.

— Niciodată, afirmă ghidul. Se teme.

Reveniră la punctul de plecare, unde lăsaseră maşina 4×4, cu preţul unui efort susţinut. Malko se uită la ceas: ora trei. Noaptea se lăsa repede; era prudent să pornească la drum. Anna Dickens era vrăjită.

— Va fi formidabil să filmăm, zise ea. Aceşti oameni sunt atât de săraci! Nu au *nimic.*

Lăsară ceva bani, sticle cu apă minerală, şi umplură radiatorul de la un izvor. Contrar aşteptărilor, motorul diesel Mahindra consimţi să pornească după lungi ezitări. Drumul i se păru lui Malko şi mai înfricoşător decât la dus. Epuizată, Anna aţipi uşor, atingându-se de umărul lui.

Deodată, maşina patină şi se aşeză de-a curmezişul drumului. Acel loc era mai lăsat, pentru ca apoi să urce brusc. La stânga, o pantă abruptă, la dreapta, jungla deasă. Şoferul porni: maşina dădu înapoi. A doua oară: se cală la jumătatea pantei, cu capota motorului periculos de aproape de balustradă. Anna se trezise şi se panică.

— Îmi pare rău că te-am atras în aşa ceva, îi zise ea lui Malko.

Şoferul se întoarse spre ei, jenat.

— Cred că va trebui să coborâţi. Nu voi reuşi să urc panta altfel.

— Înainte, zise Malko.

Luă geanta şi sări în drumul noroios, întinzând

mâna Annei care căzu peste el. Apoi, începură să urce, evitând bălţile mai mari, ţinându-se de mână. Malko se întoarse: geamurile maşinii 4×4, acoperite de noroi, abia dacă lăsau să se vadă şoferul. Acesta acceleră motorul, iar maşina porni pe pantă.

Nu parcursese trei metri, că auzi cum se declanşă o rafală de armă automată, asurzitoare. Parbrizul se sparse, ca şi geamurile laterale, pe partea dinspre munte. Încremenit, Malko văzu cum corpul şoferului cade peste volan. Se auzi şi o a doua rafală, care ciurui tabla vehiculului oprit.

Cineva încerca să-i omoare.

Capitolul X

Malko scrută zidul de vegetaţie densă al junglei care cobora până la drum. Imposibil să-i vadă pe atacatori. Aparent, aceştia credeau că se aflau cu toţii în maşină. Anna Dickens, încremenită, părea lipită de sol. Malko o luă de mână şi o trase pe panta abruptă, mai jos de drum. În scurt timp, nu-şi mai puteau controla mersul, sărind de la un copac la altul, rostogolindu-se pentru a ajunge la fundul unei râpe dominate de drum. Malko se târî până la un copac prăbuşit, trăgând-o pe Anna după el, şi ridică privirea spre drum.

Niciun semn de viaţă, linişte.

— Ce se întâmplă? bâigui Anna Dickens, care tremura ca o frunză.

— Cineva a încercat să ne omoare, zise Malko. Credeau că ne aflam în maşina 4×4. Şoferul ne-a salvat viaţa fiindcă ne-a pus să ne dăm jos. Cred că este rănit grav.

— Dar cine a putut face asta? Andrew Teck mi-a spus că…

Malko ignoră întrebarea.

— Vom vedea mai târziu.

— Dumnezeule, ce vom face?

Malko exclamă scurt.

— Atenţie!

O siluetă în verde tocmai apăru pentru scurt timp la marginea drumului. Atacatorii lor descoperiseră probabil că nu se aflau în Mahindra şi îi căutau. Malko realiză deodată că încă mai avea geanta în mână. O deschise şi scoase vechiul Webley împrumutat de la Prativa. Anna ţipă:

— Eşti înarmat!

Malko nu avu timp să-i răspundă. Dinspre drum se auzi o rafală, iar gloanţele şuierară în jurul lor. Auziră strigăte în nepaleză. O altă siluetă apăru, mult mai sus. Ţinând arma cu amândouă mâinile, Malko apăsă pe trăgaci. Revolverul bubui infernal şi silueta dispăru imediat.

Se lăsă liniştea.

Evident, forţele nu erau echilibrate: un revolver cu încă cinci gloanţe împotriva unei puşti de asalt. Dar între vânătoarea de iepuri şi cea de mistreţi este o diferenţă. Nu-i acelaşi lucru să urmăreşti un om neînarmat cu a urmări pe cineva care se poate apăra. Adăpostit în spatele unui copac, Malko pândea drumul. Cei care trăseseră asupra lor erau obligaţi să-şi schimbe poziţiile pentru a veni să-i caute. Poate că nu erau nişte eroi…

Minutele se scurgeau într-o linişte apăsătoare. Se uită la ceasul Breitling Crosswind: trecuseră douăzeci de minute de când se aflau acolo. Doar că,

atacatorii lor puteau să-i aştepte foarte bine.

— Ce facem? şopti Anna.

— Încercăm să ne mişcăm.

Porniră spre fundul râpei, paralel cu drumul, protejaţi de vegetaţia groasă. Niciun semn dinspre adversarii lor şi noaptea se lăsa. Ajunseră destul de repede la capătul râpei. Ori porneau în necunoscut, ori erau obligaţi să urce până la drum.

— Să mergem, decise Malko. Aşteaptă-mă. Vii după mine după aceea. Dacă se întâmplă ceva rău, stai ascunsă aici până mâine dimineaţă.

Anna Dickens se aruncă literalmente pe el.

— Nu, nu, mi-e frică, vin cu tine.

Începură să urce panta abruptă, oprindu-se pentru a-şi trage sufletul. Malko reuşi să ajungă primul la nivelul drumului. După ce auzise doar câteva ţipete de papagal, riscă o privire. Mai întâi spre dreapta, de unde veneau. Locul în care trebuia să se afle maşina 4×4 era ascuns după un viraj, iar jungla era complet de nepătruns... Aşteptă, cu inima bătând cu putere, apoi urcă pe drum, lăsând-o pe Anna ghemuită pe margine.

Nu se întâmplă nimic.

Îi întinse mâna. Nu se auzeau decât păsările. Niciun zgomot suspect. Ca şi cum nimic nu se întâmplase.

— Dacă am merge să vedem unde este maşina 4×4? sugeră tânăra.

Malko o refuză imediat.

— Poate că tocmai acolo ne aşteaptă, remarcă el. În plus, a fost atinsă de gloanţe, aşa că nu cred că mai merge. Mai bine o luăm pe jos. Trebuie să fie vreo zece kilometri până la postul militar.

Şoptea, cu privirea fixă spre peretele de verdeaţă care îi domina. O luă de mână pe tânără şi porni la drum. Cel puţin, nu riscau să se rătăcească. În timp ce înaintau, se lăsă brusc noaptea. Nu se mai vedeau decât stelele şi luna.

Înaintau tăcuţi, derapând pe pietre, cu inima bătând în piept, pândind orice zgomot, oprindu-se să asculte. Anna Dickens se lăsă pe un morman de pământ şi începu să plângă.

— Nu vom reuşi niciodată!

Malko o ridică şi o trase după el. Englezoaica înainta ca un robot. În timp ce mergeau, se întreba ce se petrecuse. Aparent, expediţia Annei Dickens fusese organizată prost. Ceva nu le plăcuse maoiştilor care acţionaseră „în premieră”: trăseseră asupra unor străini.

*

— Uite câmpul! zise Malko.

Prin vegetaţia deasă, începeau să se zărească lumini. Anna Dickens nici nu răspunse. Dormea în picioare. Dacă Malko nu ar fi tras-o după el, aceasta ar fi rămas pe loc. Cu gura deschisă, respirând sacadat, înainta cu paşi mari, căzând la fiecare o sută de metri.

Un coşmar.

Dar nu mai fuseseră ameninţaţi. Malko băgase la loc revolverul şi se concentra la mers. Îl dureau toţi muşchii. Drumul urca şi cobora fără încetare, plin de noroaie. Nici măcar vestea că zona de câmpie era aproape nu reuşi să o stimuleze pe britanică. Din fericire, după un viraj brusc, drumul cobora. Ajunseră într-o bifurcaţie marcată cu pietre albe,

care ducea la postul de control. Deodată, apăru în faţa lor o siluetă. Un soldat nepalez, înarmat cu un antic pistol-mitralieră Bren. Malko se opri brusc. Celălalt nu se aştepta să vadă pe cineva venind pe jos.

— *We have been attacked*[26], zise el.

Soldatul îşi dădu seama că erau străini, dar nu vorbea engleza. Trebuiră să ajungă la ghereta unde se plătea taxa pentru a găsi un gradat cu care să se înţeleagă. La lumina unei lămpi cu petrol, Malko le povesti ce se petrecuse. Sosi un ofiţer Gurkha care îi privi cu indulgenţă. Anna Dickens dormea, cu capul pe masă.

— Voi trimite o patrulă, imediat, zise ofiţerul. Cu siguranţă sunt maoiştii. Nu îndrăznesc să ne atace pe noi, aşa că s-au răzbunat.

În acea noapte întunecată şi cu jungla aceasta atât de deasă o patrulă avea mai puţine şanse să-i găsească pe teroriştii decât să prindă o bacterie cu o plasă de fluturi.

— Aveţi un vehicul care să ne ducă în oraş? întrebă Malko. Maşina noastră este foarte departe şi probabil că nu mai funcţionează. Dacă şoferul n-a fost ucis, acesta plecase.

După mai multe discuţii, îi urcară în cele din urmă într-un jeep şi mai rablagit decât maşina 4×4.

O jumătate de oră mai târziu, intrau în holul hotelului Yak and Yeti, ca nişte fantome acoperite de noroi, de nerecunoscut, epuizate. Fără niciun cuvânt, Anna Dickens se aruncă în lift, tară măcar să-l salute pe Malko. Acesta intră în cameră şi se băgă sub duş. Era mort de foame şi i-ar fi pus mai

26 Am fost atacaţi.

multe întrebări Annei. Fusese cât pe ce să moară o dată cu el, totuşi îl frământa ceva. De ce insistase în ajun ca el să o însoţească? Dacă nu ar fi avut revolverul de la Prativa, probabil ar fi murit amândoi. Rafalele trase asupra maşinii 4×4 nu îl vizau doar pe el.

Adormi, zicându-şi că seara de dragoste cu Anna era amânată *sine die.*

*

Malko se trezise devreme, cu o idee fixă. Sună la hotel Vajra.

— Aş vrea să-i las un mesaj domnului Thana, zise el.

După o pauză, angajatul anunţă:

— *Mister Thana is here. You want to talk to him?*[27]

Era nesperat de bine. Imediat ce îl auzi pe colectorul de fonduri pentru maoişti, Malko nu pierdu timpul.

— Aş vrea să vă văd cât mai repede. Este important.

— De acord, făcu nepalezul, dar nu aici, fiindcă tocmai plecam. Vă aştept la Bagh Bazar, o casă chiar lângă hotelul Holiday Taj. Uşa dinspre magazinul foto. Peste o jumătate de oră. Nu este departe de hotelul dumneavoastră.

Nu era, într-adevăr, departe, în prelungirea străzii Dilli Market. Un cartier popular, plin de diverse magazine. Imobilul de lângă Holiday Taj nu avea decât un etaj, cu acoperiş din tablă şi o faţadă jegoasă, mâncată de umezeală, de unde porneau

27 Domnul Thana este aici. Vreţi să vorbiţi cu el?

fire electrice încâlcite până la un stâlp electric pe care se afla un transformator. Abia intră Malko pe culoarul întunecat, că şi apăru un bărbat tânăr, care îi făcu semn să-l urmeze. Thana Giri era aşezat pe un covor vechi, într-o încăpere goală, aranjând hârtii.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

Malko îi relată aventura din ajun şi termină cu o întrebare:

— De ce au tras maoiştii asupra noastră?

Thana Giri nu ezită.

— Nu au fost maoiştii, zise el. Din mai multe motive. Mai întâi, suntem în negocieri cu guvernul, aşa că nu vrem să complicăm lucrurile. Apoi, politica noastră este să nu atacăm străinii. Şi, mai ales, nu avem niciun detaşament înarmat în această zonă.

— Totuşi, în sat, am văzut miliţieni de-ai voştri. Înarmaţi.

— Exact, recunoscu Thana Giri, dar au interdicţie să părăsească satul. Şi, mai ales, să se angajeze în luptă cu armata. În plus, aţi auzit arme automate?

— Da.

— Ei nu au.

— Nu poate fi o altă unitate? insistă el. Care ne-ar fi putut considera drept agenţi guvernamentali?

Nepalezul nu păru convins.

— Nu, zise el, este imposibil. Avem un foarte bun serviciu de informaţii, un membru al celulei din Kathmandu lucrează la Yak and Yeti şi noi l-am angajat. Dacă aţi fi fost ţinta unei operaţiuni, ar fi ştiut. Şi *eu* aş fi ştiut. Dar, dacă vreţi, pot face verificări.

— Când veţi afla ceva?

— În seara aceasta. Reveniţi aici, la ora şase. Este una dintre bazele noastre din oraş, care are mai multe ieşiri.

Malko se întoarse pe strada plină de lume, nedumerit. Dacă nu erau maoiştii, atunci cine era responsabil de această ambuscadă? Fuseseră aşteptaţi. Le cunoşteau maşina. Trebuia să-l anunţe pe Larry Doolittle.

*

Şeful staţiei CIA era uimit de relatarea lui Malko.

— Dar acest drum este perfect sigur! protestă el. Maoiştii sunt bucuroşi că străinii vin să le viziteze satele, atât de departe de Kathmandu. Chiar şi eu am fost acolo, la fel şi ambasadorul Franţei. Acolo s-a înfiinţat un ONG francez, „Planeta Copiilor”, cu acordul maoiştilor. Ceea ce s-a întâmplat este incredibil.

— În mod cert, sublinie Malko. Eu nu cred, în acest stadiu, că reprezint un pericol pentru complotiştii de la 1 iunie. Chiar dacă am construit o ipoteză, fără dovezi, mă aflu într-un impas care mă determină să opresc ancheta.

— Chiar este de neînţeles, recunoscu americanul. Sunteţi sigur că *dumneavoastră* eraţi cel vizat?

— Vehiculul nostru, în orice caz. Nu este prea multă circulaţie pe acest drum... Fără revolverul împrumutat de Prativa, nu am fi reuşit.

— Ar fi trebuit să cereţi o armă...

— Nu asta este problema, îl întrerupse Malko. Nu aveţi nicio idee despre posibilii vinovaţi?

— În afară de maoişti, nu există niciun alt grup

armat în Nepal.

— Nu ar putea fi o eroare a armatei?

— M-ar mira foarte tare. Soldaţii Gurkha sunt bine antrenaţi şi foarte disciplinaţi. În plus, ştiau de prezenţa voastră pe acel drum.

— Deci, este un mister, concluzionă Malko. Încă nu aţi trimis raportul la Langley?

— Nu încă, recunoscu americanul. Am fost ocupat. O să fac asta mâine.

*

Anna Dickens îşi tăcuse în sfârşit apariţia, în costum de baie din două piese, se refăcea la piscină, şocată încă de aventura din ajun.

— L-am anunţat pe Andrew, zise ea când îl văzu pe Malko. Crede că sunt maoiştii. Au mai atacat vehicule aparţinând unui ONG pentru a le distruge. Doar că îi debarcau pe ocupanţi înainte de asta.

— Şi agenţia care v-a pus la dispoziţie maşina 4×4?

— Ei nu ştiu nimic. Credeau că totul a decurs bine. Au trimis pe cineva să recupereze maşina şi să vadă ce s-a întâmplat cu şoferul.

Malko se întinse la soare, lângă ea. Nu avea nimic de făcut până la întâlnirea cu Thana Giri.

*

Thana Giri îl aştepta pe Malko într-o altă cameră, ceva mai bine amenajată, cu canapele vechi, o masă joasă, o lampă şi un covor tocit.

— Aţi putut obţine informaţii? întrebă Malko,

aşezându-se.

Colectorul de fonduri dădu afirmativ din cap.

— Da. Din cauza negocierilor cu guvernul, mulţi dintre comandanţii şi camarazii responsabili locali sunt în oraş. Pot să vă afirm că *nimeni* dintre ai noştri nu v-a atacat. Această vizită a fost aprobată de tovarăşul Khrisna Mahara, şeful districtului Nuwakot. Alţi oameni v-au atacat.

Malko medită la acest răspuns câteva clipe. Din conştiinciozitate, insistă, totuşi:

— Nu există *niciun* risc să greşiţi?

— Niciunul, afirmă Thana Giri. Unităţile noastre sunt foarte bine controlate şi nu iau niciodată iniţiative. În plus, există un consens absolut, să nu ne legăm de străini.

— Atunci, cine să fi tras asupra noastră?

Nepalezul făcu un gest evaziv.

— Nu ştiu. Dar singurii care se hazardează în această zonă sunt unităţile detaşamentului care au şi punctul de control de pe drumul spre Samudradevi. Între satul Budhamilkanta şi noi, doar ei sunt.

— Au găsit maşina 4×4?

— Da. A descoperit-o autobuzul care face zilnic legătura între Samudradevi şi Kathmandu. Şoferul era mort. Maşina a fost ciuruită de gloanţe, cu zecile. Acum este în sat, am rechiziţionat-o noi.

În cele din urmă, erau mult mai organizaţi decât se părea…

Malko ştia destule. Ceea ce tocmai descoperise era destul de înfricoşător. Thana Giri îl privi curios.

— Dumneavoastră? întrebă el. Aveţi vreo idee despre cei care au încercat să vă omoare?

— Poate, făcu Malko evaziv. Rămâneţi în oraş?

— Plec în nord-est, la Dhulikhal, unde avem o întrunire. Mă voi întoarce peste două zile. Mă puteţi găsi la Vajra.

— Mulţumesc, zise Malko.

Când se întoarse la hotel, Anna Dickens îşi bea ceaiul în *lobby.* Malko nu prea era dispus să-i împărtăşească din informaţii. Începea să aibă o ideea foarte precisă despre ceea ce se întâmplase. Iar aceasta îi dădea fiori.

— Dacă am merge să cinăm? propuse el. Cina pe care trebuia să o luăm ieri.

Tânăra britanică radie instantaneu.

— Ce idee bună! O să mă duc să mă schimb.

*

Anna Dickens se aranjase la patru ace, cu părul ei lung, blond, care cădea în cascadă pe spate, iar un machiaj discret, dar eficace, îi accentua albastrul ochilor. Îşi pusese şi rochia albastră încheiată în faţă, pe care o purta când Malko o violase.

— Mergem la Hot and Fire? propuse ea, un restaurant italienesc din Thamel. Membrii familiei regale merg acolo frecvent.

Şoferul cunoştea locul. Era situat într-o fundătură, chiar la intrarea în Thamel. Specificul italian era dat doar de o minusculă pizzerie cu decor de castel, cu mirosuri puternice de bucătărie. Era puţină lume. Malko începu cu un Bloody Mary, iar Anna cu un Defender Success fără gheaţă. Încă nu-şi revenise. După ce comandară pizza, se priviră în ochi, şi ochii tinerei se umeziră.

— Mi-ai salvat viaţa, ieri! Fără tine, aş fi înnebunit. Dar de unde aveai arma?

— Un cadou, zise Malko, pe care nu am vrut să-l las la hotel. *El* ne-a salvat viaţa. Să vorbim despre altceva.

Mâncară din pizza. Malko nu putea să-şi ia privirea de la decolteul care etala sânii albi ai jurnalistei. Aceasta îi aruncă o privire lungă lui Malko şi zise brusc, în şoaptă:

— Nu ştiu ce am. Cred că îmi doresc să fac dragoste cu tine.

— Am făcut-o deja, remarcă Malko.

Anna se strâmbă.

— Nu. M-ai violat, ceea ce nu este acelaşi lucru. Nu am avut impresia că sunt infidelă prietenului meu. Acum, este altfel.

Ea dădu deoparte pizza abia începută.

— Nu îmi este foarte foame…

— Nici mie, spuse Malko ca un ecou.

Trebuia să recunoască faptul că acest templu al gastronomiei regale era complet infect… Pe drumul spre Yak and Yeti, nu schimbară niciun cuvânt şi urcară direct în camera tinerei. Abia intrată, aceasta se întoarse şi îl îmbrăţişă pe Malko cu tot corpul, sărutându-l cu o frenezie juvenilă, ţinându-l de după gât. Se distanţă de el doar cât să-şi poată descheia rochia, apoi îl privi în timp ce el se dezbrăca, cu ochii umezi şi tulburi. Imediat ce el fu complet dezbrăcat, cu o naturaleţe perfectă, îngenunche în faţa lui şi îl cuprinse cu gura. Malko îi apucă părul lung, iar ea scheună de plăcere, sugându-l cu şi mai mult entuziasm. Pe pipăite, îi luă mâna şi i-o aşeză pe ceafa, ca şi cum voia să fie forţată să se mişte

din cap. Educaţia britanică era perfectă.

Discret, Malko îi desfăcu sutienul, eliberându-i sânii şi începând să se joace cu ei. Anna gemu de plăcere. O ridică în timp ce o săruta, îi trase chilotul din dantelă de-a lungul coapselor.

Când o penetră, intră complet şi fără efort în perişorul ei blond. Rezemată de perete, cu privirea pierdută, bazinul împins în faţă, Anna continua să-l sărute, goală, purtând doar pantofii.

Malko o întoarse, rezemând-o de perete, cu picioarele depărtate, şi o penetră pe la spate.

— *Oh, my God!*

Se aplecase în faţă, cu mâinile pe perete, sânii legănându-i-se pe ritmul mişcărilor lui Malko. O penetră astfel mult timp, cu degetele înfipte în şoldurile ei. Anna mişca din fund tot mai violent. Apoi, el se retrase, smulgând un „Oh!” dezamăgit, şi o duse pe Anna să se aşeze în genunchi la marginea patului. În această poziţie, o putea penetra şi mai adânc. Jurnalista gemea tot mai tare, iar fesele îi dansau un balet ameţitor în jurul sexului care o penetra. De această dată, chiar îşi înşela prietenul…

Malko se retrase. Era prea tentant. Anna Dickens nici măcar nu protestă când înţelese ce voia el, înfigând doar ceva mai tare unghiile în cearşafuri. Era mai puţin suplă decât Prativa, dar suportă atacul lui Malko fără să protesteze. Înfipt în adâncul ei, acesta profită din plin, continuând să o penetreze ca un animal. Anna tremura din tot corpul. Malko sesiză că îşi strecurase discret o mână între picioare şi se mângâia frenetic. Ceea ce îi permise să juiseze chiar în momentul în care Malko ejacula în adâncul anusului ei.

Rămaseră împreunaţi, revenindu-şi. Cu mintea clară, Malko spera că această şedinţă de dezlănţuire sexuală o atrăsese de partea sa pe tânără.

Deoarece era convins că ea îi putea oferi cheia misteriosului atac ale cărui victime fuseseră.

*

Întinsă pe pat, cu capul pe umărul lui Malko, Anna Dickens, patriotă, se uita la ştirile BBC World. Acelaşi „război" împotriva lui bin Laden şi a talibanilor. Îşi savura orgasmul. Malko o întrebă pe un ton indiferent:

— Anna, realizezi că erai gata să mori, ieri?

Britanica tresări.

— Bineînţeles! Niciodată nu mi-a fost atât de frică! De ce mă întrebi asta?

— Nu ţi-am spus tot ceea ce ştiu, preciză Malko. Astăzi, m-am întâlnit de două ori cu un şef din mişcarea maoistă. Mi-a jurat că nu au nicio legătură cu acest atac.

— Minte! exclamă Anna.

— Nu cred.

— Dar, atunci, cine ne-a atacat?

Se vedea că era inocentă ca şi ochii ei albaştri. Malko nu îi răspunse imediat. Era momentul să dea o lovitură decisivă, dar nu trebuia să se înşele.

— Anna, zise el, cine ţi-a cerut să-i duci un bilet lui Timothy Mason, la camera 22 de la hotelul Summit?

Tânăra rămase stupefiată.

— Timothy Mason? Cine este?

Şi aici era sinceră. Era mult mai complicat decât îşi închipuise Malko.

— Nu ai fost la Summit acum trei zile?

— Ba da, ba da, bineînţeles, zise ea. Andrew Teck mi-a cerut să duc un bilet la camera 22, dar nu ştiam numele persoanei. Nu avea timp să ajungă şi era urgent. Dar cum ai aflat?

— Te-am văzut, zise Malko.

— Şi care ar fi legătura cu atacul de ieri?

— Andrew Teck ştia de această expediţie? întrebă Malko fără să răspundă direct.

Anna Dickens părea ca picată din cer.

— Da, bineînţeles, fiindcă el a organizat totul! El a găsit şoferul şi maşina. Oameni care lucrează regulat cu ambasada britanică. Când mi-a vorbit despre acest sat, m-am gândit imediat că era o idee bună pentru emisiunea mea.

— Tot el ţi-a sugerat şi să mă iei cu tine?

Tânăra părea că se chirceşte sub întrebările lui Malko. Îşi lăsă privirea în jos.

— Da, recunoscu ea. Mi-a spus că asta te-ar distra şi că vei fi un excelent tovarăş de drum. Chiar a adăugat că aveai ceva timp liber şi că vei fi bucuros să-mi faci curte. Dar de ce îmi pui aceste întrebări?

— Pentru a afla cine a vrut să ne omoare ieri, pe drum, răspunse Malko.

Tânăra britanică îl privi dezaprobator.

— Totuşi, nu cred că te gândeşti că Andrew Teck are vreo legătură? întrebă ea pe un ton suspicios.

Malko cobori privirea spre sânii ei mari.

— Ba da, zise el, aşa cred.

Anna Dickens îşi puse mâna la gură, privirea îi deveni fixă şi sângele îi fugi din obraji.

— *My Goodness!* murmură ea. Este imposibil!

Capitolul XI

— De fapt, este posibil, insistă Malko. O să-ţi spun un secret: sunt agent al Central Intelligence Agency, iar Andrew Teck este cadru al MI 6, serviciile britanice.

— Credeam că este diplomat, obiectă Anna Dickens.

— Este *şi* diplomat. Am fost trimis la Kathmandu ca să clarific condiţiile masacrului de la palatul regal, din 1 iunie. CIA consideră că versiunea oficială este puţin credibilă. Or, aici, în Nepal, americanii preiau informaţii de la britanici, mult mai bine infiltraţi şi de mai mult timp. Deci, Andrew Teck i-a comunicat lui Larry Doolittle, reprezentantul CIA la Kathmandu, toate elementele acestei anchete. Când am pornit cercetările mele, credeam că raportul lui era foarte sincer, apoi am început să descopăr elemente ciudate, incoerenţe care tind să mă facă să cred că acest caz nu a fost o crimă pasională, ci un complot politic. Elementele pe care le-am descoperit, spre marea mea stupefacţie, m-au îndreptat spre Andrew Teck.

Anna Dickens se ridică pentru a se înfăşură într-un capot şi îşi luă o ţigară pe care Malko i-o aprinse cu bricheta Zippo cu blazon. Cearcănele „de plăcere” erau accentuate de tensiunea nervoasă. Malko reluă:

— Bărbatul căruia i-ai dus un bilet la hotelul Sumrait este un mercenar britanic cunoscut, perfecţionat în acţiuni clandestine „speciale”. Nimeni nu ştia de prezenţa sa în Nepal. Or, Andrew Teck nu avea cum să nu ştie. Ca şi faptul că acest

bărbat a fost foarte apropiat de prinţul Dipendra.

Anna căscă ochii.

— Dar cum ai aflat toate acestea?

— Este meseria mea, zise Malko. Cred că Andrew Teck se teme ca ancheta mea să nu devină deranjantă pentru el, şi atunci a decis să mă elimine.

Anna Dickens scutură din cap, neîncrezătoare.

— El ar fi tras în noi?

— Bineînţeles că nu! Poate Timothy Mason. Este un militar de carieră, calificat în operaţiuni speciale, inclusiv pentru armata nepaleză. Sau unul dintre comandourile Gurkha, subordonate lui. Ceea ce ne-a salvat a fost faptul că geamurile maşinii 4×4 erau murdare. Trăgătorul sau trăgătorii au crezut că ne aflam înăuntru.

— Vrei să spui, şopti Anna Dickens cu o voce sugrumată, că Andrew a vrut să mă omoare *şi* pe mine!

Izbucni în lacrimi.

— Poate că nu voia neapărat să te ucidă, corectă el, dar era obligat să o facă.

— Dar este imposibil, protestă ea. S-a culcat cu mine! Este atât de drăguţ şi atent! De aceea nu am vrut să mă culc cu tine în prima seară.

Andrew Teck chiar avea profilul perfect de gentleman-spion, iar Anna Dickens mai avea multe de învăţat despre viaţă. Malko îi zâmbi calm.

— Ştiu că este greu, admise el, dar mă tem că acesta este adevărul.

Anna ridică privirea, furibundă. Lacrimile îi întinseră rimelul, iar furia o făcea aproape urâtă.

— Nemernicul! O să-i spun ce cred despre el!

Aparent, Malko o convinsese...

— În niciun caz să nu faci aşa ceva! îi recomandă el. Mai întâi, el ar nega totul, iar eu nu am nicio dovadă, în afară de deducţiile făcute în urma spuselor tale. Apoi, ar încerca şi mai abitir să te elimine.

— Ce trebuie făcut?

— Nimic, zise Malko. Să lăsăm în continuare impresia că noi credem că am fost atacaţi de maoişti. Nu ştie că am posibilitatea să verific acest aspect. Deci, tu nu reprezinţi un pericol pentru ei. Din contră, poate încerca să te mai folosească pentru a mă atrage într-o cursă.

— Dar, de ce mi-ai povestit toate acestea?

— Voiam să fiu sigur că nu m-ai invitat la întâmplare, că Andrew ţi-a cerut-o.

Ea îşi muşcă buzele.

— Am impresia că trăiesc un coşmar. Eu, care venisem să relatez despre o frumoasă şi tragică poveste de dragoste! Deci, Dipendra nu era îndrăgostit de această indiancă?

— Nu chiar, zise Malko. Voia putere, şi a scos cu mâna lui cărbunii încinşi în locul altora, sacrificându-şi viaţa. Dar nu trebuie să-l plângi prea tare: şi-a lichidat familia pentru a-şi îndeplini visul de a deţine puterea.

Copleşită, Anna Dickens părea că nu mai aude. Malko îşi zise că, graţie mărturiei ei, avea ceva concret împotriva lui Andrew Teck. Desigur, nu era o probă directă, dar era suficient pentru a para loviturile agentului MI 6. Lucrurile se puneau în mişcare. Malko nu se mai îndoia acum de motivul pentru care Anna îi dusese un bilet lui Timothy

Mason. Astfel, l-a împiedicat pe mercenar să părăsească Kathmandu înainte de a-l lichida pe Malko.

— Ce vei face? întrebă deodată Anna cu o voce slabă. Aş vrea să uit tot ceea ce mi-ai povestit. Nu voi mai avea curajul să ies din cameră...

— Nu, nu rişti nimic, o linişti Malko. M-am gândit: cred că Andrew Teck este atât de neliniştit pentru că a rămas un martor care cunoaşte toate dedesubturile acestei poveşti şi, mai ales, rolul pe care l-a jucat. Acesta este foarte probabil motivul pentru care Timothy Mason a rămas în Nepal. Trebuie eliminat acest martor pentru ca operaţiunea să se finalizeze.

— Despre cine vorbeşti?

— Nu vreau să-ţi spun. Te-ar pune în pericol.

Anna Dickens se încruntă. Pleoapele i se închideau.

— Nu mai pot! mărturisi ea, trebuie să dorm. Nu te superi?

— Bineînţeles că nu, o asigură Malko.

Se îmbrăcă şi plecă în camera sa după un sărut cast. Progresase, desigur, dar nu ştia încă ce se petrecuse în seara de vineri, 1 iunie, la palatul regal. O singură persoană îl putea ajuta: aghiotantul lui Dipendra, dacă mai era în viaţă. Logic, ar fi trebuit să fie. Altfel, Timothy Mason ar fi plecat din Nepal demult timp.

Luă pistolul Webley şi îl puse pe noptieră. Mai avea doar cinci gloanţe în el. Era puţin pentru o luptă pe viaţă şi pe moarte cu un mare serviciu precum MI 6, care nu ducea lipsă de imaginaţie. Britanicii fuseseră întotdeauna specialişti în

eliminarea adversarilor. De preferinţă, discret.

*

Malko dormise puţin şi prost. Răsucind pe toate părţile problema, ajungând mereu în acelaşi punct: găsirea lui Kumar Dixit era singura şansă de a rezolva această enigmă. Timothy Mason nu ar vorbi, prinţul Dipendra murise, iar nepalezii nu ar face niciodată o anchetă serioasă. Se băgă sub duş.

*

Aşezaţi direct pe podea, faţă în faţă, în sala mare a restaurantului Bhojan Gripha, Prativa şi Malko păreau doi turişti. Pe estrada din mijlocul camerei, câţiva dansatori, bărbaţi şi femei, evoluau graţios pe sunetul unei muzici melancolice tibetane. Prativa îmbrăcase un minunat sari purpuriu şi nu bănuia, aparent, infidelitatea lui Malko.

— Mai am nevoie de tine, îi spuse el înainte de a începe să atace eternul curry cu oaie.

— Pentru ce?

— Trebuie găsită o cale de a ne apropia de Devi Dixit. Ea ştie *sigur* unde se află soţul ei. Prietena ta, Gupta, amanta lui Dipendra, o cunoaşte?

— Pot s-o întreb, spuse Prativa fără entuziasm. Dar Devi Dixit va fi foarte temătoare.

— Trebuie să-i explicăm că soţul ei este în pericol şi că vreau să-l ajut.

— O să încerc, promise Prativa.

*

Era aglomeraţie la recepţia dată de ambasada Indiei, cea mai mare din Kathmandu. Zeci de femei în sari multicolore, o orchestră indiană, toţi diplomaţii aflaţi la post în Nepal şi câţiva „civili”.

Cu un pahar de Defender în mână, Anna Dickens făcea turul saloanelor. Deodată, dădu nas în nas cu Andrew Teck, însoţit de un diplomat german. Tânăra avu impresia că picioarele îi erau din plumb, şi rămase înmărmurită, mută şi roşind. Britanicul o prezenta deja cu pompă. Neamţul se retrase după câteva minute, iar Andrew Teck o privi pe Anna.

— Nu ne mai vedem…

— Am mult de lucru, bâigui jurnalista şi mi-a fost foarte frică alaltăieri.

Andrew Teck se încruntă şi zise cu o voce plină de compătimire:

— Ah, da! Povestea aceea îngrozitoare de pe drum. Am făcut un raport la Ministerul de Externe despre schimbarea de tactică a maoiştilor. Acum, va trebui să-i sfătuim pe turişti să nu se aventureze în afara oraşului Kathmandu. Cred că a fost o experienţă oribilă, nu-i aşa?

— Aşa e, încuviinţă Anna cu o voce nesigură.

Îşi imaginase că sărea la gâtul diplomatului, că îl insulta, iar acum se simţea atât de mică, dezarmată de privirea pătrunzătoare şi zâmbetul fermecător. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Andrew Teck o luă de braţ şi îi şopti la ureche:

— Să rămânem împreună, nu o să întârzii prea mult aici, este sinistru. Dar am putea merge să bem ceva la reşedinţa mea, nu?

Ea nu îndrăzni să-l refuze. Doar nu avea să o sugrume… O jumătate de oră mai târziu, se

retraseră împreună. Şoferul lui Andrew îi lăsă în faţa porţii laterale a ambasadei Marii Britanii, care ducea direct la cabana ocupată de Andrew Teck, a cărui familie se afla la Londra. Câţiva soldaţi Gurkha, muţi ca nişte peşti, păzeau discret reşedinţa, gata să ucidă orice intrus. Andrew Teck fluiera şi părea într-o dispoziţie bună. Umplu două pahare cu gheaţă, peste care adăugă o porţie bună de Defender, 5 ani vechime, apoi ridică paharul.

— *My dear!* spuse el, cred că voi ceda încă o dată şarmului tău.

Anna simţi cum se topeşte, cu creierul golit, înghiţi o porţie de scotch, iar când Andrew Teck o luă în braţe, era deja moale.

Începu să o pipăie pe canapeaua din living-room, ca pe o servitoare. Fără măcar să o dezbrace, îi dădu jos chilotul, se asigură că virilitatea îi era în stare de funcţionare şi o pătrunse, stând în picioare în faţa canapelei. Acest atac brutal o emoţionă atât de tare pe britanică, încât aceasta juisă, cu chilotul agăţat de glezna stângă.

Ca un gentleman ce era, Andrew Teck nu întârzie, apoi îşi aranjă la loc hainele, întorcându-se pudic, pentru ca partenera sa să facă la fel. După aceea, reluară conversaţia de unde rămăseseră. Dar Anna nu era în apele ei. Îl privi pe Andrew, apoi se aruncă în braţele lui.

Mirat şi uşor şocat de această demonstraţie deplasată, o bătu pe spate, fără să lase paharul de scotch din mână.

— *Well, dear,* ce este?

Anna izbucni în lacrimi.

— Oh, Andrew, este oribil! Te-am bănuit. Sunt

nebună.

Sângele agentului MI 6 îngheţă. Reuşi să întrebe pe un ton extrem de relaxat:

— Bănuit, *dear!* Dar de ce, *my God?*

Printre lacrimi şi sughiţuri, ea îi povesti, reluând cuvânt cu cuvânt, acuzaţiile lui Malko. În poziţie de drepţi, Andrew Teck reuşi să rămână impasibil ca o statuie. În mod clar, îi subestimase pe americani. Făcu rapid o corecţie mentală: adversarul său era *european,* ceea ce era altceva. O lăsă pe Anna să plângă până la ultima lacrimă, apoi o linişti, pe un ton prefăcut:

— Toate acestea nu au nicio importanţă, *dear!* Acest tip s-a speriat foarte tare şi şi-a pierdut minţile. Sunt sigur că, în adâncul sufletului său, nu crede un cuvânt din ceea ce ţi-a spus…

Anna ridică ochii roşii.

— Crezi, Andrew?

— Sunt sigur. Este un *jolly good fellow,* un tip de familie extrem de bună, cred. Un fel de duce austriac.

Avea o răutate siderală faţă de Lumea Nouă şi nu scăpa nicio ocazie să povestească o veche anecdotă din timpul ultimului război: „La un transport de trupe sunt amestecaţi americani şi britanici. Unul dintre americani îl întreabă pe un britanic: «Unde sunt toaletele?» «în capăt, la stânga», răspunde britanicul. «Scrie „gentleman” pe uşă, dar oricum puteţi intra şi voi.»”

Anna îşi ştergea lacrimile, liniştită. Se jură că nu îşi va mai desface niciodată picioarele în faţa unui „alien”[28]. Malko era prima sa experienţă „exotică”.

28 Străin.

Andrew îi zâmbi liniştitor.

— *Well, dear,* sunt obligat să-mi calc pe suflet. Am câteva telegrame foarte plicticoase de expediat. Şoferul meu te va conduce. Şi*, please,* uită această poveste stupidă. Îi voi clarifica problema acestui gentleman din Europa Centrală.

O conduse, îi sărută mâna şi se duse la biroul său. Era urgent să scape de agentul CIA şi, de această dată, tară rateuri.

Capitolul XII

Lui Malko îi venise o idee pe care ţinea să i-o comunice cât mai repede lui Larry Doolittle, în timp ce aştepta să vadă dacă Prativa va stabili o relaţie productivă cu soţia lui Kumar Dixit. Încă o dată, trecu prin mâinile nepalezelor de la filtrul de securitate al ambasadei americane şi ajunse în biroul secretarei triste. Larry Doolittle era la o şedinţă cu ambasadorul, probabil în legătură cu Tibet-ul.

Americanul apăru în cele din urmă, cu pipa în gură, destins, dar se încruntă când îl văzu pe Malko.

— Nu mi-am terminat raportul către Langley, bâigui el.

Malko zâmbi: înţelesese de ceva timp că, pentru şeful staţiei CIA, era o piedică în calea normalităţii. Tot ceea ce putea perturba sfântul proiect „Tibetan Uprising” era lăsat deoparte. Or, ancheta lui Malko risca să genereze tensiuni în relaţia cu noua putere de la Kathmandu. Malko îl linişti imediat:

— Nu pentru asta venisem, ci pentru a vă aduce la cunoştinţă o idee interesantă.

— Ah, bun, intraţi, spuse americanul, vizibil uşurat. Despre ce este vorba?

— Despre atacul de pe traseul spre Samudradevi a cărui victimă am fost. Cred că avea un scop dublu.

— Care? întrebă Larry Doolittle, după ce se aşezase pe canapea şi îşi aprinsese pipa.

— Mai întâi, să scape de mine, evident, explică el. Dar dacă Anna Dickens şi cu mine am fi fost ucişi, asasinarea noastră ar fi oferit un excelent prilej de a lansa o ofensivă armată împotriva maoiştilor.

Americanul îşi scoase pipa din gură şi scutură din cap.

— *My God!* Aşa este. Este diabolic. Dar, atunci, ar însemna că şi Statul Major al armatei nepaleze este implicat. Vă daţi seama?

— Nu neapărat Statul Major, îl corectă Malko. Mai mult Serviciul de Informaţii Militare. Dacă a fost organizat un complot, ei au ştiut în mod obligatoriu.

— Poate că aveţi dreptate, recunoscu Larry Doolittle, dar, încă o dată, nu sunt probe. Nu l-aţi găsit încă pe Kumar Dixit?

— Nu încă, recunoscu Malko.

Americanul făcu un gest fatalist.

— În acest caz... Oricum, termin raportul *astăzi* şi îl trimit.

*

Coborând spre centru, pe bancheta maşinii Toyota, Malko începu să se gândească. Larry Doolittle nu i-ar aduce nimic nou în cadrul anchetei. De acum, era o chestiune personală între Andrew Teck şi el. Nu cunoştea exact motivele agentului MI

6, dar îi era groază să-i treacă degeaba timpul în această vale a lacrimilor. Se gândi brusc la sculpturala Alexandra. Nu se plictisea de eterna lui logodnică, în ciuda numeroaselor derapaje de la fidelitate. Căci era ceva magic în relaţia lor amoroasă. Imediat ce se apropia de ea, întotdeauna, în ciuda anilor, resimţea o puternică dorinţă de a face dragoste. Trebuia să recunoască faptul că Alexandra îşi dădea silinţa, oferindu-i mereu o fantasmă nouă. Într-una din ultimele lor seri, ea venise cu un palton lung din piele neagră, care îi ajungea până la glezne, creaţie a lui Jean-Claude Jitrois, mulat ca o rochie, pe sub care nu purta decât o fustă mini suplă ca mătasea, de la acelaşi creator.

Şi ciorapi plasă foarte fini…

Se abţinuse până în momentul în care o legase de patul cu baldachin Claude Dalie, în „camera de dragoste” din castelul Liezen. Acolo, Alexandra se lăsase linsă cu o obscenitate naturală, declanşând un lung şi superb delir erotic.

— *Where do you go, sir?*[29]

Vocea şoferului îl smulse din reverie. Era în Nepal, nu la castelul din Liezen, iar Alexandra se afla la mii de kilometri.

— Yak and Yeti, zise el.

Nu mai avea decât să aştepte rezultatul demersului Prativei pentru a da de urma lui Kumar Dixit. Dacă mai era în viaţă.

*

Mulţimea de săraci care mergeau la Spitalul Kanti,

29 Unde mergeţi, domnule?

situat la capătul unui drum de pământ care dădea în Lazimpat, la nord de Kathmandu, nu acorda nicio atenţie maşinii Rover gri oprită pe margine, ale cărei geamuri fumurii foarte închise la culoare nu permiteau să se vadă nimic înăuntru. Străinii nu veneau niciodată în acest stabiliment rezervat nepalezilor care nu deţineau mijloace pentru a-şi plăti un tratament decent într-un spital mult mai bine echipat.

La volanul Roverului, Andrew Teck, de obicei atât de sigur pe el, devenea tot mai agitat.

— Tim, repetă el, *I really need you!*[30]

Timothy Mason rămase tăcut. Venise cu un taxi până la intersecţia cu Ring Road, unde reprezentantul MI 6 îl preluase cu maşina lui. Înainte de misiunea sa în Nepal, nu îl mai întâlnise pe Andrew Teck, dar învăţase să-l aprecieze în astfel de momente delicate. Era un adevărat profesionist, un tip care îi plăcea. Până atunci, i se păruse complet de încredere, genul care nu mişca niciun deget fără aprobarea Centralei. Nici el nu se lansa *niciodată* într-o operaţiune fără să fie sigur că era aprobată de Serviciile britanice.

Timothy Mason era un patriot autentic, care îşi dedicase viaţa servirii patriei. Strălucit ofiţer de carieră, plin de decoraţii, hotărâse într-o zi să lucreze pe cont propriu, după o discuţie cu unul dintre şefii din MI 6 despre Lawrence al Arabiei şi necesitatea „subcontractării” anumitor probleme delicate unor oameni care să nu fie oficial legaţi de Coroana Angliei, dar care să-i fie fideli. Aşa înfiinţase prima firmă de mercenari, finanţată în secret de MI

30 Chiar am nevoie de tine.

6. Finanţare pe care o rambursase cu mult timp în urmă.

Oferindu-şi serviciile ţării sale, câştiga foarte bine, deoarece „clienţii” oficiali aveau mari posibilităţi de a-l retribui. În Sierra Leone, negustorii de diamante îl acoperiseră cu aur pentru a-i scăpa de traficanţi şi de miliţiile negre care masacrau fără oprire populaţia lipsită de apărare. Şi, în acelaşi timp, adusese un mare serviciu Londrei care nu se putea implica în mod deschis.

Înainte de a răspunde solicitării presante a lui Andrew Teck, îşi aprinse o ţigară Players cu o brichetă Zippo talisman, de care nu se despărţea de când fusese în Malvine. Îi salvase viaţa, oprind un glonţ argentinian care l-ar fi ucis. În plus, firma Zippo i-o reparase gratuit, bricheta fiind garantată pe viaţă.

— Andrew, zise el în cele din urmă, nu pot să fac ceea ce îmi ceri.

Andrew Teck rămase impasibil. Nici vorbă să-l înfrunte pe unul ca Timothy Mason.

— Ştiu că-ţi cer mult, recunoscu el, dar ai făcut o treabă minunată şi nu ar trebui s-o periclităm.

Tim Mason îşi permise un zâmbet slab. Cu figura lui bronzată, ochii foarte albaştri şi trăsăturile regulate, avea o fizionomie de play-boy.

— Cred că treaba mea s-a terminat, zise el. Orice s-ar întâmpla, evenimentele îşi vor urma cursul. Dacă am fi pus mâna pe clientul nostru, aş fi făcut ce era necesar, dar nu este cazul. Am reuşit să-i învăţ câte ceva pe soldaţii Gurkha. Şi ei sunt în stare să le vină de hac acestor *fucking red bastards*[31].

31 Nenorociţi de bastarzi roşii.

Aici, relua terminologia militară. Andrew Teck continuă ca şi cum nu înţelesese.

— Ştiu că faceţi o treabă formidabilă, dar nu este numai asta. Dacă „Verii” descoperă mica noastră combinaţie, vom avea probleme. Ei nu au aceeaşi concepţie ca şi noi.

Tim Mason zâmbi în sinea sa. Un bărbat care vorbea de o „mică combinaţie” pentru a defini uciderea a aproape zece persoane nu putea fi decât un gentleman. Şi un gentleman foarte bine crescut pentru a manevra atât de graţios o afirmaţie modestă. Simţi că, totuşi, trebuia să-i ofere un argument interlocutorului său.

— Andy, făcu el, sunt sigur că vei pune mâna foarte repede pe clientul nostru. Un „localnic” ar putea foarte bine să se ocupe. Eu nu mai pot rămâne aici la infinit.

Trase din ţigară şi liniştea se prelungi un timp. Andrew Teck simţi cum îi fugea pământul de sub picioare. Avea neapărat nevoie de Timothy Mason. Se întoarse spre el.

— Tim, spuse el pe un ton grăbit, îmi pare rău că insist, dar trebuie să-mi faci acest serviciu. Până la urmă, dacă ne aflăm aici, e pentru că nu ai controlat suficient un „caz atipic”.

Timothy Mason simţi că-i sare muştarul.

— Nimeni şi nimic nu putea prevedea ceea ce s-a întâmplat, răspunse mercenarul. (Făcu un gest fatalist.) Toate acestea sunt de domeniul trecutului. Eu mi-am terminat treaba, repetă el.

— Dar… începu Andrew Teck.

Timothy Mason întoarse spre el o figură încremenită.

— Andrew, *chiar* aş vrea să-ţi fac acest serviciu. Am apreciat mult faptul că am lucrat cu tine. Există o modalitate foarte simplă de a rezolva problema: să ceri ordine *scrise* de la Londra. În acest caz, nu mai este nicio problemă, sunt omul tău.

Fucking bastard, îşi zise Andrew Teck în gând. Ştia foarte bine că *niciodată* Centrala nu i-ar fi dat undă verde pentru eliminarea unui agent al CIA, chiar şi non-american. Concurenţa dintre servicii avea limite. Mai ales în aceste vremuri de cruciadă antiislamică, în care Londra avea multe de răscumpărat.

— E o idee foarte bună, zise el, cu o voce cât mai convingătoare posibil. O să trimit imediat o telegramă la Londra.

Porni motorul şi se pregătea să dea cu spatele. Timothy Mason îl opri cu un zâmbet.

— *Thank you,* Andy, cred că o să merg pe jos puţin.

Înainte ca reprezentantul MI 6 să poată spune ceva, Mason deschisese portiera şi sărise din maşină. Se îndepărtă cu un gest amical din mână. Furios în sinea sa.

Andrew Teck îl păcălise o dată, aşa că nu mai voia o nouă ocazie. Când îi propusese să lichideze ocupanţii unei maşini într-o zonă maoistă, pentru a declanşa o reacţie a armatei nepaleze, se abţinuse să-i menţioneze şi *cine* erau. Tim Mason nu aflase decât după aceea că era vorba de o britanică – şi jurnalistă – şi de un agent CIA! Fără a mai pune la socoteală că, dacă ar fi reuşit, cariera sa ar fi fost compromisă. În meseria sa, trebuia să rămână ascuns. Altfel, era terminat. Era supărat pe acest

birocrat că nu-i spusese adevărul. Să ucidă era ceva obişnuit: era meseria lui de când ieşise, cu gradul de maior, de la Sandhurst. Dar nu pe oricine.

Sau, în acest caz, îi trebuia aprobarea adecvată. Timothy Mason era un tip ordonat.

*

Andrew Teck era atât de pierdut în gândurile sale încât, pe podul de peste Vishnonmaté River, fusese aproape să lovească un „tuk-tuk" electric, al cărui şofer îl acoperea de înjurături, în acest oraş medieval, erau preocupaţi de poluare, folosind tot mai mult motoarele electrice!

Britanicul se retrase şi viră la stânga pe Ring Road. În cele din urmă, era modalitatea cea mai rapidă pentru a ajunge la hotelul Soaltee.

Timothy Mason nu va spune nimic, dar nici nu va face nimic. Andrew Teck era legat de el. Or, după Nepal, ca recompensă pentru strălucita operaţiune, urma să fie nominalizat la cele mai înalte funcţii. Nu avea chef să vadă în aceste momente cum speranţele i se năruiesc şi cum ajunge ambasador în Azerbaidjan.

Ajuns la hotel, se duse la recepţie şi anunţă:

— Doresc să discut cu Excelenţa Sa, Prinţul Bahadur.

Văzând reticenţa angajatului, îi dădu acestuia una dintre cărţile sale de vizită.

— Duceţi-i asta, *ştiu* că se află aici.

*

— Cred că vei fi mulţumit, îl anunţă vocea blândă a Prativei.

Pulsul lui Malko crescu brusc. După trei ore de inactivitate şi de stat în cameră, avea moralul la pământ.

— Devi Dixit acceptă să se întâlnească cu noi? întrebă el.

— Am vorbit cu prietena mea, Gupta, şi mi-a dat telefonul personal al lui Kumar Dixit. Prinţul Dipendra i-l dăduse când era amanta lui, căci aghiotantul venea uneori să o ia de acasă pentru a o conduce la palat. Am sunat şi am putut discuta cu Devi Dixit. I-am explicat că sunt o prietenă a Guptei şi că am ceva important să-i spun în legătură cu soţul ei. Mai întâi, a fost foarte reticentă, însă, în cele din urmă, a acceptat să ne întâlnim.

— La ea acasă?

— Nu, la un negustor de sariuri, aproape de piaţa Durbar. Astăzi, la ora şase.

— I-ai spus de mine?

— Nu, dar poţi veni. Dacă totul decurge bine, te voi prezenta.

*

Casa, situată în centrul pieţei Durbar, părea gata să se prăbuşească. Cu două secole în urmă, fusese cu siguranţă fermecătoare, dar tocurile din lemn sculptat de la ferestre putreziseră, faţada înnegrită era roasă de umezeală, iar curtea interioară părea a fi pubela de gunoi a locuitorilor. Parterul era ocupat de un fel de depozit de fiare şi trebuia să urci pe o scară din lemn îngustă şi murdară pentru a ajunge

la „magazinul” de sariuri: o singură încăpere pătrată, care dădea direct pe palier, şi ai cărei pereţi dispăreau sub teancuri de sariuri de toate culorile. Mai mulţi bărbaţi erau aşezaţi direct pe jos, pe covoare, în picioarele goale, manevrând sariurile cu o dexteritate de prestidigitatori. Patru nepaleze stăteau în faţa lor, îmbrăcate în aceleaşi sariuri cu motive maro.

— Lucrează la aceeaşi bancă, explică Prativa. Este ţinuta lor de lucru. Devi Dixit încă nu a ajuns. Până soseşte, mă voi uita la sariuri.

Se instală pe un taburet, în timp ce Malko rămase în picioare, în spatele ei, şi începu să discute cu vânzătorii. Unul dintre ei începu să îi etaleze eşantioane de material, într-un amestec de culori vii. Prativa îi zise lui Malko, amuzată:

— Sunt indieni din Rajastan, evreii Indiei: ar vinde şi cocoaşa cămilei.

În câteva minute, pe jos erau întinse sariuri de toate culorile. Malko şi Prativa le admirau. Li se adusese ceai. Neobosiţi, vânzătorii întindeau sariuri noi. Deodată, o femeie înfăşurată într-un sari mov apăru pe etaj, foarte calmă.

Era Devi Dixit. Privi în jurul ei. Malko îi şopti la ureche Prativei.

— A sosit.

Abandonând negocierile, Prativa se ridică şi se apropie de nou-venită. Cele două femei discutară în şoaptă câteva minute, apoi, fără să-l bage în seamă pe Malko, se aşezară în faţa vânzătorilor. Negocierile reîncepură. Îşi treceau una alteia ţesăturile, le pipăiau, le dădeau deoparte. În cele din urmă, se deciseră la acelaşi sari, de un minunat

verde jad. Alte discuţii asupra preţului, apoi, după ce au plătit şi au luat micul pachet, se lansară într-o nouă discuţie. Fără să se oprească, Devi Dixit îl privea îngrijorată pe Malko, care rămăsese mai deoparte.

În cele din urmă, Prativa se apropie de el, uşor îngrijorată.

— Nu înţelege ce vrem de la ea. Mă întreabă ce anume voiam să-i spun despre soţul ei. Ce să fac?

Malko vru să spună ceva, dar renunţă, oprit brusc de o întrebare: de ce parte era Devi Dixit? Faptul că venise la această întâlnire îl făcu să se decidă. Trebuia să rişte.

— Spune-i că ştiu că soţul ei este în pericol şi că aş vrea să-l ajut, zise Malko. Că trebuie *neapărat* să discut cu el.

*

O nouă negociere. Evident, Prativa nu reuşea să o convingă pe Devi Dixit de bunele intenţii ale lui Malko. Se apropie din nou de el.

— Promite că te va anunţa imediat ce-l va vedea.

Asta îi mai promisese şi înainte... Malko simţea că, dacă o lăsa să plece, totul era terminat. Aruncă o ultimă carte.

— Spune-i că este o chestiune de viaţă şi de moarte. Că au încercat să mă omoare fiindcă îl caut pe soţul ei. Trebuie să mă creadă. Ştie unde se află soţul ei?

Scurt schimb de replici în şoaptă, apoi un singur cuvânt ieşi de pe buzele lui Devi Dixit:

— *Hoina.*[32]

32 Nu.

Malko jubila în sinea lui. Construcţia sa logică se dovedea adevărată. Ca a unui savant care a descoperit existenţa unei planete graţie calculelor şi o văzuse prin telescop. Dar nu era suficient.

— Trebuie să ne spună mai mult, insistă el. Vreau să aflu adevărul. Tot ceea ce s-a petrecut după 1 iunie.

Prativa îi traduse solicitarea. Mai întâi, Devi Dixit nu răspunse. Era palidă şi se sprijini de perete ca să nu cadă. Cele patru nepaleze în sariuri maro trecură pe lângă ei într-un foşnet de mătase. Imediat ce acestea coborâră scările, Devi Dixit păru că-şi mai revine şi pronunţă o frază lungă.

— Nu şi-a mai revăzut soţul de la 1 iunie, traduse Prativa. A venit acasă pe la ora zece, era rănit la umăr. Era foarte calm, dar i-a explicat că voiseră să-l omoare şi că era obligat să dispară un timp, iar ea nu trebuia să se neliniştească. Şi-a luat câteva lucruri, bani, a lăsat maşina şi a plecat pe jos. De atunci, nu s-a mai întors şi nu are nicio veste de la el.

Capitolul XIII

Malko nu îşi imaginase nicio secundă ceea ce tocmai auzise. Întrebă:

— Cine a vrut să-l omoare?

Prativa traduse întrebarea şi apoi răspunsul.

— Nu i-a spus.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

Acum, Devi Dixit părea uşurată că vorbeşte. Se lansă într-un lung monolog, tradus pe parcurs de Prativa.

— Târziu, în noapte, pe 1 iunie, doi ofiţeri pe care nu-i cunoştea, şi care au zis că sunt de la Serviciul de Informaţii Militare, s-au prezentat acasă, în căutarea soţului ei. I-au explicat că acesta comisese o greşeală foarte gravă şi că era căutat. Au răscolit casa, au interogat personalul, iar ea a trebuit să recunoască faptul că trecuse pe acolo în cursul serii. Rănit. Au interogat-o un timp. Voiau să ştie unde se afla soţul ei. Au plecat în zori, după ce i-au interzis să menţioneze cuiva vizita lor. I-au sugerat să spună oricui întreabă că soţul ei fusese detaşat la o garnizoană din regiunea Dipayal, în vestul ţării. Şi, mai ales, să-i anunţe imediat ce va primi veşti. I-au lăsat un număr de telefon la care să sune la orice oră...

Prativa tăcu. Vânzătorii de sariuri începeau să privească intrigaţi la micul grup care şuşotea pe hol, dar Malko nu le acorda atenţie. Tocmai afla lucruri de o importanţă capitală.

— Care este numărul? întrebă el.

— 371432, traduse Prativa. Nu l-a apelat niciodată.

— Asta era acum trei luni şi jumătate, remarcă el. De atunci, ce s-a întâmplat?

— Nimic, fu răspunsul tradus de Prativa. I se telefonează în mod regulat pentru a fi întrebată dacă are veşti despre soţul ei. A remarcat nişte oameni care pândesc în jurul casei. Este sigură că telefonul îi este ascultat. Se străduieşte să ducă o viaţă normală, pentru fetele ei... O singură dată, acum câteva zile, a primit vizita unui ofiţer Gurkha care i-a spus că este vorba de interese de stat, că va fi supravegheată toată viaţa, dar că, dacă se

comportă bine, nu i se va întâmpla nimic. Acesta a încercat să o facă să recunoască faptul că ştie unde se află soţul ei. Degeaba, evident, fiindcă nu ştie.

— Chiar nu are *nicio* idee?

— Niciuna. Crede că este mort. Că l-au găsit, dar nu i s-a spus.

— Spune-i că nu este mort, ceru Malko.

— De unde ştii? îl întrebă Devi Dixit imediat ce Prativa îi traduse.

— Dacă era mort, îi răspunse Malko, nu ar mai fi încercat să mă omoare pe mine ca să nu pot da de el.

Acum, avea dovada absolută cu privire la combinaţia dintre Ml 6 şi Serviciul de Informaţii Militare din Nepal. Îi lipsea încă elementul principal: ce se întâmplase, de fapt, la palatul Nakayanhiti în seara de 1 iunie? De ce încercaseră să-l omoare pe aghiotantul prinţului Dipendra? Aghiotantul nu avea cum să nu ştie. Era motivul pentru care voiseră să-l lichideze. Nu mai rămăsese nimic din frumoasa poveste de dragoste care mobilizase tabloidele britanice şi indiene. Chiar şi Anna Dickens juca un rol în acest teatru al umbrelor. Documentarul pe care se pregătea să-l realizeze ar acredita teza oficială, povestea prinţului îndrăgostit nebuneşte de regatul Nepal-ului.

O treabă foarte bine organizată, pe care intuiţia analiştilor de la Central Intelligence Agency risca să o dea peste cap. Cu două condiţii: să-l găsească pe Kumar Dixit şi Malko să rămână în viaţă. Imediat ce se va afla de întâlnirea sa cu Devi Dixit, îşi vor dubla eforturile pentru a-l elimina.

Devi Dixit zise câteva cuvinte pe un ton obosit.

— Trebuie să plece, acum, traduse Prativa. Nu trebuie să încerci să o mai vezi. Chiar dacă va fi nevoită să nu-şi mai revadă soţul niciodată, vrea să-şi crească fetele în linişte.

Devi Dixit punea deja un picior pe scări. Malko o opri cu un ton grăbit.

— Aşteptaţi! Să nu plece încă.

Prativa traduse. Malko continuă:

— Spune-i că singura şansă de supravieţuire a soţului ei este ca noi să intrăm în legătură cu el *înaintea* celorlalţi. Trebuie să ne anunţe imediat, dar nu prin telefon, dacă are veşti.

Avu loc un nou schimb de cuvinte între cele două femei. În cele din urmă, Prativa traduse:

— Este sigură că soţul ei este mort, dar dacă are veşti, îmi va trimite vorbă prin cineva de încredere.

Malko avu impresia că Devi Dixit promitea aşa ceva doar pentru a scăpa de ei. Se gândi la un argument care s-o motiveze mai mult:

— Explică-i că, dacă cooperează cu noi, le va salva şi pe fete şi pe ea. Dacă soţul ei este lichidat, le vor omorî şi pe ele. Singurul motiv pentru care le lasă în viaţă este acela că servesc drept „momeală”.

Din nou, Prativa făcu pe interpreta.

Devi Dixit părea epuizată, dar Malko avu impresia că argumentele sale avuseseră impact.

Nepaleza îi întinse mâna, moale ca şi cum nu ar fi avut oase, după care dispăru pe scări.

*

Prativa şi Malko aşteptaseră câteva minute până să coboare şi ei. Se făcuse noapte. În timp ce

mergeau cu maşina pe străduţele desfundate, Prativa scutură din cap.

— Este o poveste incredibilă!

— Aşa e, recunoscu Malko. Dar este un complot bine organizat. Unde s-ar putea ascunde Kumar Dixit?

— Nu văd, mărturisi tânăra nepaleză. Nu cred să fie în vreun sat. La maoişti, ar fi prea periculos. Altundeva, ar risca să fie denunţat. În India, nu este simplu, neavând mulţi bani la el. Trebuie să fie ascuns pe undeva prin Kathmandu. Dacă este în viaţă...

— Dar cine l-ar fi putut îngriji?

— Nu ştiu, recunoscu ea. Un medic particular.

Înainte de a ajunge la ea acasă, Malko se întoarse pentru a vedea dacă erau urmăriţi. Prativa îi sesiză privirea.

— Crezi că sunt în pericol?

— Nu pentru moment, zise el. Nu atât timp cât acest individ nu va apărea din nou. Dar, după... Te voi ajuta să părăseşti ţara, cel puţin pentru câteva luni, dacă este nevoie.

— Mulţumesc, zise ea, dar nu pot pleca.

Se despărţiră cu un sărut cuminte. Kama Sutra nu era potrivită pentru acel moment. Malko se întoarse la Yak and Yeti, puse pistolul Webley pe noptieră şi se întinse pe pat. Avea de-a face cu oameni fără milă şi fără remuşcări. Ştiau deja de întâlnirea lui cu soţia lui Kumar Dixit?

*

Timothy Mason îşi petrecuse seara bând câteva

beri, singur în camera sa de la Summit, ceea ce nu i se întâmplase niciodată. Nu îşi mai revenea după ce îi trântise portiera maşinii lui Andrew Teck. Era prima dată când se afla într-o astfel de situaţie: să nu se supună ordinelor unui „operaţional” care reprezenta Centrala de la Londra. Nu îşi pusese nicio întrebare despre prima parte a operaţiunii: să omoare un prinţ nepalez nu era mai dificil decât să sugrume un soldat argentinian sau un rebel din Sierra Leone... Pentru el, toţi adversarii Coroanei erau nişte insecte de care trebuia să scape fără să le facă să sufere, la fel ca uciderea unui animal bolnav. Britanicii iubeau mult animalele.

Ceea ce tocmai îi ceruse agentul MI 6 era total diferit. Un fel de sperjur. Cunoştea grija cu care marile Servicii evitau să se ciocnească, cu excepţia cazurilor de forţă majoră. Iar într-o astfel de situaţie, deciziile veneau de la vârful piramidei. Or, nu putea crede că David Spedding, şeful MI 6, ar semna un „executive order” pentru asasinarea unui agent al CIA.

Îşi zise că va face un raport imediat ce se va întoarce la Londra. Acest mic ambiţios Andrew Teck va avea de plătit... Maşinal, strivi cutia de bere şi se ridică pentru a trage perdeaua. Pentru o fracţiune de secundă, întrezări o siluetă în întuneric, în faţa camerei sale, iar sângele îi îngheţă în timp ce trăgea perdelele.

Pulsul îi crescu brusc, ca şi când se pregătea să atace o poziţie argentiniană în Malvine, şi înjură printre dinţi, furios pe sine. Ar fi trebuit să realizeze că în secunda în care îi spusese „nu” lui Andrew Teck, acesta din urmă avea să încerce să scape de

el. Acesta era jocul. Aşteptă să-i treacă furia, pentru a gândi limpede. Apoi, începu să reflecteze. Un om prevenit este de două ori mai pregătit, aşa că nu risca prea mult, chiar dacă nu avea nicio armă de foc la îndemână.

Dar nu voia să fie luat de prost.

După câteva minute, se duse să ia din geanta de voiaj un minunat *kukri* de paradă, care îi fusese oferit de un ofiţer Gurkha, şi îl scoase din teacă. Mânerul era din abanos lustruit, dar lama era foarte bine ascuţită. Gata de luptă. Timothy Mason se simţi din nou calm, glacial. Îşi regăsise vechile reflexe. Puse deoparte pumnalul şi se ridică pentru a întredeschide fereastra, ca şi cum avea nevoie de aer curat. Apoi, stinse lumina, cum tăcea în fiecare seară înainte de a se culca. Cu paşi moi, deschise uşa dinspre hol şi se îndepărtă spre recepţie, în partea opusă camerei sale.

*

Noaptea era atât de senină, că Timothy Mason se deplasa fără probleme. Era meseria lui. Făcu un ocol larg pentru a se întoarce la hotel prin spate. Apoi, se aplecă şi observă împrejurimile, în scurt timp, reperă o siluetă ghemuită lângă perete, nu departe de fereastra camerei sale. O umbră vizibilă pe peretele deschis la culoare.

Îşi reţinu un plescăit: meseria nu îl trădase. Cel pe care îl observa nu putea fi decât un asasin trimis de Andrew Teck.

Silenţios ca o pisică, se apropie. Bărbatul, concentrat la fereastră, nu îşi supraveghea spatele.

Cu o satisfacţie rezervată, Timothy Mason îl văzu deschizând uşor obloanele şi începând să escaladeze fereastra. Din trei paşi, fii lângă el. Cu mâna stângă îi apucă gâtul, trăgându-l înapoi. Complet surprins, bărbatul nu opuse rezistenţă. Ţinea în mâna dreaptă un pumnal curbat, asemănător cu cel al lui Timothy Mason, dar nu avu timp să-l folosească.

Cu un gest sigur, mercenarul britanic i-l înfipse pe al lui în spate, aşa cum făcuse de atâtea ori. Asasinul se încordă, în strânsoare. Britanicul îşi retrase arma şi lovi ceva mai sus, secţionând aorta abdominală. Apoi, lăsă corpul să cadă pe pământ şi privi în jurul său.

Noaptea era la fel de calmă.

Timothy Mason se aplecă peste bărbat, verificând dacă mai respira. Apoi, îşi recuperă pumnalul şi îl şterse de hainele victimei, trăgând corpul acesteia vreo sută de metri, îndepărtându-l de hotel, până la o râpă mică, unde îl răsturnă. Aruncă pumnalul peste cadavru şi se întoarse la hotel. Nu era nimeni la recepţie, ca în fiecare noapte, şi ajunse în cameră tară probleme.

Cât bău o bere, luă telefonul şi sună pe numărul direct al lui Andrew Teck.

Acesta din urmă răspunse într-o fracţiune de secundă, ceea ce îl făcu pe Timothy Mason să zâmbească. Celălalt aştepta rezultatul atacului.

— Andy, făcu el cu vocea clară de ofiţer, eu sunt, Tim.

— Tim, dar… începu agentul Ml 6.

— L-am văzut pe mesagerul tău, continuă mercenarul. Nu s-a terminat bine pentru el. Îmi pare

rău. Apropo, am decis să mă întorc mâine la Londra. Cu treabă. Îmi pare bine că ne-am cunoscut.

Închise, bucuros. Andrew Teck avea să petreacă o noapte urâtă. Timothy Mason se hotărâse: nu va spune nimic nimănui. Inutil să facă valuri şi nici nu era atât de sigur de rolul jucat de MI 6. Îşi îndeplinise misiunea pentru care fusese plătit şi era suficient. Nu era acolo pentru a corecta greşeli.

Cu sufletul împăcat, închise fereastra şi se dezbrăcă, sigur că nu va avea altă vizită. Andrew Teck era un tip care înţelegea repede. Înainte de a adormi, se gândi la bărbatul pe care i se ceruse să-l omoare, urându-i în sinea sa mult noroc. Până la urmă, era un onorabil coleg, un *spook*[33] ca şi el.

*

Malko nu reuşea să adoarmă, răsucind în minte elementele problemei. Unde să-l găsească pe aghiotantul dispărut într-un oraş pe care abia îl cunoştea? CIA nu avea acolo o reţea, iar MI 6, ajutat de complici locali, nu îl găsise de mai bine de trei luni. Însemna că este bine ascuns.

Raţiunea îi spunea că, în cele din urmă, o va contacta pe soţia lui, dar aşteptarea putea dura mult timp, mai ales dacă părăsise ţara, cum era şi posibil. Singurul loc unde se putea ascunde era India. În Tibet nu avea cum să stea. Ar trebui să-l caute pe Thana Giri, pentru a verifica dacă nu era în zonele controlate de maoişti. Cu bani, se aranjau multe lucruri.

Cum Malko se plictisea, porni televizorul pe CNN,

33 Spion.

apoi sună la Liezen pentru a discuta cu Alexandra. Din păcate, era plecată la vânătoare pentru patruzeci şi opt de ore... Plictisit, formă 440. Vocea adormită a Annei Dickens zise „alo”.

— Eu sunt, zise Malko.

— Ce oră este?

— Târziu, recunoscu Malko. Nu reuşesc să adorm şi te doresc.

— Eşti nebun! protestă britanica. Dormeam dusă şi, pe de altă parte, nu vreau să te mai văd.

— Nu asta era impresia mea aseară, spuse Malko, amuzat.

— M-am înşelat în privinţa ta! strigă tânăra, trezită complet. Eşti un netrebnic!

Spusese asta cu o enormă convingere, iar Malko înţelese imediat.

— Ai reluat legătura cu fostul amant?

Furioasă, închise, iar el sună din nou, pentru a se lămuri.

— Anna, zise el, să înţeleg că ai discutat cu Andrew Teck...

— Exact, confirmă ea. Şi acum ştiu la ce să mă aştept de la tine...

— Bine, nu voi încerca să te conving. Dar, dacă aş fi în locul tău, aş pleca din Nepal. Ştii prea multe pentru a mai fi în siguranţă.

Închise el. De această dată, tânăra fu cea care sună înapoi.

— Nemernicule! ţipă ea. Andrew este un adevărat gentleman. Îţi interzic să mai discuţi cu mine.

El nu insistă. Enervat, se ridică şi merse spre fereastra care dădea spre grădină. O deschise pentru a se bucura de răcoarea nopţii. Ridică

privirea spre stele. Temperatura era plăcută. Tocmai voia să închidă, când văzu o siluetă lipită de perete, la doi metri de el.

Aceasta se dezlipi de perete şi ajunse în zona luminată. Malko distinse un bărbat tânăr cu nas cârn, frumuşel, îmbrăcat într-un tricou maro. Acesta ridică braţul la orizontală, iar Malko văzu pistolul pe care îl ţinea în mâna dreaptă. Nu avu timp să se dea înapoi. Cu braţul întins, necunoscutul trase asupra sa. Fu orbit de lumina galbenă şi simţi o arsură care îi traversă craniul. Într-o fracţiune de secundă, îşi zise că va muri.

Capitolul XIV

Sângele îi inundă faţa lui Malko, i se scurse peste ochi, împiedicându-i vederea. Se clătină, uimit că încă mai trăieşte. Reveni în cameră, luă pe pipăite pistolul Webley şi ieşi în grădină. Una dintre raţele care se adăpostiseră acolo fugi pe sub picioarele lui, dar atacatorul său dispăruse.

Ameţit, aproape căzu când intră în cameră şi sună la recepţie. Avea senzaţia că îi despicase craniul cu o macetă.

— Am fost atacat, anunţă el. S-a tras asupra mea, sunt rănit.

Apoi, formă numărul lui Larry Doolittle, care răspunse greu. Vocea somnoroasă a americanului pronunţă un „alo”, iar Malko, care continua să sângereze, îi spuse:

— S-a tras asupra mea. Nu este grav, dar am nevoie de un medic. Veniţi cât mai repede posibil.

Închise şi se îndreptă spre baie.

Nu îşi dorea ca, după ce văzuse la Bir Hospital, să fie îngrijit într-un spital nepalez unde te duceai cu o răceală şi ieşeai cu SIDA. Se auziră ciocănituri puternice la uşă, în timp ce stătea în faţa oglinzii pentru a-şi şterge sângele de pe faţă. Avea probabil o înfăţişare înfricoşătoare, căci cei doi angajaţi se dădură înapoi când îl văzură.

— *Doctor! Doctor!* bâigui unul dintre ei.

— S-a rezolvat, îi linişti Malko. Închideţi fereastra.

Reveni în cameră şi se întinse pe pat, cu capul ridicat, ţinând un prosop pe rană. I se învârtea capul.

*

— Aţi avut noroc! remarcă doctorul Graham Jones, medicul de pe lângă ambasada americană. Glonţul a despicat scalpul, fără să atingă osul. Câţiva milimetri mai jos şi v-ar fi explodat craniul. Într-o săptămână, veţi putea scoate copcile. Pentru moment, odihniţi-vă.

— Da, odihniţi-vă, repetă Larry Doolittle ca un ecou. Vreţi să vă trimit o gardă de corp?

— Este bine, îl asigură Malko. Vă sun când mă trezesc.

Punctele de sutură îl strângeau, dându-i o durere de cap uriaşă, de parcă îl ardea cineva cu fierul încins. Din fericire, nu îi bandajaseră tot capul, aplicându-i pe rană doar un pansament adeziv prins de păr, ceea ce era departe de a fi confortabil...

Directorul hotelului, un australian şarmant pe care îl treziseră, se apropie de patul lui.

— Am anunţat poliţia, zise el. Este vorba, desigur,

de un tâlhar. Angajaţii de la recepţie l-au văzut fugind, a traversat holul venind dinspre grădină.

— Mulţumesc, zise Malko, cred că o să mă odihnesc.

Imediat ce acesta plecă, Larry Doolittle întrebă:

— L-aţi văzut pe atacator?

— Da, era un nepalez, tânăr.

— Credeţi că…

— Evident, confirmă Malko. Ieri seară am întâlnit-o pe soţia lui Kumar Dixit. Voiam să vă spun de asta mâine dimineaţă. Ceilalţi m-au urmărit şi au reacţionat.

Şeful staţiei CIA părea tot mai tulburat. Oftă.

— Din nefericire, nu avem încă *nicio* dovadă.

— Voi găsi una, promise Malko. Kumar Dixit este ascuns, urmărit de autorii complotului. Am o mică şansă să-l găsesc.

— OK, îmi veţi povesti, concluzionă americanul.

În ciuda morfinei, Malko nu reuşea să se relaxeze. Aruncă o privire la încheietura mâinii. Acele luminoase ale ceasului Breitling arătau ora 3:35. Formă numărul Prativei. Începu să se nelinişteasca, când tânăra răspunse abia după a şaptea sonerie.

— Îmi pare rău că te deranjez, se scuză Malko. Tocmai s-a tras asupra mea. Voiam să fiu sigur că nu ţi s-a întâmplat nimic…

Îi povesti atacul şi îi recomandă să se baricadeze.

— Eşti singur? întrebă tânăra.

— Da.

— Vin, zise ea.

Închise înainte să aibă timp să protesteze. Nu reuşea să adoarmă. Pielea capului îi ardea şi avea o migrenă cumplită. Tocmai îl apuca somnul, când

telefonul îl făcu să tresară. Răspunse şi auzi vocea Prativei.

— Sunt la recepţie, spuse ea.

*

Întins pe spate, cu capul ridicat pe pernă, Malko aproape că nu mai simţea durerile de la rana provocată de glonţ. Prativa nu îşi dăduse jos sariul albastru, dar îngenunchease pe pat lângă el. Ambele mâini erau înfăşurate în jurul sexului său, la rădăcină, iar gura se mişca cu încetineală de-a lungul mădularului. Nu scosese niciun cuvânt când intrase în cameră, examinând doar pansamentul de pe capul lui Malko. Apoi, îi masase îndelung tot corpul, încheind cu această felaţie regală sofisticată. Când îl simţea gata să explodeze, se oprea şi sufla uşor peste el. Apoi reîncepea.

— O să ejaculez! spuse deodată Malko sugrumat.

Imediat, Prativa eliberă strânsoarea, iar el simţi cum seva ţâşneşte, sorbită de tânără până la ultima picătură. Rămase lipită de el ca o ventuză, apoi se ridică.

— Acum trebuie să dormi, zise ea.

Malko se simţea atât de bine, încât aproape că adormi înainte ca ea să iasă din cameră.

*

Managerul hotelului îl interceptă pe Malko în *lobby.*

— Poliţia nu a găsit nimic, îl informă el. Continuă să ancheteze.

— Mulţumesc, spuse Malko, fără iluzii.

Pielea capului îl durea groaznic şi abia o putea atinge. Îşi termină micul-dejun, când fu anunţat că primise un apel la recepţie. Era surprins să recunoască vocea lui Thana Giri. Nepalezul zise imediat:

— Aţi fost victima unui atentat noaptea trecută...

— Cum aţi aflat? întrebă Malko, stupefiat.

— Vă voi explica. Veniţi la prânz la Bagh Bazar.

*

Un tânăr nepalez cu trăsături asiatice îl conduse pe Malko, printr-un culoar mizerabil, până la o cameră care dădea spre grădină, în spatele cartierului general maoist din Bagh Bazar. Thana Giri studia nişte hârtii, aşezat la un mic birou. Malko luă loc în faţa lui şi trecu la subiect.

— Cum aţi aflat de atacul asupra mea? întrebă el.

— Am angajat militanţi de-ai noştri în toate hotelurile, explică nepalezul. Cel de la Yak and Yeti era de serviciu azi-noapte.

— Din nefericire, remarcă Malko, nu l-a putut reţine pe atacator.

— Nu, dar l-a recunoscut.

— Recunoscut? Este unul dintre militanţii voştri?

— Nu. Înainte de a fi la Yak and Yeti, tovarăşul nostru a lucrat câteva luni la cazinoul de la hotelul Everest. Acolo l-a văzut pe cel care a tras în dumneavoastră. Venea acolo în mod regulat, iar omul nostru crede că este amantul directoarei, o anume Baba Tuladnar. Am considerat că această informaţie v-ar interesa.

— Aveţi numele lui?

— Doar prenumele: Aman.

În fine, o pistă de verificat... Dacă Malko îl găsea pe atacatorul său, ar putea să ajungă la cel care comandase atacul şi să obţină dovezi împotriva MI 6. Fiindcă era acolo, mai avea o chestiune de lămurit.

— Dacă aţi dori să vă ascundeţi în Kathmandu, unde aţi merge? întrebă el.

Îi povesti de Kumar Dixit. Thana Giri se gândi câteva clipe.

— Sunt multe posibilităţi, sugeră el. Mai întâi, pentru a-şi îngriji rana, poate că a apelat la un medic din organizaţia noastră. Ar fi prea periculos să meargă la un spital. O să mă interesez. Pentru a se ascunde, poate a apelat la prieteni, într-un templu sau sub protecţia budiştilor. Sau s-a refugiat într-un sat. Dacă este în zona controlată de noi, pot să aflu, dar îmi va lua ceva timp, căci comunicaţiile sunt dificile.

Deodată, un nepalez intră în cameră şi îi şopti ceva la ureche lui Thana Giri, după care ieşi. Şeful maoist se întoarse spre Malko.

— Tocmai m-a anunţat că doi agenţi ai Serviciului de Informaţii Militare se învârt prin zonă.

— Vă caută?

Thana Giri zâmbi.

— Nu, cred că pe *dumneavoastră* vă caută. Nu ar îndrăzni să se lege de mine.

— De ce?

— Fiindcă noi deţinem câţiva poliţişti pe care îi putem executa oricând, spuse simplu nepalezul. Rar îi urmăresc pe străini, dar aveţi grijă. O să plec după

dumneavoastră, pentru a afla pe cine supraveghează. Veţi primi cât mai curând veşti de la mine.

*

Înainte de a intra în cazinoul de la Everest, situat pe latura hotelului, Malko îşi ascunse pistolul Webley sub scaunul maşinii Toyota. Se făceau controale la intrarea în cazinouri, de teama unor atentate maoiste. Ca şi cum ar fi fost Casino Royale, un şir de uşieri îl salută cu condescendenţă. Abia intră, că aproape se lovi de o frumoasă prostituată nepaleză în fustă mini şi decolteu adânc, care îi zâmbi direct. La Kathmandu, era ceva rar. Aceasta se îndepărtă spre mesele de joc cu un legănat de şolduri sugestiv şi se întoarse de două ori spre el. Parcă era la începuturile Las Vegas-ului... Privi în jurul său. Sala mare era departe de a fi plină. La stânga, găseai un bufet, mese şi o estradă pe care se agitau dansatoare în spatele unei cântăreţe de jazz, lângă un televizor care prezenta canalul CNN fără sonor.

Făcu un tur prin cazinoul propriu-zis. Indieni cu figuri lugubre stăteau în jurul câtorva mese de ruletă şi black-jack coordonate de crupiere ultramachiate. Câteva femei, împopoţonate ca nişte brazi de Crăciun, erau şi ele la mesele de joc, înfăşurate în sariuri groase, cu nenumărate brăţări strălucitoare la încheieturi. Veneau de la Bombay sau Delhi pentru a se destrăbăla în Nepal, jocurile de noroc fiind interzise în India.

O duzină de prostituate se învârteau printre mese, fără prea mare succes. Bărbaţii se aflau acolo

pentru a juca. Malko se duse la bufet şi remarcă o masă zgomotoasă ocupată de mai multe femei, unele în sari, altele în jeans. O sticlă de Defender VSR aşezată pe masă explica veselia lor. Una dintre ele părea să fie şefa. O figură care avusese cândva farmec, grasă, foarte strident machiată, cu inele pe degete, un bust enorm, mulat într-un sari roz, bărbie triplă şi cute de grăsime... Parcă ar fi fost o şefa de bordel interbelic. Toate femeile priveau spre estradă, prăpădindu-se de râs, fără ca Malko să înţeleagă motivul.

Se aşează la o masă şi comandă de băut, privind prin sală. Orchestra făcea un zgomot infernal, iar cuvintele cântăreţei, amplificate de difuzoare enorme, făceau să tremure pereţii. Şi răsunau dureros pe pielea cusută a lui Malko. Pentru a se îndepărta de zgomot, se mută la una dintre mesele de ruletă. Într-un sfert de oră, pierduse 50.000 de rupii[34].

Show-ul tocmai se termina, iar dansatoarele se împrăştiau. Una dintre ele, în loc să se retragă în culise, se duse la masa femeilor care o primiră cu râsete şi îmbrăţişări. Ea schiţă câţiva paşi de dans, ceea ce păru că le bucură şi mai mult. Apoi, spre imensa stupefacţie a lui Malko, se aplecă şi o sărută pe femeia grasă direct pe gură. Apoi, cu un gest sigur, îşi smulse peruca blondă, lăsând să se vadă un păr negru, scurt.

Era un bărbat! Cel care trăsese asupra lui în noaptea trecută.

*

34 Aproximativ 75 de euro.

Malko se întoarse rapid pentru a nu risca să fie recunoscut. Apoi, ocoli masa de ruletă şi privi, ascuns după un indian gras.

Râzând, bărbatul se dezbrăcă de beteală, apărând în tricou maro şi jeans, păstrând doar machiajul care îl făcea să semene cu un travestit.

Era un tânăr foarte frumos, cu umeri laţi, trăsături fine, nas cârn, nu mai mult de douăzeci şi cinci de ani. Vizibil foarte apropiat de fetele care râdeau în jurul lui, se strâmba, le mângâia, glumea cu ele. Mai ales cu femeia grasă în sari roz. Îi spuse câteva cuvinte la ureche, iar ea chicoti. Punând paharul pe masă, aceasta se ridică şi plecă, îndreptându-se spre partea din spate a sălii, escortată de tânăr. O namilă roz. Cu douăzeci de kilograme mai puţin, ar fi fost apetisantă.

Cuplul dispăru pe la uşa laterală care trebuia să dea spre hotel Everest. Malko se strecură printre mesele de ruletă şi se duse după ei. Cu intenţia clară de a afla mai multe despre bărbatul care voise să-l omoare.

Capitolul XV

În loc să urmeze culoarul care ducea în holul hotelului Everest, Baba Tuladnar o luă la stânga, pe un culoar care deservea depozitul de costume pentru spectacolele de la cazinou. Deschise uşa cu cheia de care nu se despărţea niciodată. Traversară, şi Baba Tuladnar deschise o a doua uşă, cea de la „camera dragostei”. Mobilierul central era un superb pat cu baldachin în stil hollywoodian. De jur împrejur

erau îngrămădite alte creaţii ale decoratorului parizian Claude Dalie, importate în Nepal fără taxe vamale. Baba Tuladnar le revindea bogătaşilor indieni care veneau să joace la Everest şi apoi le treceau fraudulos graniţa.

Aman se strecură în urma ei.

— Te excită să mă vezi dansând? o întrebă el.

Ştia că avea nevoie să i se ierte ceva şi hotărâse să o îmbuneze pe Baba prin singurul mijloc pe care îl cunoştea: sexul. Mădularul lui lung, fin şi uşor curbat era bucuria tuturor semiprostituatelor de la cazinou. Aman nu era, de felul lui, un spectator: născut în Blakhapur unde părinţii săi aveau un magazin minuscul, nu-i venea să creadă că reuşise să se strecoare în lumea cazinourilor. Mai întâi, a fost nevoie să se dea bine pe lângă Baba Tuladnar, abordând-o umil în parcare, întrebând dacă nu avea ceva de lucru pentru el. Nu lovea la întâmplare: unul dintre amicii săi, deja angajat la cazinou, îi şoptise că grasa Baba era înnebunită după sex. Fiică a unui afacerist care lucra cu noul rege, nu avea nevoie de bani, dar îi plăcea să se amestece în atmosfera deşănţată de la Everest, unde putea bea, putea să aibă aventuri şi să se distreze cu prietenele ei, fără să facă scandal, începuse să se îngraşe în urma unei dereglări hormonale, iar soţul ei nu se mai atingea de ea.

Îl angajase pe Aman ca om bun la toate şi, din prima zi, îşi plătise datoria. Sub pretextul că transportă nişte instrumente muzicale, Baba îl ademenise în acest alcov, încuiase uşa cu cheia şi se aşezase în faţa lui. Apucându-l de organele sexuale cu mâinile, îi spusese:

— Se pare că ai o sculă mare. Sper că ştii să te foloseşti de ea.

Aman nu era atras de această gelatină, dar viitorul său depindea de Baba Tuladnar. Cu preţul unui efort supraomenesc, reuşise să se excite şi o posedase pe grasă, înfigându-se cu dezgust între pliurile abdomenului şi ale coapselor ei enorme. Ea ţipase de plăcere şi, de atunci, era suficientă o privire pentru ca tânărul să o urmeze până la „camera dragostei”. Era preţul plătit pentru a deţine o legitimaţie de acces în cazinou. Aici, presta mici servicii, dansa pentru a se distra şi sustrăgea ceva bani de la tinerele prostituate angajate ca animatoare, sub protecţia Babei, care se afla în relaţii strânse cu şeful poliţiei.

Aman se simţea un alt om. Pentru a uita prestaţiile sale cu Baba, se culca uneori cu cea mai bună prietenă a ei, o brunetă slabă, o adevărată târfa dezlănţuită. Dar în afara cazinoului.

Se apropie de Baba, începând mişcările obişnuite. Ea îl lăsă să se frece un pic de ea: era mereu delicioasă această atingere a mădularului gros de abdomenul ei, prin mătasea groasă, dar, de data aceasta, nu îl invitase în „camera dragostei” doar pentru asta. Îl împinse şi îl privi furioasă.

— Prostuţule! zise ea, simplu, nu ai putut face ceea ce ţi-am cerut.

Aman coborî privirea şi îngăimă:

— Ba da, ba da, Baba, am tras asupra lui, aşa cum mi-ai spus.

— Şi l-ai ratat, i-o tăie ea. Ce ai tăcut cu pistolul?

— L-am aruncat în râu.

— Imbecilule! mai putea fi de folos. Va trebui să o

iei de la capăt.

Aman simţi cum se înmoaie. Era un hoţ de buzunare, nu un criminal. Pentru a-l convinge să-i facă acest serviciu special, Baba Tuladnar îl ameninţase că îi interzice să mai intre în cazinou dacă o refuză. Îi înmânase o armă şi îi promisese că, dacă era prins, îl va elibera foarte repede prin intermediul relaţiilor ei. Aman acceptase în cele din urmă, neînţelegând de ce Baba voia ca el să atace un străin.

Dar nu erau treburile lui…

Se îngălbeni la faţă şi protestă:

— Dar este imposibil! M-au văzut la hotel.

— Nu este doar hotelul, i-o tăie ea. Voi aranja să-l ataci în altă parte. Şi, de această dată, nu va trebui să-l ratezi. Altfel…

Coborî privirea, întrebându-se cum să scape de noul „contract”.

— Bine Baba, promise el umil. Voi face ceea ce doreşti.

Satisfăcută, femeia îşi regăsi erotismul obişnuit.

— Atunci, ce mai aştepţi? întrebă ea sec.

Aman se simţi cuprins de panică. Înainte de a veni la cazinou, se culcase cu prietena lui ca un nebun, ejaculând de două ori. Se apropie, totuşi, arborând un zâmbet de prostituată, şi începu să-i maseze sânii mari prin mătasea sariului. Baba închise ochii de fericire şi îşi băgă degetele între picioarele tânărului. Dar acolo, degeaba se străduise, sexul lui Aman nu reacţiona. Îi zise, furioasă:

— Nu ai chef de sex, nemernic mic!

— M-a obosit dansul, bâigui Aman.

Cu brutalitate, îi descheie pantalonul şi strânse

între degete mădularul inert, atât de tare, încât tânărul ţipă de durere. Văzând că nu avea ce face, îl respinse.

— Bun! Mai ai limbă, nu?

Se urcă pe masa din spatele ei, îşi ridică sariul, depărtă picioarele şi îşi oferi părul pubian. Reprimându-şi dezgustul, Aman îşi băgă faţa între coapsele enorme. Din fericire, când limba lui începu să atingă clitorisul Babei, femeia începu să geamă. Îi apăsa capul lui Aman între picioare, în timp ce el se dezlănţuia ca un nebun. Credea că nu va mai juisa. În fine, coapsele grase îl strânseră, iar ea gemu, după care se lăsă pe spate.

Înainte de a se ridica, Baba îl apucă de păr şi îl trase aproape de ea.

— Data viitoare, ameninţă ea, dacă nu ţi se scoală, nu ţi se va mai scula niciodată! Când ai venit aici, nu aveai decât testicule. Când vei pleca, nu le vei mai avea.

— Îţi jur... începu tânărul.

— Nu jura! Du-te la cel la care te-am trimis pentru pistol. Îţi va mai da unul. Ia şi un *kukri,* pentru orice eventualitate.

— Da, Baba, spuse el, supus.

Baba Tuladnar îşi trase la loc sariul şi reveni cu picioarele pe podea.

— Du-te, îi zise ea lui Aman.

Acesta ieşi pe uşă şi, imediat ce rămase singură, femeia scoase din geantă o *ganja* şi o aprinse, savurându-şi orgasmul şi alungându-şi din minte întâlnirea neplăcută pe care trebuia să o suporte pentru a da socoteală de misiunea ratată.

*

Malko se afla la o masă de ruletă când îl văzu pe tânăr reapărând singur. Nu părea în apele lui şi se îndreptă direct spre restaurant, întâmpinat de celelalte fete. După câteva minute, o brunetă cu părul scurt îl luă de braţ şi îl invită la dans.

O voce în spatele lui Malko întrebă:

— *You want a drink, sir?*[35]

O „pit-girl”[36] stătea în spatele lui, cu un zâmbet timid, un coc mare, ochi de căprioară, alungiţi cu rimei, o rochie maro foarte scurtă, cu un decolteu foarte adânc şi ochi migdalaţi. Cu siguranţă, o tibetană. Era evident că nu era în apele ei.

— *Yes,* zise Malko. Adu-mi o vodcă.

Poate i-ar calma durerile de la cap…

Fata se îndepărtă pentru a reveni după câteva minute cu comanda. Îi puse pe tavă o hârtie de 1.000 de rupii şi o întrebă:

— Cum vă numiţi?

— Guluth, *sir.*

Părea moartă de timiditate.

— Guluth, zise el, aţi vrea să bem un pahar împreună, mai încolo?

— Nu ştiu, *sir,* o să întreb.

O văzu apropiindu-se de unul dintre şefii de sală, vorbindu-i şi revenind.

— *Yes, sir, it’s possible,* zise ea. Când îmi termin tura. După ora zece. Nu este prea târziu?

— Nu, nu, zise Malko. Pe curând.

Continuă să joace, urmărit discret de şeful de sală.

---

35 Vreţi să beţi ceva, domnule?

36 Ospătăriţă care serveşte jucătorii.

Aman plecase cu fata brunetă. După câteva minute, femeia grasă reveni la masă, luă sticla de Defender şi turnă ce mai rămăsese în pahar.

Bineînţeles, Malko ar fi putut anunţa poliţia ca să-l aresteze pe atacator, dar nu ar fi rezolvat nimic. Trebuia mai întâi să afle mai multe despre el. Şi o putea face prin Guluth, tânăra „pit-girl”, care desigur că-l cunoştea. Trebuia să meargă pe filieră, să-l găsească pe sponsor. Îşi cheltui cele 100.000 de rupii şi părăsi cazinoul sub plecăciunile angajaţilor. În aceste vremuri nefavorabile, un nou client era mereu bun.

— La ambasada americană, zise el şoferului, instalându-se în maşină.

*

Larry Doolittle trăgea gânditor din pipă. Bucuros şi încurcat.

— Ce speraţi să faceţi? îl întrebă el pe Malko.

Acesta îşi reprimă o dorinţă furioasă de a se scărpina în cap. Suturile începeau să-l jeneze.

— Ce ştiţi despre lumea cazinourilor?

— Sunt patru, zise americanul: Casino Royale la Yak and Yeti, Soaltee la Soaltee, Annapuma şi Everest Toate sunt controlate de familia regală, dar licenţele de exploatare sunt plătite direct guvernului. Un american conduce cele patru cazinouri, un anume Dave Robins, dar nu l-am întâlnit niciodată.

— Unde îl pot găsi?

— Cred că are birourile la Soaltee. Dar, atenţie, nu sunt sigur că va coopera. Este vorba de o afacere foarte delicată.

— Dacă este un american, remarcă Malko, puteţi cere la Langley să-l „verifice”. La FBI la fel.

— Bineînţeles, spuse grăbit americanul. Trebuie să aflăm mai multe despre acest univers.

— Eu vreau să aflu cine a dat ordin ca acest tânăr să mă omoare, zise rece Malko.

Când ieşi din ambasadă, nu era decât ora opt şi zece. Avea timp să ajungă la Soaltee, înainte de a merge să o ia pe Guluth.

*

La parter, vreo zece mese de biliard ocupau o sală goală. Sala de jocuri se afla la primul etaj, la care se ajungea pe o scară maiestuoasă. Malko abordă un angajat.

— Domnul Robins.

— În capăt, după restaurant, după mesele de ruletă.

Urmă indicaţiile şi ajunse la un birou minuscul, unde un nepalez lucra la un calculator. Acesta se ridică cu un zâmbet politicos.

— *Yes, sir?*

— Am venit să-l văd pe domnul Robins, anunţă Malko.

— Aveţi întâlnire?

— Nu, dar mă cunoaşte.

Îi întinse cartea de vizită. Impresionat, angajatul zâmbi şi mai larg.

— Domnul Robins are un musafir acum, puteţi aştepta?

Îi arătă o banchetă în faţa biroului său. Malko se aşează. După douăzeci de minute, se deschise o uşă,

din care apăru un indian cu piele închisă la culoare, iar secretarul se precipită în biroul alăturat, ieşind imediat pentru a-i zice lui Malko:

— Domnul Robins vă aşteaptă.

Malko trecu pragul uşii culisante şi avu impresia că intră într-un iglu. Nu erau, poate, mai mult de 10 grade Celsius. Încăperea pătrată era mică, cu câteva diplome înrămate pe perete, un televizor pornit fără sonor şi mai multe ecrane de control, de la mesele de joc. În spatele unui birou mare trona un bărbat corpolent cu ten palid şi figură grasă, cu ochi mici, vicleni. Era îmbrăcat ciudat, având în vedere ţara, cu un costum reiat închis la culoare, cravată. Îl examină pe Malko cu un aer curios şi întrebă:

— Ne cunoaştem?

— Nu, recunoscu Malko, dar era nevoie de asta.

— Cine sunteţi?

— Lucrez pentru o agenţie federală americană şi mă aflu la Kathmandu pentru a desfăşura o anchetă.

— FBI?

— Nu.

Dave Robins păru uşurat şi neinteresat de agenţia federală pentru care lucra Malko.

— Ce pot face pentru dumneavoastră? întrebă el.

— Am fost victima unei tentative de omor, explică Malko, comisă de un angajat al unuia dintre cazinourile dumneavoastră.

Americanul îl opri cu un gest.

— Am 2.500 de angajaţi! L-aţi identificat?

— Da şi nu. *Fizic*, l-am recunoscut, lucrează la cazinoul de la Everest, dar nu-i cunosc numele.

— În acest caz, concluzionă americanul, trebuie să mergeţi la poliţie. Eu nu răspund de ceea ce fac

angajaţii mei, decât dacă v-a atacat în interiorul cazinoului.

— Nu este cazul.

— Atunci, nu pot face nimic. Îmi pare rău.

— Nu vreau să discut cu poliţia.

— Este problema dumneavoastră, spuse, impasibil, Dave Robins.

Se ridică şi îi întinse mâna lui Malko.

— *Good bye, sir. Have a nice evening.*

Malko se întoarse în sala de joc, furios şi frustrat. Nu mai avea decât să se întoarcă la Everest după Guluth, „pit-girl”.

*

În ciuda orei târzii pentru Kathmandu, era mult mai multă lume la cazinoul de la Everest. O cântăreaţă indiancă îşi forţa plămânii pe estradă, iar femeia grasă dispăruse. Ceasul Crosswind al lui Malko arăta ora 9:55. Privi în jurul lui, căutând-o pe „pit-girl”. Aceasta apăru, veselă.

— Sunt liberă! îi zise ea.

Avea un puternic accent, dar engleza ei era inteligibilă.

— Aţi cinat? o întrebă Malko.

— Nu.

— Nici eu, putem merge la Thamel.

— Oh, da! acceptă ea cu o bucurie nedisimulată. Cunosc un restaurant thailandez, Ying & Yang.

Păru uimită că Malko avea maşină şi se instală voluptuos pe banchetă, cu rochia maro ridicată peste genunchii rotunzi. Pe drum, îi puse o mulţime de întrebări lui Malko, ce făcea la Kathmandu, cât

timp stătea etc.

Ying & Yang se afla într-o casă veche care domina o grădină. Aplicând o reţetă care funcţionase de minune cu Prativa, Malko comandă o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Rose 1995. Tânăra făcu nişte ochi mari, uimiţi.

— Nu am băut niciodată şampanie! mărturisi ea.

După ce comandaseră, el o întrebă despre viaţa ei. Trebuia să joace rolul. Ea îi explică cum luase lecţii de engleză la universitate dar nu avea destui bani ca să continue, aşa că găsise acest job la cazinou. Nu era plătită, dar păstra bacşişul şi cadourile.

— Ieşiţi des cu clienţi? întrebă Malko.

Ea se tulbură.

— Nu lucrez decât de cincisprezece zile. Alaltăieri, un indian a vrut să mă ducă în camera lui la Everest, dar a refuzat să folosească prezervativ. Aşa că nu am acceptat.

Cel puţin, se dovedea sinceră. Începea o carieră de prostituată. Atent, Malko umplea paharul cu Taittinger pe care ea îl bea plescăind. Ceea ce o făcea euforică.

— Îmi place mult să lucrez la cazinou, continuă ea, dar Baba Tuladnar este foarte dură.

— Ce face?

— Ea le angajează pe fete, dansatoare şi crupiere. Este acolo în fiecare zi, dar bea mult şi atunci e răutăcioasă. Cred că este nefericită pentru că este grasă.

Malko profită de ocazie.

— Cred că am văzut-o astăzi. Flirta cu un băiat care se costumase în fată ca să danseze. Eram la

masa alăturată.

Guluth zâmbi.

— Ah, da, este Aman. El este drăguţ, dar vrea să se culce pe gratis cu toate fetele. Şi se culcă şi cu Baba.

— Cu ce se ocupă el?

— Mici treburi. Stă prin cazinou, dansează uneori, face servicii pentru Baba Tuladnar. Când avem o problemă cu un jucător, Baba îl trimite ca să-l intimideze. Aman este foarte puternic.

Deci, probabil, era cel care fusese trimis să-l omoare. Dar pentru cine?

Guluth tăcu, privindu-l languros. Malko văzu în ochii ei ca de căprioară că nu dorea decât un lucru: să petreacă un sfârşit de seară plăcut. Revenind la maşină, o întrebă:

— Unde locuiţi?

— Oh, nu puteţi merge la mine, este toată familia mea acasă, protestă nepaleza.

— Sunt ca indianul acela, făcu Malko zâmbind, nu am prezervativ, aşa că ne vom vedea altădată.

Guluth păru oribil de dezamăgită, apoi zise:

— Dar îmi vor cere bani!

— Cine?

— Baba, recunoscu ea timid.

— Cât?

— Jumătate.

— Jumătate din cât?

— Trebuie să cer 20.000 rupii.

În timp ce mergeau cu maşina, scoase un teanc de bancnote din buzunar şi numără.

— Uite, zise el. Păstraţi jumătate şi ne revedem zilele acestea. Unde locuiţi?

— În Patan.

Îi explică adresa şoferului şi rămaseră tăcuţi până ce Toyota se opri lângă un teren de fotbal, în faţa unei fundături. Guluth se întoarse spre Malko.

— Mulţumesc, zise ea. Veţi reveni la cazinou?

— Promit, zise el. Mâine sau poimâine.

Se întoarse în centru, cu sufletul împăcat. Statutul său de „client” al lui Guluth i-ar permite să o revadă şi să mai obţină alte informaţii despre Aman şi comanditarul lui. Dar va mai avea nevoie de timp.

*

Malko nu închisese practic ochii toată noaptea. Pielea capului îl durea groaznic. Din cauza rănii, nu mai putea face duş şi se băgase în cadă.

Soneria telefonului îl făcu să iasă.

— Treceţi pe la mine, îi ceru Larry Doolittle. Am primit informaţii despre „clientul” nostru.

Adică Dave Robins.

*

Şeful staţiei CIA îi arătă o lungă telegramă cu un zâmbet fericit.

— Nu avem nimic despre Robins la Agenţie, dar, de data aceasta, FBI a colaborat.

Osama bin Laden reuşise cel puţin un miracol: să îngroape securea războiului între CIA şi FBI.

— Ce ne-au oferit? întrebă Malko.

— „Pedigriul” domnului Dave Robins, anunţă triumfător şeful staţiei. Citiţi.

Malko citi: Dave Robins era un subiect american,

Gérard de Villiers
născut în Baxter, Nevada, pe 12 februarie 1947. Apoi, în afară de câteva scurte sejururi prin diferite şcoli, erau doar condamnări... Extorcare de fonduri, atac armat, organizarea unei reţele de prostituţie, infracţiuni în domeniul jocurilor de noroc. Era suspectat de trei crime, dar obţinuse achitări.

Raportul FBI îl asocia cu una dintre marile familii mafiote din Vest, Vitelloni. I se pierduse urma de vreo zece ani, dar comisia jocurilor de noroc din Nevada ar fi foarte încântată să pună mâna pe el...

Malko îi dădu raportul şi Larry Doolittle îşi scoase pipa din gură.

— Cred că domnul Robins ar trebui să se arate cooperant, zise el, altfel trimit dosarul nepalezilor. Riscă să fie expulzat. Este rândul dumneavoastră.

Malko luă dosarul, euforic. Ancheta lui avea o şansă să înainteze mult mai repede decât prin intermediul lui Guluth. Un tip ca Dave Robins trebuia să-l poată ajuta să ajungă la comanditarul tentativei de asasinat, ceea ce ar scoate la lumină partea nepaleză a complotului. Părăsi ambasada, înviorat brusc.

*

Secretarul lui Dave Robins se încruntă când îl văzu pe Malko. În mod clar, primise ordine. Se ridică şi anunţă:

— Domnul Robins nu este...

Malko îl întrerupse, întinzându-i un plic.

— Dacă nu este, găsiţi-l şi înmânaţi-i acest plic. Aştept.

Se aşeză pe banchetă. Jenat, secretarul intră în

biroul şefului său. După cinci minute, Dave Robins, la fel de impasibil, apăru în cadrul uşii biroului şi zise simplu:

— Intraţi.

Capitolul XVI

Timp de câteva secunde, cei doi bărbaţi se priviră în tăcere. Raportul FBI era deschis pe biroul lui Dave Robins. Acesta din urmă, cu trăsăturile încruntate, semăna cu ceea ce era: un gangster trimis în misiune pentru „Familie”. Malko rupse tăcerea:

— Domnule Robins, nu mă priveşte trecutul dumneavoastră şi problemele pe care le aveţi cu comisia jocurilor de noroc din Nevada. Şi cu atât mai mult ceea ce faceţi aici. Este vorba de o problemă politică, ce priveşte securitatea Statelor Unite. În calitate de reprezentant al unei agenţii federale, am acces la anumite surse, după cum puteţi constata. Dar nu avem nimic cu dumneavoastră. Dacă acceptaţi să cooperaţi, acest dosar nu va fi niciodată înmânat autorităţilor nepaleze şi veţi putea să vă continuaţi exercitarea profesiei în mod normal.

Strănută: temperatura era chiar glacială. Dave Robins, cu mâinile grase aşezate pe birou, era impasibil ca un sfinx. Dar dacă privirea sa ar fi putut să ucidă, Malko ar fi fost spulberat.

— Ce doriţi? întrebă el cu o voce apăsată, absentă.

— Care este rolul dumneavoastră aici?

— Sunt şeful, spuse americanul. Am grijă ca banii să intre şi să nu se fure prea mult. Am 2.500 de angajaţi şi plătesc o redevenţă de 200.000 de dolari

pe an pentru fiecare cazinou ca să păstrez licenţa. Din cauza mior evenimente politice, afacerile merg prost. Or, trebuie să dau explicaţii acţionarilor mei.

— Cine sunt ei?

— Prinţul, în fine, regele Gyanendra. Un nemernic imbecil. Ca toţi nepalezii, de altfel. Urăsc această ţară, oamenii incapabili, sistemul, clima. Totul.

— De ce sunteţi aici, în acest caz?

— Nu există o comisie a jocurilor de noroc.

Altfel spus, niciun control legal. În timp ce vorbea, îşi arunca din când în când privirea la ecranele care supravegheau mâinile crupierilor. Malko reveni la subiect.

— M-aţi verificat?

— Nu.

— Bine, o să vă fac un rezumat.

Dave Robins nu îl întrerupse, părând cu gândul în altă parte, dar când Malko termină, zise imediat:

— Nu am auzit niciodată despre acest băiat, dar, dacă înţeleg bine, nici măcar nu este angajat la cazinoul Everest. În schimb, o cunosc foarte bine pe Baba Tuladnar.

— Cine este?

— O namilă. Tatăl ei este demult timp unul dintre secretarii particulari ai prinţului Gyanendra, care acum este noul rege. Deci, şi-a instalat fata la cazinoul de la Everest.

— De ce?

— Everest, Annapurna şi Soaltee aparţin familiei regale. Gyanendra era însărcinat, prin intermediul meu, să le administreze şi să trimită banii familiei regale.

— De ce ziceţi că „era”?

— Fiindcă, de când este rege, a încredinţat această treabă fiului său, netrebnicul de prinţ Bahadur. Un ticălos. O oroare, un nebun furios. O dată ce bea, nu se mai controlează. O dată, a venit în cazinou şi a acaparat teancuri de jetoane şi a început să joace. Cu banii *noştri.* Am fost obligat să chem soldaţii Gurkha de la palat ca să-l stăpânească. Este infect, şi capabil de orice. Chiar m-a ameninţat o dată, *pe mine,* fiindcă am refuzat să-i dau credit...

Sub efectul furiei, îşi pierduse calmul olimpian. Malko asimila informaţiile preţioase.

— Vreau să ştiu dacă acest Aman a fost trimis să mă omoare de către Baba Tuladnar, zise Malko. Presupun că aveţi spioni în acest cazinou.

— Evident, mormăi americanul.

— Deci, puteţi obţine această informaţie?

— Cred că da, admise, fără tragere de inimă, Dave Robins. Dar trebuie să fiu prudent, pentru că nu vreau să-mi pierd slujba. Aici nu există îndemnizaţie de şomaj şi nici asigurări sociale. Sunt prea bătrân ca să învăţ altă meserie.

— Dacă veţi fi prudent, zise Malko, nu veţi fi nevoit.

Americanul îl privi plin de curiozitate.

— Domnule... Linge, zise el uitându-se la cartea de vizită, aveţi vreo problemă cu Palatul?

Malko zâmbi.

— Nu credeam, dar încep să cred că da. Apropo, cunoaşteţi un anume Andrew Teck?

— Nu, de ce?

— Nimic. Ce credeţi despre masacrul de la 1 iunie?

Dave Robins se lăsă pe spate, cu o expresie schimbată, şi zâmbi.

— Ceea ce cred eu nu este important. Ceea ce ştiu contează.

— Adică?

— Prostul de Dipendra s-a lăsat tras pe sfoară. A dansat pe o muzică scrisă de alţii. Chiar şi-a ucis o parte din familie, dar apoi a fost lichidat şi el.

— De către cine?

— Nu ştiu nimic şi nu vreau să aflu.

— Credeţi că actualul rege are vreo legătură cu această afacere?

Mafiotul zâmbi, plin de subînţeles.

— În „familii”, când au loc reglări de conturi, sponsorii nu sunt prezenţi.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nimic mai mult. Căutaţi.

Ochii lui cenuşii şi reci erau îndreptaţi spre Malko, fără ameninţare, fixând limitele „colaborării” lor.

— Am nişte întâlniri, zise el, aşa că reveniţi mâine seară după ora zece. Sunt aici toată noaptea, până la ora şase dimineaţa. Acest Aman poate să fie recrutat şi de infractori. Este ceva curent aici. În orice caz, aveţi grijă: Baba Tuladnar este în relaţii foarte bune cu şeful poliţiei. Are o mare putere de convingere.

Fără să se ridice de la birou, îi întinse o mână rece şi moale lui Malko.

— Pe mâine.

Când Malko ieşi din birou, cazinoul era aproape mort, crupierii căscau. Îşi zise că, motivat serios, Dave Robins putea să-l ajute în ancheta sa.

*

Recepţionerul de la Yak and Yeti îi întinse un mesaj lui Malko. Câteva cuvinte scrise de Prativa pe un colţ de hârtie. „Mă găseşti la Chez Caroline. În niciun caz, nu telefona.”

Nu avea decât să plece din nou. Când ajunse la „Babarmahal Revisited”, vechiul palat unde se afla restaurantul, Prativa îl anunţă rapid:

— De vi Dixit mi-a trimis un mesaj. Vrea să ne vedem astăzi, la ora şase, la negustorul de sariuri.

Pulsul lui Malko crescu brusc.

— A primit, sigur, veşti de la soţul ei.

Îi era greu să aştepte toată ziua.

*

Străduţele înguste, mărginite de case vechi din cărămidă erau mereu la fel de animate. Un miros dulceag de mizerie îl acoperea pe cel al fructelor şi condimentelor. Malko privi în jurul lui înainte de a intra, împreună cu Prativa, pe scările murdare care duceau la magazinul de sariuri, dar mulţimea era prea densă pentru a putea repera pe cineva.

Devi Dixit era deja aşezată pe un taburet, discutând cu vânzătorii indieni. Le aruncă o privire fugară, şi continuă negocierile. Fură nevoiţi să aştepte zece minute până ce ea se ridică şi porni spre scări, unde Prativa i se alătură. Malko le văzu pe cele două femei discutând în şoaptă între cele două etaje. Apoi Prativa urcă spre Malko.

— A primit veşti de la soţul ei! şopti ea.

— A vorbit cu el?

— Nu. Un copil i-a adus acasă un bilet scris de mâna lui, în care spunea că pleacă din Kathmandu.

— Deci, era aici?

— Da. Tocmai a recunoscut că ne-a minţit. De la fuga lui din 1 iunie, Kuinar i-a trimis periodic veşti, numai prin mesageri. O dată pe săptămână. Dar ea nu a ştiut niciodată unde să-l caute şi nici el nu i-a dat întâlnire. Considera probabil că era prea periculos.

Malko se simţea decepţionat. Chiar dacă ştia că fugarul se afla în Kathmandu, nu se schimba mare lucru. Cel puţin, de acum era sigur că aghiotantul prinţului Dipendra supravieţuise. Dar nu era suficient.

— Nu spune de ce pleacă din Kathmandu?

— Nu.

— Nici unde se duce?

— Nu. Ea este foarte îngrijorată. Nu poate pleca decât în India sau în zonele controlate de maoişti. În altă parte ar fi imediat reperat.

Devi Dixit aştepta la jumătatea scărilor, neliniştită.

— Bine, concluzionă Malko. Spune-i să ne anunţe dacă mai are veşti. Cine a adus biletul?

— Un copil. Îl primise de la un alt copil. Venea din Patan. Acolo, este plin de copii. Vând suvenire turiştilor.

Kumar Dixit era prudent: chiar dacă adversarii săi puneau mâna pe micul mesager, acesta nu ar fi putut să le spună nimic. Şansele ca Malko să dea de fugar se diminuau serios. Doar activându-l pe Thana Giri pentru a „curăţa” zonele maoiste. Ceea ce putea dura săptămâni.

Kumar Dixit respira cu greu. În podul în care se ascundea nu era aer condiţionat, iar soarele bătea direct pe acoperişul din tablă ondulată, ridicând temperatura până la 40 de grade. Dar era tot ceea ce îi oferise comunitatea budistă care îl găzduia. În plus, era tot timpul în alertă. La fiecare zgomot suspect, pulsul îi creştea vertiginos şi îşi lua arma de serviciu, un Browning 9 mm, pe care o păstrase. Avea mereu un glonţ pe ţeavă, iar arma era la îndemână.

De când fugise, trăia ca un animal. După ce trecuse pe acasă, se dusese la University Teaching Hospital unde se prezentase la Urgenţe, explicând că avusese loc un atac la palat şi că fusese rănit. Cum purta uniformă militară de ofiţer Gurkha, nimeni nu îndrăznise să-l întrebe ceva. Un chirurg îi extrăsese glonţul, primise o doză masivă de antibiotice, fusese pansat şi pus într-un pat. Teoretic, pentru mai multe zile.

Înainte de răsărit, fugise din spital furând antibiotice şi luase un taxi până la Patan, unde se refugiase la o prostituată indiancă la care mai mergea uneori pentru un sex oral. Fiind şi ea în ilegalitate, nu risca să-l denunţe. De altfel, femeia nu-l întrebase nimic. Rămăsese la ea trei zile, timp în care i se cicatrizase puţin rana şi febra îi scăzuse. Urmărea din ziare evoluţia situaţiei. Niciun cuvânt despre el, nici despre *adevăratele* circumstanţe ale morţii prinţului Dipendra. Atunci realizase că era depozitarul unui secret de stat. Când fugise, după ce fusese cât pe-aci să fie ucis de un om în care avea

încredere totală, nu se gândise la acest lucru, nici nu înţelesese.

Acum, ştia: era o uneltire diabolică. Avusese timp să-şi blesteme credulitatea, modul în care fusese manipulat. Dar era prea târziu pentru regrete, trebuia să supravieţuiască, fără să poată apela nici la prieteni, şi nici la soţia sa. Nu avea paşaport şi dispunea de foarte puţini bani.

Scrâşnind din dinţi, asistase, citind presa, la instalarea noii puteri. O putere pe care o ajutase involuntar să acceadă. Un moment, se gândise să meargă la *Himalaya Times* să-şi povestească istoria. Doar că, niciun jurnalist nepalez nu era în stare să ţină piept Palatului şi armatei. Ar fi fost asasinat chiar înainte ca povestea lui să fie tipărită. Căci, chiar dacă numele său nu era menţionat nicăieri, Kumar Dixit ştia că, în viaţă, reprezenta un pericol mortal pentru complotişti.

Pe de altă parte, nu îşi putea prelungi şederea acasă la prostituata indiancă. Banii i se epuizau rapid şi, evident, nu se putea întoarce acasă.

Atunci, a avut o idee: să continue să trăiască în pielea unui *sadhou,* adică a unui ascet care trăia din mila publică, dormind în temple şi având ca singură activitate rugăciunea şi meditaţia religioasă. Cu tridentul zeului Shiva pictat pe faţă, îmbrăcaţi doar într-un *dhoti,* cu pieptul gol, părul lung strâns într-un fel de coc în vârful capului, străbăteau cu miile străzile din India şi Nepal. Şi vara şi iarna, se îmbrăcau la fel, reuşind, graţie controlului respiraţiei, să înfrunte frigul şi căldura. Adesea, erau nişte eruditi care abandonaseră totul. În Nepal, mulţi veniseră din India, din cauza templului

Pashupatinath, din Bhaktapur, consacrat lui Shiva, unde se stabiliseră numeroşi *sadhou.* Se deplasau ziua doar pentru a-şi procura mâncarea.

Kumar Dixit cumpărase un *dhoti* şi un sac din pânză unde îşi băgase câteva lucruri, pistolul şi cele 20.000 de rupii care îi rămăseseră. Îşi pictase pe faţă semnul lui Shiva, după care pornise pe străzile din Patan. La început, nu voia să profite de ospitalitatea unui templu hindus unde mişunau adevăraţii *sadhou.* Încercase mai întâi să se familiarizeze cu noua sa condiţie, dormind în micile temple la care ajungea la căderea nopţii şi pleca în zori. Supravieţuirea se dovedise relativ uşoară, deşi austeră.

Mânca puţin, obţinea ceva bani, cât să-i permită să cumpere cu patru rupii un ziar, din când în când. Părul îi creştea şi învăţase de la alţi *sadhou* codurile care îi permiteau să evolueze în comunitate. Chiar se aventurase până la marele templu Pashupatinath, unde erau stabiliţi numeroşi *sadhou* indieni, care recitau mantre toată ziua.

Nopţile îi treceau şi mai încet decât zilele. Se gândea fără oprire la Devi, soţia sa, şi la cele două fiice, murind de dorinţă să le revadă, în timp ce ştia că era imposibil pentru moment, în cele din urmă, mergea pe străzile din Patan sau Kathmandu fără să ştie foarte bine unde va ajunge.

Această viaţă ar fi continuat mult timp dacă un alt *sadhou*, adăpostit la micul templu al lui Shiva din Patan, nu ar fi început să-l chestioneze în legătură cu un subiect religios. Fusese incapabil să-i răspundă. Apoi îl văzuse pe acel om discutând cu responsabilul templului, arătându-l cu degetul. Dacă

îl denunţa la poliţie, putea fi grav. Şi asta pentru că cei de Serviciul de Informaţii Militare l-ar fi putut prinde dacă aflau de şiretlicul lui. Atunci, s-a temut şi s-a hotărât să plece din Kathmandu. Maoiştii se abţineau să lupte cu credinţele religioase ale nepalezilor, mulţumindu-se să-i expulzeze pe misionarii străini. Nu aveau nimic cu *sadhou* şi, în zona lor, putea fi la adăpost de armată şi de poliţie. Evident, nu mai putea trimite soţiei sale mesajele săptămânale, dar trăia de pe o zi pe alta. Deci, părăsise templul şi pornise pe şoseaua spre Lamosagu, la vreo treizeci de kilometri de Kathmandu. Acolo, începea zona maoistă. Nu avea nicio problemă să pătrundă în zonă şi să supravieţuiască.

Pe tot teritoriul Nepal-ului, ţară profund hindusă, *sadhou* erau respectaţi. O dată ajuns în siguranţă, se va mai gândi. În cel mai rău caz, cunoştinţele lui militare ar putea eventual să-i intereseze pe maoişti.

*

Malko intră în biroul îngheţat al lui Dave Robins, tremurând. Americanul se afla exact în aceeaşi poziţie ca în ajun, ca şi cum nu se mişcase, părând că nu simte frigul siberian. Aceeaşi cravată, acelaşi costum reiat, aceeaşi faţă de jucător de poker. Nici nu-i întinse mâna lui Malko şi îi zise:

— Ce i-aţi făcut prinţului Bahadur?

— Prinţul Bahadur? se miră Malko. Nimic, nici măcar nu-l cunosc.

— *El* vă cunoaşte, zise americanul. Tocmai a ieşit

din acest birou. Era buimac, ca de obicei. Priviţi plafonul.

Malko ridică privirea şi văzu o gaură mare în tencuiala de pe tavan. Impactul unui glonţ.

— Ce s-a întâmplat?

— Bahadur a venit să mă avertizeze că, dacă vorbesc cu dumneavoastră, mă omoară, făcu simplu americanul. Şi că, oricum, vă va omorî pe dumneavoastră înainte.

Capitolul XVII

Malko reuşi să rămână impasibil. Fiecare zi care trecea îi confirma teoria complotului. Dar, de această dată, era vorba de un nepalez. Şi nu oricine: fiul regelui, care scăpase miraculos de masacru. Un tip pe care nu-l întâlnise niciodată. Dave Robins îl privi răutăcios.

— Să nu credeţi că nemernicul glumeşte! Aici are drept de viaţă şi de moarte asupra oamenilor! Inclusiv asupra mea. Dacă vă întâlneşte pe stradă, vă poate omorî fără probleme: este mereu înarmat.

— De ce vrea să mă omoare? întrebă Malko.

— Dumneavoastră trebuie să ştiţi mai bine ca mine, se răsti americanul.

— Mă îndoiesc, mărturisi Malko. Ştiţi cumva dacă acest Bahadur are relaţii bune cu britanicii?

— Evident! mormăi Dave Robins. Toţi prinţii nepalezi au făcut şcoala la Sandhurst. Dar nu sunt la curent cu legăturile particulare ale prinţului Bahadur.

— Unde locuieşte?

— Are o cabană în curtea palatului tatălui său, dar

şi un apartament enorm la hotelul Soaltee, al cărui preşedinte este. Acolo îşi duce târfele şi face orgii. În acest moment, trebuie să se fi dus acolo.

— El i-ar fi putut cere lui Baba Tuladnar să mă lichideze?

— Este foarte posibil, recunoscu americanul. Trebuie să fi aflat că aţi fost pe aici şi a reacţionat.

— Credeţi că regele Gyanendra a pus un preţ pe capul meu? întrebă Malko.

— Dacă el este, spuse Dave Robins, plecaţi cât mai repede. Va găsi, pe lângă fiul său, alte cincizeci de persoane care să-i facă pe plac.

Lucrurile începeau să prindă formă. Malko încercă să-şi alunge din minte un gând neplăcut: să aibă împotriva sa pe Ml 6 şi pe rege, într-o ţară ca Nepal-ul, îi limita serios perspectivele. Dar va încerca până ce va da de aghiotantul dispărut pentru a dezvălui dedesubturile acestui complot. Dave Robins se încruntă.

— Bun, spuse el, pentru a ne regla conturile, o să vă fac un ultim serviciu şi suntem chit.

— Care?

— Tipul care a tras asupra dumneavoastră se numeşte Aman Kirtipur. Este un mic infractor, care îşi face veacul pe la Everest. Se culcă cu fetele *şi* cu Baba Tuladnar. L-am convocat în această seară, sub pretextul că-i dau de lucru. La ora unsprezece. Este suficient să sosiţi în acel moment. După aceea, este rândul dumneavoastră.

Zâmbi răutăcios.

— Cred că dacă îi băgaţi ţeava armei în gură şi îl întrebaţi politicos cine l-a plătit să vă împuşte, vă va răspunde. Este ceea ce vreţi, nu?

— Aproximativ, recunoscu Malko.

Americanul juca bine. Coborî ochii spre enormul diamant de la inel şi oftă pe un ton plictisit:

— OK! Mi-am câştigat diploma de *good guy,* nu?

— Cred că da, admise Malko. Aş vrea să vă pun o ultimă întrebare. Credeţi că Gyanendra este capabil să pună la punct o asemenea manipulare pentru a ajunge la tron?

Dave Robins zâmbi răutăcios.

— Nu. Mulţi s-au gândit la el, un om este interesat doar de bani. Este un tip dur, dar incapabil să organizeze un asemenea plan complicat.

— Păreţi să ştiţi multe...

Americanul nu întoarse privirea.

— Da, ştiu multe, dar nu vă voi spune nimic. Ţin la viaţa mea. Am o soţie tânără şi atrăgătoare, ceva bani. Vreau să profit de toate acestea. Deja, mă faceţi să-mi asum mari riscuri. Deci, pe diseară, şi să fiţi punctual.

*

Devi Dixit coborî dintr-un maxi-taxi la intersecţia dintre Lazimpat şi drumul care ducea la vila sa. Mai avea o sută de metri de mers pe jos. Acum, că nu mai primea solda soţului ei, trebuia să fie atentă cu banii. Noaptea se lăsase brusc, ca întotdeauna. Zări în faţa ei două siluete şi inima îi bătu mai repede. Apropiindu-se, recunoscu doi soldaţi Gurkha care fuseseră subordonaţii soţului ei. Erau îmbrăcaţi în civil, scunzi, solizi, cu tenul foarte închis. O salutară respectuos, iar unul dintre ei o informă:

— Am primit ordin să vă conducem la cartierul

general al armatei. Generalul Malah Shah doreşte să vă vadă de urgenţă.

O maşină aştepta în semiîntuneric, cu un al treilea bărbat la volan. Cu inima bătându-i tare, Devi le arătă bagajele.

— Bineînţeles, o să vin. Dar mai întâi trebuie să las pachetele. Intraţi cu mine.

Cu toate acestea, era neliniştită. Acest gen de convocare nu-i spunea nimic bun. Traversă grădina şi sesiză că lumina nu era aprinsă. Angajaţii plecaseră. Cu cei doi Gurkha pe urmele sale, se duse în bucătărie şi aşeză pachetele pe masă, după care se întoarse.

Avu timp doar să se teamă.

Un soldat scosese de sub haine un pumnal *kukri.* Fără să ezite, îl înfipse în gâtul femeii, de sus în jos, până la mâner, secţionând carotida.

Sângele ţâşni la orizontală, cu o forţă incredibilă, inundând gresia. Cu ochii sticloşi, Devi Dixit se prăbuşi tară niciun ţipăt. Creierul, lipsit de sânge, încetă să mai funcţioneze. Corpul îi fu scuturat de câteva spasme, după care rămase nemişcat. Cel care o înjunghiase îşi retrase pumnalul *kukri,* îl şterse pe un prosop şi, urmat de complicele său, urcă scările. Se opri pe palier pentru a asculta. Se auzea ceva dintr-una din camerele unde cele două fiice ale femeii îşi făceau temele. Cei doi Gurkha deschiseră uşa, iar fetele ridicară privirea, deloc speriate: îşi petrecuseră copilăria printre soldaţi, pe care îi recunoşteau de la prima vedere.

Shanti, fata cea mare, le zise simplu.

— Mama nu este acasă, trebuie să sosească.

Soldatul Gurkha care tocmai îi omorâse mama

zâmbi fără să răspundă şi se apropie de ea. Camaradul său făcu la fel înspre sora ei. Le apucară în acelaşi timp de părul lung, le tăiară gâturile dintr-o singură mişcare, aproape desprinzându-le capetele de pe umeri, aşa cum învăţaseră la antrenamente.

În timp ce mirosul fad de sânge invada încăperea, lăsară cadavrele celor două fete pe jos şi coborâră la fel de tăcuţi cum veniseră, ieşind din curte şi urcând în vehiculul care demară imediat. Nu schimbaseră nicio vorbă, complet indiferenţi la ceea ce tocmai făcuseră. De când se angajaseră, fuseseră învăţaţi să se conformeze ordinelor, fără să judece sau să vorbească. Cu acest preţ, unităţile lor erau considerate drept cele mai bune din armata britanică şi, probabil, din lume. Primiseră ordin de la şeful lor direct şi îl executaseră. Astfel, se simţeau complet împăcaţi.

Şoferul nu-i întrebă nici el nimic: nu ştia ce misiune aveau ei. În Lazimpat, unul dintre cei doi soldaţi Gurkha îi cern să oprească pentru a-şi cumpăra ţigări.

*

Malko nu luase cina. Tensiunea nervoasă îi tăia pofta de mâncare. După trei cafele espresso, se uitase la CNN, care relata efectele „rachetelor de croazieră” în Afganistan, pentru a-şi omorî timpul. Prativa, aflată în plină şedinţă politică, nu era de găsit. Aruncă o privire la ceasul său Breitling: zece şi jumătate. Luă pistolul Webley şi ieşi să-şi recupereze maşina.

— La cazinoul de la Soaltee, îi zise şoferului.

Pistolul, în care mai erau cinci cartuşe, îl ţinea băgat la centură. Se rugă ca sfatul lui Dave Robins să se dovedească potrivit. Dacă tânărul asasin refuza să vorbească, acesta *ştia* că nu-i va lua nimeni capul. Chestiune de etică. Totuşi, gangsterul american era, cu siguranţă, un sfătuitor bun. Aşa se derulau lucrurile în „familia” sa.

Evident, în plus, lui Malko i-ar trebui o confesiune *scrisă.*

Erau puţine maşini în faţa hotelului Soaltee, iar sala cazinoului era aproape goală. Unsprezece fără un sfert. Sosise prea devreme, aşa că schimbă 20.000 de rupii pentru a-şi omorî timpul la o masă de ruletă. După douăzeci de minute, câştigase 150.000 de rupii, ghicind de două ori la rând numărul câştigător. Băgă jetoanele în buzunar şi se îndreptă spre anticamera biroului lui Dave Robins. Obişnuitul secretar lipsea, desigur, pentru puţin timp. Malko se aşează pe banchetă, mirat că nu îl vede prin apropiere. Se ridică să arunce o privire în sala de jocuri, însă nu-l văzu. Intrigat, reveni în micul birou şi ciocăni la uşa culisantă care dădea în biroul lui Dave Robins. Niciun răspuns. Deschise uşa suficient cât să arunce o privire în interiorul biroului.

Acesta, puternic luminat, era la fel de glacial. Ecranele de control erau aprinse, la fel şi televizorul, fără sunet. Americanul era la biroul său, în locul obişnuit, cu corpul uşor înclinat, ca şi cum dormea. Mânerul negru al unui pumnal îi ieşea din partea dreaptă, ca o excrescenţă monstruoasă, iar scaunul era plin de sânge. Îl înjunghiaseră ca pe un porc, despicându-i burta de la un capăt la altul, deasupra

curelei. Cu aorta abdominală secţionată, a murit aproape instantaneu. Maşinal, Malko intră şi închise uşa în urma lui. Ocoli biroul, examină mapa de pe birou. Nu era decât hârtie albă. Sângele se scurgea sub fotoliu, impregnându-se în mochetă, fiind singurul sunet care tulbura liniştea...

Malko atinse faţa americanului: încă era cald. Crima se comisese în urmă cu cel mult o oră. Privi îndelung cadavrul. Dave Robins îşi plătise cu vârf şi îndesat datoria faţă de FBI şi CIA la un loc. Tânărul Aman fusese, desigur, prea vorbăreţ.

Malko aruncă o ultimă privire la cadavrul mafiotului şi ieşi, trăgând uşa după el. Nici gând de întâlnirea cu Aman. Sala de joc i se păru înfiorător de zgomotoasă şi se grăbi spre ieşire. Ajuns la uşa cazinoului, se opri. De obicei, Prakash, şoferul său, apărea imediat ce îl vedea ieşind. Nevăzându-l nicăieri, Malko se decise să meargă în imensa parcare pe trei sferturi goală. Surpriză: Toyota nu era acolo. Intrigat, se duse să-l întrebe pe şoferul unui Mercedes dacă nu remarcase o Toyota albă.

— A plecat! spuse nepalezul cu un gest expresiv.

Ciudat! Niciodată Prakash nu-i făcuse aşa ceva. În acest colţ pierdut de lume, nu era niciun taxi. Furios, se întoarse spre cazinou pentru a căuta un taxi. Angajatul căruia i se adresă îi spuse că era foarte greu, că cel mai bine ar fi să aştepte unul care soseşte cu vreun client...

Din fericire, nimeni nu părea să fi descoperit moartea lui Dave Robins. Malko zări o cabină telefonică şi se hotărî să o sune pe Prativa. *Ea* putea veni cu un taxi. Abia îi auzi vocea, că aceasta îi şi zise:

— Încerc să dau de tine la Yak and Yeti.

— Nu sunt acolo, zise Malko, sunt la Soaltee. Se întâmplă...

Prativa îl întrerupse bulversată.

— S-a întâmplat ceva înspăimântător! Devi Dixit şi cele două fiice ale ei au fost ucise!

— Ucise! Cum ai aflat?

— De la radio. Bona şi-a găsit stăpâna ucisă în bucătărie, când a ajuns la ora şapte. Cele două fete, la primul etaj, fuseseră şi ele omorâte în camera lor. Poliţia crede că este vorba de o crimă murdară. Un jefuitor care nu a fost lăsat să-şi termine treaba.

Malko simţi cum i se usucă gâtul.

— Nu, zise el. Probabil că l-au găsit pe Kumar Dixit şi, nemaiavând nevoie de soţia lui, s-au debarasat de ea.

— Este posibil, recunoscu tânăra, dar este oribil.

— Abominabil, completă Malko.

Nu se putea opri să nu revadă zâmbetul călduros al lui Andrew Teck şi privirea plină de siguranţă. *El* era organizatorul acestei serii de crime, începând din 1 iunie. Britanicii nu ezitaseră niciodată, de-a lungul istoriei, să facă vărsare de sânge, cu condiţia să nu fie al lor. Şi dovediseră întotdeauna o cruzime glacială când era vorba de prezervarea intereselor lor. În timpul revoltei infanteriştilor indieni din armata colonială britanică (Cipayes), cu un secol în urmă, ofiţerii armatei Indiilor nu au ezitat să-i lege pe conducătorii indieni în faţa gurii unui tun şi să tragă. Şi asta în fruntea trupelor, pentru a descuraja orice altă iniţiativă...

O furie rece îl invadă pe Malko. Nu putea suporta ca nevinovaţii să cadă victime luptelor din umbră.

Se jură să nu plece din Nepal, dacă Dumnezeu îi cruţa viaţa, până ce nu îl înfrunta pe reprezentantul MI 6. Şi nu doar pentru a îndeplini misiunea încredinţată de CIA.

— Prativa, întrebă el, ai putea să vii să mă iei? Şoferul meu m-a lăsat la Soaltee.

Îi povesti cum Prakash dispăruse cu Toyota, iar tânăra păru foarte surprinsă.

— Nu s-a întâmplat niciodată aşa ceva, zise ea. O dată, am uitat să anunţ şoferul toată noaptea şi l-am găsit a doua zi dimineaţa... Sunt foarte temători. Aici nu există legi de protecţie socială.

— Cum îţi explici această întâmplare, atunci?

— Nu ştiu, spuse ea, dar este ciudat. S-ar zice că cineva a vrut să te reţină la Soaltee, nu ştiu pentru ce. Voi lua un taxi şi voi veni să te recuperez într-o jumătate de oră. Va trebui să mă aştepţi în faţa cazinoului, fiindcă nu am dreptul să intru acolo, ca femeie nepaleză.

— De acord, zise Malko. Te aştept.

Abia închisese, că zgomotul unei discuţii violente îl făcu să întoarcă privirea. Se auzea dinspre scările care duceau la sala de jocuri. Un grup ieşea de acolo: un nepalez mustăcios şi gras, aproximativ treizeci de ani, cu un *ţepı* pe cap, o vestă albă fără mâneci; mai mulţi angajaţi îl înconjurau, încercând să-l convingă de ceva. Unul dintre ei se aşeză în faţa lui, barându-i drumul. Fără să ezite, necunoscutul băgă mâna în buzunar şi scoase un pistol automatic pe care îl îndreptă spre inoportun. Acesta sări înapoi. Totuşi, bărbatul ridică arma şi trase un glonţ în tavan.

Toţi jucătorii încremeniră şi o linişte mormântală

se lăsă peste cazinou. Angajaţii se trăseseră respectuos deoparte. Individul cu arma în mână, legănându-se ca un urs, îşi plimba privirea cu ochii injectaţi pe la mese. Malko înţelese într-o clipă trei lucruri.

Mai întâi, că era vorba de prinţul moştenitor Bahadur, fiul regelui, cel care îi promisese lui Dave Robins că îl va ucide pe Malko. Apoi, că plecarea şoferului său era, aşa cum o considera şi Prativa, voluntară. În fine, că i se întinsese o cursă.

El era următoarea ţintă. O nenorocire nu vine niciodată singură: Devi Dixit şi familia ei, Dave Robins şi, acum, el. În această seară, cei care îl aduseseră pe regele Gyanendra la putere, cu preţul unei băi de sânge, erau hotărâţi să-şi termine treaba. O dată Malko eliminat, Kumar Dixit regăsit, familia acestuia eliminată, iar Dave Robins mort, puteau dormi liniştiţi.

*

Andrew Teck prezida un dineu de douăzeci de persoane la ambasada Marii Britanii. Unul dintre invitaţii săi de marcă era şeful Statului Major, generalul Sadip Shah. Un bărbat care îi adusese multe servicii şi care se pregătea să pună în practică noua politică regală: eradicarea totală şi feroce a maoiştilor. Ordinele erau clare: fără prizonieri. Orice sat care arbora drapelul roşu va fi ras de pe faţa pământului, iar locuitorii executaţi sumar. În trei luni, ordinea va fi restabilită în ţară.

Era şi timpul: investigaţiile agentului Linge deveneau supărătoare, chiar periculoase. Andrew

Teck ştia că ajunsese până la el, fără să aibă, din fericire, nicio probă. Dar faptul că înţelesese natura complotului, chiar dacă îi lipseau câteva elemente, reprezenta un pericol mortal pentru Andrew Teck care, în această combinaţie, depăşise ordinele de la Londra. În acest caz, dacă totul decurgea bine, va fi decorat. În caz contrar, va fi exilat discret într-un post mizerabil...

Or, această seară trebuia să marcheze sfârşitul grijilor sale. O operaţiune combinată, graţie generalului Prajwal Shumsher Rana, şeful Serviciului de Informaţii Militare, care urma să pună punct temerilor sale. Doar Kumar Dixit mai rămânea liber, dar, până la urmă, îşi va face apariţia. Familia sa fusese masacrată tocmai pentru a-l face să iasă din ascunzătoare. Nu ar putea rezista dorinţei de a face cunoscut tot ceea ce ştie. Şi, atunci, îi vor închide gura definitiv. Cu Gyanendra la palat şi generalul Sadip Shah în fruntea armatei, aveau situaţia sub control.

Andrew Teck aşteptă ca ospătarul să toarne Taittinger Comtes de Champagne în pahare tuturor invitaţilor, pentru a se ridica.

— Să bem în cinstea noului rege, propuse el, Majestatea Sa, Gyanendra Shah. *Long live the King!*[37]

— *Long live the King!* repetară invitaţii în cor.

Aşezându-se, Andrew Teck îi adresă un semn discret cu ochiul Annei Dickens, aflată la o masă alăturată, iar tânăra jurnalistă roşi de emoţie. Şampania franţuzească o făcuse întotdeauna să-şi piardă capul. Schimbă o privire complice cu Andrew

37 Trăiască regele!

Teck, iar britanicul îşi zise că această seară avea să fie perfectă. Anna Dickens era foarte atrăgătoare, şi ştia de minune să se folosească de gura ei.

Se regăsiră în cabana discretă. Pentru a sărbători moartea ultimului şi celui mai periculos inamic.

*

Prinţul Bahadur înainta printre mesele de joc, legănându-se ca un vapor în derivă, într-o linişte mormântală. Ochii lui injectaţi de sânge nu-l scăpau pe Malko, al cărui păr blond contrasta cu părul negru al clienţilor cazinoului. S-ar fi auzit şi o muscă zburând. Malko rămăsese nemişcat lângă telefon, nu departe de masa de ruletă, al cărei crupier era în pragul leşinului. Calm, determinat şi lucid în acelaşi timp. Trăind unul dintre acele momente de care îşi va aminti toată viaţa, dacă va scăpa.

Nepalezul mai făcu un pas, cu pistolul Glock 9 mm îndreptat spre el.

Cu un gest calm, Malko îşi descheie haina din alpaca neagră, cât să se vadă tocul pistolului Webley băgat la curea. Privirea lui o căută pe cea a prinţului nepalez. Era minutul adevărului, şi nu avea de ales decât între două soluţii *foarte* proaste. Fie trăgea primul şi ajungea în închisoare pentru câţiva ani, sau mai mult, fie nu trăgea, şi prinţul Bahadur îl omora fără ezitare. Aşa cum ucisese deja patru persoane. Pentru prinţul moştenitor al coroanei, să omoare un străin, nu era mai grav decât dacă strivea un câine. Era Dumnezeu. Malko începu să numere în minte. La cinci, va trage primul. În familia sa, exista obiceiul de a muri cu arma în mână.

Capitolul XVIII

Malko simţea cum sângele îi zvâcnea în tâmple. Toată activitatea cazinoului paralizase. Jucătorii nu mai pariau, crupierii nu mai lansau bilele, nici nu mai împărţeau cărţile. Chiar şi „pit-girls", încremenite cu tăvile lor, întăreau această impresie de castel al Frumoasei din Pădurea Adormită. Agenţii de securitate, strânşi prudent lângă scară, încercau din toate puterile să nu privească spre prinţul Bahadur. Acesta, ajuns în faţa lui Malko, scoase o interjecţie scurtă în limba sa, apoi buza superioară se retrase într-un mod ciudat. Nu era în starea lui firească, după cum o dovedeau pupilele dilatate anormal.

Cu o încetineală calculată, ridică braţul drept, strângând mânerul pistolului. Malko îşi puse degetele pe mânerul pistolului Webley şi îşi ţinu respiraţia. Totul avea să se joace într-o zecime de secundă.

Avantajul unui revolver era că nu risca să se blocheze. Deodată, auzi o sirenă şi hărmălaie în hol. Cinci bărbaţi în uniformă verde închis, cu pălărie din fetru cu panglică roşie, înarmaţi cu pistoale-mitralieră MP 5, năvăliră în cazinou. Soldaţii Gurkha de la palat.

Fără să ezite, se îndreptară spre prinţul Bahadur care păru, în fine, să-i observe.

Faţa i se crispă de furie şi îşi îndreptă arma de această dată înspre ei. Ofiţerul care comanda soldaţii nu păru impresionat. Se opri la un metru de prinţul moştenitor şi, cu o voce deferentă, dar

fermă, i se adresă, cu mâna întinsă, aşteptând ca Bahadur să-i dea pistolul. Cei patru soldaţi care îl încadrau, impasibili, îşi ţineau armele îndreptate spre prinţul moştenitor. Acesta era crispat de furie. Îl apostrofa violent pe ofiţer, apoi, cum acesta din urmă nu se clintea, începu să tragă înspre tavan până ce goli încărcătorul, sub privirea neutră a soldaţilor care mai văzuseră şi alte nebunii...

Chiulasa pistolului Glock se blocă deschisă. Arma se golise. Braţul lui Bahadur căzu. Ofiţerul făcu un pas înainte şi vru să-l prindă de braţ. Bahadur se degajă atât de violent, încât *ţepi*-ul îi căzu. În timp ce se aplecă să-l recupereze, cei patru soldaţi, la un ordin scurt al şefului lor, se năpustiră pe el, cu sfori în mână. Într-o clipă, îl legară ca pe un cârnăcior, lăsându-i libere doar picioarele. Doi soldaţi îl apucară de braţe şi îl traseră spre ieşire. Acesta spumega de furie.

Tensiunea se evaporă brusc. Malko şi-ar fi dat şi castelul pentru o vodcă cu multă gheaţă.

Îi trebuiră câteva secunde pentru a realiza că fusese salvat de clopoţel şi îşi încheie maşinal haina. Cineva de la cazinou trebuie să fi anunţat soldaţii care veniseră imediat, obişnuiţi cu ieşirile prinţului Bahadur.

Viaţa îşi revenea în clinchete de jetoane, exclamaţiile jucătorilor şi replicile crupierilor. Un mustăcios politicos se apropie de Malko şi îi zise în şoaptă:

— Sir, you should go now. His Highness may come back[38]*...*

Malko nu mai avea nici cea mai mică dorinţă de a

38 Domnule, ar trebui să plecaţi. Alteţa Sa se poate întoarce...

rămâne în cazinou, mai ales cu cadavrul lui Dave Robins în biroul său. Se îndreptă spre scări şi aproape că se lovi de Prativa care urca. Tânăra, încordată, crispată, îi zise:

— Am un taxi, să plecăm repede!

— Nu mai este nicio urgenţă, o linişti Malko.

Coborâră împreună, urcară în taxiul care aştepta, iar Malko îi povesti ce se întâmplase. Ultimele bucăţi de puzzle se aşezau la locul lor. Intervenţia prinţului Bahadur, după cea mai mult decât probabilă a Babei Tuladnar, dovedea că familia noului rege colabora cu reprezentantul MI 6. Prinţul Bahadur nu putea primi ordinul de a-l ucide pe Malko decât de la tatăl său sau de la Andrew Teck.

Doar că, tot nu avea nici cea mai mică probă. Tânărul Aman era probabil deja la adăpost sau ucis, Dave Robins fusese omorât şi nimeni nu l-ar interoga pe prinţul Bahadur. Mai lipsea în continuare Kumar Dixit, piesa decisivă care ar completa puzzle-ul diabolic.

Fără măcar să-şi dea seama de traseul parcurs, văzu cum taxiul se oprea în faţa casei Prativei. Distrat, lovi cu vârful capului stâlpul portierei, exact pe rană, şi scoase un urlet de durere. Încă îl durea capul când Prativa îl instală pe patul din camera ei, după ce îi scosese haina şi pusese pistolul Webley pe o etajeră.

— Destinde-te, zise ea.

Îşi aprinse obişnuitele beţişoare de tămâie şi dispăru. Pipăindu-şi craniul cu atenţie, Malko simţi câteva picături de sânge. Închise ochii, lăsând nervii să se destindă. Un zgomot uşor, ceva mai târziu, îl făcu să-i redeschidă. Prativa era aplecată peste pat,

îmbrăcată într-un minunat sari roşu cu portocaliu. Avusese timp să se machieze, să-şi rujeze cu grijă buzele cărnoase. Pentru ea, dragostea era cu adevărat o ceremonie cu ritualuri imuabile.

— A fost cât pe-aci să-ţi schimbi karma, zise ea calmă. Este un lucru pe care trebuie să-l uiţi.

Începu să-l dezbrace, un alt ritual la care ţinea în mod special. Când fu complet gol, se instală lângă el, cu picioarele sub ea, şi începu să-şi plimbe mâinile peste el, cu multă delicateţe. Începând cu pieptul, apoi coborând până la coapse, fără măcar să-i atingă sexul. Totuşi, miracol, Malko era deja în erecţie şi vru să o tragă pe Prativa peste el, dar aceasta se eschivă, urmându-şi programul *ei.*

În fine, cu mişcări lente, îşi coborî capul şi cuprinse cu buzele groase mădularul deja tare. Începu să-l sugă cu o mişcare foarte lungă, infinit de senzuală, care îi provoca lui Malko descărcări electrice pe şira spinării. Ca de fiecare dată, Prativa îşi stăpânea perfect prestaţia, ştiind unde voia să ajungă.

Malko avu impresia că sexul i se transformase într-o stană de piatră cu care murea de dorinţă să o penetreze pe tânără. Aceasta îşi plimbă o ultimă tură buzele de-a lungul mădularului şi se îndepărtă. Într-un foşnet de mătase, îşi ridică sariul şi se întoarse, îngenuncheată, cu fundul cambrat, prosternată, cu braţele întinse în faţă, oferindu-i lui Malko spectacolul sexului ei la fel de roşu ca buzele, o crăpătură verticală şi avidă.

Aşa cum îl învăţase ea, se înfipse cu o lentoare extremă şi rămase nemişcat, cât de adânc putea.

— Nu te mai mişca, îi ceru Prativa cu o voce

calmă.

Cu mâinile pe şoldurile tinerei, se supuse, rămânând nemişcat, în ciuda dorinţei violente care îl făcea să clocotească. Mai întâi, nu se întâmplă nimic, în afara senzaţiei puternice de a-şi simţi sexul dureros de excitat prins în acea strânsoare fierbinte şi umedă. Avu impresia că tot sângele lui era concentrat în sex. Deodată, simţi cum mucoasele vaginului se contractă uşor în jurul sexului său, ca nişte degete care strâng. Presiunea încetă, apoi porni iar. Sexul Prativei „respira”, comprimându-se şi relaxându-se în jurul mădularului înfipt în ea.

Malko îşi ţinea respiraţia.

Tresări, simţind nişte unghii care îi ating pieptul. Cu graţia unui acrobat, Prativa îşi împinse braţele în spate şi degetele îi masau mameloanele lui Malko, ciupindu-l, masându-l, cât să-i sporească excitarea. În acelaşi timp, simţea cum sexul ei pompează tot mai mult. Instinctiv, îşi înfipse degetele în coapsele Prativei şi se mişcă brusc, penetrând-o şi mai adânc. Fu ca un cântec de lebădă. Avu impresia că este fulgerat şi, fără să se mai poată abţine o secundă, urlă în momentul în care îşi elibera seva în vintrele Prativei.

Căzu peste ea vlăguit, în timp ce Prativa se întindea sub el cu supleţea unei pisici. În haosul gândurilor sale, Malko îşi zise că ea răspunsese instinctiv uneia dintre cele mai ancestrale fantasme: pulsaţia sexuală după ce trecuse pe lângă moarte. Fără măcar să-şi dea seama, adormi, încă înfipt în ea.

*

Andrew Teck îndepărtă receptorul de ureche cu o mimică dezgustată. Când prinţul Bahadur bea, urla ca un surd. Anii petrecuţi la Eton nu făcuseră din el un adevărat gentleman.

— *Well,* concluzionă reprezentantul MI 6, sunt fericit să vă ştiu bine. Voi veni să vă vizitez mâine, *Your Highness.* Odihniţi-vă.

Inutil să mai continue o conversaţie compromiţătoare şi inutilă. Graţie informatorilor săi, Andrew Teck ştia deja că o parte a planului său eşuase din greşeala acestui nesăbuit de Bahadur care, în loc să-l doboare pe cel pe care i-l arătase, se crezuse la o încăierare între pistolarii Vestului Sălbatic. Evident, un angajat al cazinoului, speriat, alertase soldaţii de la palat, singurii care erau autorizaţi să intervină împotriva prinţului. Îi salvaseră viaţa agentului CIA.

O dată adus la palat, prinţul moştenitor fusese dezlegat şi eliberat cu onorurile datorate rangului său, dar fără pistol, care fusese predat şefului gărzii de la palat. Andrew Teck încercă să se controleze: desigur, adversarul său principal era încă în viaţă, dar suprimase riscul cel mai mare, Dave Robins. Nu mai rămânea decât să facă o nouă încercare, reuşită de această dată.

Nici vorbă să se folosească din nou de tânărul Aman. Era prea prost. Pentru a încerca să uite de probleme, Andrew Teck luă din bar o sticlă de Otard XO şi îşi turnă o porţie bună de lichid de culoarea ambrei. Nu bea *niciodată* în public, afişând un gust patriotic pentru sherry, dar acum era singur şi simţea că avea dreptul la o compensaţie, după

catastrofa de la cazinoul Soaltee.

*

Larry Doolittle era deja în pragul catastrofei: imposibil să nege faptele raportate de Malko. Aflase deja de incidentul de la cazinou, tară să ştie că era vorba de Malko. În schimb, moartea lui Dave Robins nu părea să-i intereseze pe mulţi. Poliţia o atribuia unui diferend cu un jucător. Se întâmpla adesea. Nimeni nu văzuse asasinul şi chiar nu părea să intereseze pe careva, în ce priveşte tripla crimă de la familia Dixit, şi acolo, era întuneric complet. Niciun martor, niciun motiv: nu se furase nimic din vilă, nici măcar portmoneul nefericitei de Devi Dixit... Poliţia concluzionă că jefuitorii fuseseră deranjaţi de cineva.

Se întrebau de către cine, casa fiind goală.

— Trebuie să opriţi această anchetă, zise americanul, făcându-şi curaj. Aţi trecut deja de *trei* ori pe lângă moarte. Devine prea periculos pentru dumneavoastră.

Malko fierbea în sinea sa, ochii lui aurii lucind cu reflexe verzui de furie.

— Sunt destul de mare pentru a evalua riscurile la care mă supun, răspunse el sec. Nu este nici prima şi nici ultima dată. În plus, vă reamintesc că este vorba de un complot care implică anumite elemente din armata nepaleză şi pe reprezentantul MI 6, şi care are drept scop schimbarea unei politici favorabile Statelor Unite. Complot care s-a soldat deja cu paisprezece morţi... de aceea şi merită să fie „demontat”.

— OK, OK, acceptă Larry Doolittle, dar vă voi reaminti două lucruri: mai întâi, misiunea *mea* aici este „Tibetan Uprising”. Dacă nepalezii află ceva, îmi pot băga serios beţe în roate. Apoi, raportul pe care l-am trimis la Langley la solicitarea dumneavoastră, acuzând regele actual că este implicat în asasinarea fratelui său şi a unei părţi a familiei, la instigarea MI 6, va ajunge în coşul de hârtii. Nu aveţi nicio dovadă clară în sprijinul spuselor dumneavoastră. Toţi martorii sunt morţi, inclusiv Dave Robins, cetăţean american care ar fi putut depune mărturie. Alergaţi după o fantomă, faimosul aghiotant al prinţului Dipendra, pe care riscaţi să nu-l găsiţi niciodată. *You go nowhere*[39], concluzionă el. Mai bine renunţaţi.

Malko nu răspunse imediat, recunoscând *in petto*[40]*?* justeţea argumentelor şefului staţiei CIA. Dar nu voia să se conformeze. Chestiune de etică.

Îi mai rămâneau două piste fragile: Kumar Dixit şi Guluth, animatoarea de la Everest.

*

Guluth simţea cum îi tremurau genunchii sub privirea rea a Babei Tuladnar, aşezată la biroul ei. Femeia grasă o convocase imediat ce sosise la cazinou, interesându-se de relaţia ei cu străinul blond cu ochi aurii.

— Te-ai culcat cu el? întrebă ea.

— Da, spuse Guluth într-o suflare.

— Ţi-a dat bani?

39 Nu aveţi nicio pistă concretă.
40 În sinea sa, (n. red.).

— Da, 20.000 de rupii.

— Unde sunt?

— Aici.

— Dă-mi partea mea.

Guluth îi întinse bancnotele şi femeia cea grasă le numără atent.

Temerile ei fuseseră inutile. Micuţa acţionase conform ordinelor date în timpul instructajului. Deci îl putea înlocui foarte bine pe Aman pentru a repara eşecul acestuia din urmă. Chiar în acea dimineaţă i se transmisese Babei ordinul de a-şi relua misiunea.

Cu o voce mai blândă, o întrebă pe Guluth:

— Trebuie să te mai vezi cu el?

— Nu ştiu. Mi-a spus că va reveni astăzi.

— Bine. Dacă revine, spune-i că ai permisiunea să ieşi şi că vrei să mergi să te rogi la templul lui Shiva, în faţa Bazarului Manjal. Ai înţeles?

— Da, Baba, şopti Guluth, fără să înţeleagă ce voia să spună femeia.

— Când vei ajunge în faţa templului Shiva, continuă Baba Tuladnar, te uiţi prin jur. Acolo s-a instalat un mic circ. Spune-i străinului că vrei să vezi spectacolul. Vă amestecaţi printre spectatori.

— Atât?

— Atât. Dacă nu vine astăzi, vei proceda la fel în ziua în care va veni. I-am anunţat pe cei de la pază, aşa că poţi ieşi din cazinou când doreşti. Dacă totul decurge bine, vei fi recompensată generos. Acum, mergi la treabă.

Rămasă singură, Baba Tuladnar scoase de sub birou o sticlă de coniac franţuzesc. Preferatul ei: Otard XO. Îşi turnă o porţie generoasă. Avea nevoie de aşa ceva, după admonestările primite din partea

tatălui ei. Regele era furios şi asta putea avea asupra familiei *lor* consecinţe grave. Ordinele erau clare. Trebuia lichidat bărbatul care se întâlnea cu Guluth. Baba Tuladnar nu ştia motivul, dar nu-şi punea întrebări. Tot ceea ce venea de la Palat era sacru.

Ea fusese cea care dibuise capcana întinsă lui Aman. Acest mic imbecil venise la ea, explicându-i că şeful tuturor cazinourilor îl invitase pentru a-i propune un job... Baba înţelesese imediat. Două ore mai târziu, Aman era trimis în parcul natural Chitwan, în zona Terai, iar contraatacul organizat. De această dată, de către Palat. Baba Tuladnar nu vărsase nicio lacrimă pentru Dave Robins: americanul îi tot căuta nod în papură, considerând că Everest nu aducea suficienţi bani. Îşi zisese că, în schimbul dispariţiei lui, ea va fi cea care va urca în ierarhia cazinourilor. Nu-i mai rămânea decât să-i reuşească ceea ce i se ceruse pentru ca totul să meargă bine...

Secretara sa o sună pe interfon. Sosise unul dintre marii clienţi, Prakash Raj. Venea să cumpere o mobilă de bucătărie şi una de salon Art Deco de Claude Dalie pentru casa lui din Delhi.

*

Revenind la Yak and Yeti după întrevederea cu Larry Doolittle, Malko găsi un bilet. Thana Giri cerea să-l sune. Ceea ce şi făcu, dar recepţionerul de la Vajra îl anunţă că lipsea până la lăsarea serii. Decât să rămână în camera de hotel, Malko decise să se întoarcă la Everest să o vadă pe Guluth. Dacă mai

era acolo... După ceea ce i se întâmplase lui Dave Robins, se aştepta la orice. Dar poate că adversarii săi nu făcuseră legătura între „clientul” lui Guluth şi el. Era o şansă de exploatat. Încă nu ştia ce-i putea aduce Guluth. Dar atuurile sale erau atât de mici, încât nu putea neglija nimic.

Şoferul îl aştepta în faţa hotelului. Malko primise explicaţia pentru dispariţia din ajun: unul dintre angajaţii cazinoului Soaltee venise să-i spună că Malko nu mai avea nevoie de el. Ceea ce demonstra că era vorba de o capcană. Pistolul Webley îi atârna la curea, şi decise să nu se mai despartă de el. Dacă nu l-ar fi avut, prinţul Bahadur nu ar fi ezitat să-l omoare. Îl lăsă în maşină înainte de a intra în cazinou, examinând sala lungă. Orchestra era tot pe estradă, restaurantul aproape pustiu, şi doar câţiva jucători se învârteau pe lângă mese... Nici urmă de Baba Tuladnar. În schimb, o văzu imediat pe Guluth, care se apropie de el cu un zâmbet fermecat.

— *Good afternoon!*

Purta aceeaşi rochie sexy maro şi privirea îi era înflăcărată. Malko o conduse în restaurant şi comandă ceai.

— Nu este program de dans astăzi?

— Nu, spuse ea, doar seara.

Malko nu îndrăzni să se intereseze de soarta lui Aman. Era inutil să atragă atenţia.

— Nici patroana cea grasă nu este?

— Oh, va veni desigur, spuse Guluth.

Malko nu ţinea neapărat să fie văzuţi împreună. Se uită la ceasul Breitling: ora trei.

— Nu puteţi ieşi până diseară? întrebă el.

Faţa lui Guluth se lumină.

— Ba da, astăzi nu sunt mulţi clienţi.

— Bine, zise Malko, în acest caz, să mergem.

— Vin după dumneavoastră la maşină, propuse Guluth. Trebuie să merg să-mi iau geanta.

Malko se îndreptă spre ieşire, iar ea se duse în spatele sălii. De la un telefon interior, sună pe numărul din biroul Babei Tuladnar şi o anunţă despre sosirea „clientului”.

— Fă ceea ce ţi-am spus, îi recomandă şefa.

Ajunsă în maşină, Guluth îşi recită lecţia:

— Dacă doriţi, putem merge la Patan. Aş vrea să mă rog câteva clipe la templul lui Shiva. Aţi văzut Patan-ul?

— Nu, zise Malko, care nici nu avea chef să-l vadă.

— Oh, este foarte frumos, îl asigură Guluth cu convingere. Acolo sunt toate templele. Sunt şi multe buticuri cu suvenire.

Îl privi direct.

— Am putea merge apoi la hotelul dumneavoastră.

— Să mergem la Patan, zise Malko.

*

O gloată de turişti se înghesuia pe terasa micului templu al lui Shiva, de unde se putea admira o frumoasă panoramă a tuturor celorlalte temple din piaţa Durbar. Străzile înguste erau pline de turişti, comercianţi ambulanţi, ghizi, cerşetori. Toate templele semănau, blocuri din lemn sculptat, luminate de decoruri aurii, cu pereţi gravaţi cu nenumărate inscripţii în sanscrită.

Cu mâinile împreunate în faţa ochilor, Guluth se

reculese îndelung în faţa micului templu pătrat al zeului Shiva. Se întoarse spre Malko care se întreba cum să evite trecerea pe la hotel, îl salvă ea, scoţând o exclamaţie veselă:

— Priviţi!

Chiar de cealaltă parte a templului, un mic grup de gură-cască urmărea un circ de stradă: un dresor de maimuţe, doi jongleri şi o femeie în costum din piele, foarte puternic machiată, stil „wonderwoman”, care azvârlea cuţite spre un coleg legat de un panou. Lamele se înfigeau vibrând în panoul din lemn, încadrând capul „victimei”, sub privirile mirate ale spectatorilor, străini şi nepalezi. Femeia mânuia cuţitele cu o banderolă neagră pe ochi. Tocmai îşi termina numărul: îşi scoase banderola, salută, iar colegul ei plimbă prin faţa mulţimii placajul în care erau înfipte cuţitele, pentru a arăta că nu era un trucaj.

Îi luă locul dresorul de maimuţe, care adusese două animale slabe ce începură să se frece de el într-o manieră obscenă. Lui Malko nu-i plăcuseră niciodată maimuţele, dar Guluth părea fascinată. Aruncătoarea de cuţite făcea turul spectatorilor, căutând o „victimă” pentru a-l înlocui pe colegul ei. Îşi fixă privirea pe un neamţ gras care se retrase, speriat. Numărul cu maimuţe nu dură decât câteva minute. Jonglerul intră pe scenă cu mingile lui multicolore. Guluth, din primul rând, era fascinată ca un copil.

Dresorul de maimuţe colectă banii. Se auzi un sunet de tamburine şi o asistentă înnodă fularul negru peste ochii aruncătoarei de cuţite. Aceasta îşi aşezase la centură şase cuţite pe care urma să le

arunce cu viteză. Apoi, asistenta o răsuci de mai multe ori. Liniştea se lăsă în mulţime. Aruncătoarea de cuţite stătea cu spatele la colegul ei, chiar cu faţa spre Malko, care se întreba dacă avea să arunce cuţitele peste umăr.

Deodată, unghiile lui Guluth se înfipseră în braţul lui şi fata scoase un fel de geamăt. În acelaşi moment, aruncătoarea legată la ochi scoase de la centură un pumnal, îl apucă de vârf şi îl lansă cu toată forţa înspre Malko.

Capitolul XIX

Totul se petrecu într-o fracţiune de secundă, în momentul în care aruncătoarea cu ochii acoperiţi lansa pumnalul, Guluth îl trase violent pe Malko într-o parte. Dezechilibrat, acesta căzu, auzind un ţipăt în spatele lui. Pumnalul cu mâner din sidef tocmai se înfipsese, cu cei cincisprezece centimetri ai lui, în gâtul unui spectator nepalez care se afla exact în spatele lui Malko.

La început, nimeni nu realiză ce se întâmplase. Apoi, Malko îşi reveni şi smulse pistolul Webley de la curea. Aruncătoarea de pumnale rămăsese nemişcată, cu banderola pe ochi. Spectatorul atins în locul lui Malko căzuse, cu lama înfiptă în gât şi sângele ţâşnind din rană. Guluth părea încremenită, cu trăsăturile deformate de teroare. Malko îndreptă arma spre aruncătoarea de cuţite care mai avea încă cinci pumnale la centură. Dar aceasta nu făcu niciun gest ofensiv. Cu o mişcare bruscă, smulse banderola şi se întoarse, dispărând în mulţime.

Cele două maimuţe ţipau. Săriră din braţele

dresorului şi se refugiară în templul lui Shiva. Majoritatea oamenilor se împrăştiaseră. Malko porni în urmărirea aruncătoarei de pumnale. O zări când intra pe una din străduţele Bazarului Manjal. Malko încercă să o urmărească, dar mulţimea era atât de densă, încât era imposibil.

Dezamăgit, se întoarse şi o regăsi pe Guluth. Aceasta plângea şi se agăţă de Malko, bâiguind:

— *Please! Please, don't call the police*[41]*...*

Nici Malko nu avea chef să vadă poliţia.

Puse la loc pistolul Webley şi îşi încheie haina, în loc să o ia spre templul Shiva, se afundă în Bazarul Manjal, un labirint de străzi mărginite de diverse magazine. Ieşiră într-o stradă mai largă, unde defilau manifestanţi cu banderole roşii. Comunişti „legali". Foarte cuminţi, încadraţi de poliţişti grăsuni. Urmat de Guluth, Malko regăsi maşina parcată în piaţa Durbar şi se grăbi să plece. Se întoarse spre Guluth.

— Mi-ai salvat viaţa, zise el, dar *ştiai* că femeia aceea va încerca să mă omoare, nu-i aşa?

Animatoarea scuturǎ puternic din cap.

— Mi s-a spus doar să vă aduc în preajma circului, dar Iară să ştiu motivul. Când am văzut-o pe femeia cu pumnalele, am înţeles.

Jucase bine. Aruncătoarea de pumnale ar fi putut pleda oricând pentru un accident. În mod clar, palatul avea braţul lung.

— Cine ţi-a cerut să mă aduci aici?

Guluth coborî privirea şi zise, aproape fără să mişte buzele:

— Baba.

41 Te rog! Nu chema poliţia...

În fine, avea un martor.

— Guluth, ai de ales: ori te duc la poliţie şi le povestesc totul, ori îmi scrii o mărturie în care declari cum Baba Tuladnar ţi-a cerul să mă duci în Patan.

— Dacă fac asta, mă va ucide, murmură ea.

— Nimeni nu te va omorî, promise Malko. Nu te mai întorci la Everest. Vei fi sub protecţia mea, la ambasada Statelor Unite. Eşti de acord?

— Da, acceptă ea.

*

Cu grijă, ca o şcolăriţă, Guluth scria de zece minute în nepaleză, singura limbă pe care o cunoştea. Aplecat peste umărul ei, un interpret al ambasadei americane urmărea ce scria. Aşezat în canapeaua veche din piele neagră, Larry Doolittle trăgea din pipa sa în linişte. Nu puteai ghici ce gândea. Guluth termină declaraţia şi se semnă, lângă dată. Lângă semnătura ei, interpretul o puse pe a lui, în calitate de martor.

— Faceţi-mi o traducere imediat, ceru şeful staţiei CIA. Femeia să rămână cu dumneavoastră.

Imediat ce rămaseră singuri, îl apostrofa pe Malko:

— Ce plănuiţi să faceţi cu această confesiune?

— O acuză pe Baba Tuladnar, zise Malko. Mă voi duce să o văd şi să-i propun un târg. Imunitate contra confesiunii *sale.* Vreau să ajung la vârful piramidei.

— În această privinţă, riscaţi să ajungeţi la rege, remarcă cu calm americanul.

— Este adevărat, recunoscu Malko. Evident, este

de neatins, dar nu el a organizat această manevră. Sunt sigur că „Verii” au făcut-o, pentru un motiv pe care nu mi-l explic încă.

— Probabil pentru a-şi menţine influenţa în Nepal, comentă Larry Doolittle. Dacă maoiştii preiau puterea, britanicii ar fi marginalizaţi, în timp ce membrii armatei nepaleze care au participat la complot au întrevăzut posibilitatea de a continua să profite de corupţie.

Malko rămase tăcut. Ştia că, chiar dacă descurca toate iţele complotului, nu ar putea influenţa cursul istoriei. Doar dacă reuşea să obţină probe materiale care ar permite să se facă presiuni asupra noului rege.

O jumătate de oră mai târziu, interpretul reapăru cu traducerea în engleză a mărturiei scrise de Guluth. Covârşitoare pentru Baba Tuladnar. Malko luă un exemplar şi îl îndoi cu grijă în buzunar. Era primul cui bătut în sicriul lui Andrew Teck.

*

Malko ieşi din cazinoul Everest, dezamăgit. Baba Tuladnar nu mai era acolo şi nici nu urma să vină. Dispariţia lui Guluth trebuie să o fi speriat. Tânăra animatoare fusese instalată într-o garsonieră care era rezervată diplomaţilor americani aflaţi în trecere, *în interiorul* sediului diplomatic, ceea ce o ţinea la adăpost de orice.

Malko porni spre Yak and Yeti şi, abia ajuns, găsi un mesaj de la Larry Doolittle pe care îl sună imediat.

— Am aflat că cea pe care o căutaţi a preluat

funcţia lui Dave Robins, îl anunţă şeful staţiei. Aţi văzut-o?

— Nu încă, recunoscu Malko, dar nici nu voi întârzia...

Ieşi imediat şi îi spuse şoferului său:

— Mergem la Soaltee. De această dată, să nu mă părăsiţi, orice vi s-ar spune!

Esplanada din faţa hotelului Soaltee era complet pustie. Malko intră în cazinou, urcă la primul etaj şi se îndreptă direct spre biroul răposatului Dave Robins. Secretarul nu se schimbase. Se ridică stupefiat, când îl văzu pe Malko. Acesta din urmă îi zise pe un ton fără replică:

— Vreau să o văd pe Baba Tuladnar.

— Dar... începu celălalt.

Malko deschisese deja uşa. Baba Tuladnar era instalată în spatele biroului mare, cu un aer ciudat. Îl privi pe Malko cu un amestec de stupefacţie, apoi furie, şi, în fine, nebunie totală. Acesta se opri în faţa ei.

— Bună ziua, zise el, am ceva să vă prezint... îi puse în faţă confesiunea scrisă de Guluth şi se aşează într-un fotoliu, cu faţa spre femeie. Baba Tuladnar coborî privirea spre documentul adus de Malko. Văzu cum trăsăturile i se descompun pe măsură ce citea. Puse deoparte hârtia şi încercă să dea replica, pe un ton nesigur.

— Cine sunteţi? Nu înţeleg nimic. Cine v-a spus să veniţi în acest birou?

Malko o privi glacial.

— Sunt agent al guvernului american, anunţă el cu răceală. Cred că nu aveaţi de unde şti. Tânăra care a semnat această declaraţie, Guluth, se află

sub protecţia ambasadei Statelor Unite. În afara sferei dumneavoastră de influenţă şi chiar şi a regelui. *Ştiu* deja că dumneavoastră l-aţi trimis pe Aman la Yak and Yeti pentru a mă omorî. Vreau să aflu cine v-a dat ordin să mă omorâţi.

Baba Tuladnar îl privi îndelung. Puţin câte puţin, îşi mai revenea. Trăsăturile ei se încordară. Luă un telefon şi îi zise:

— Îl sun pe prietenul meu, şeful poliţiei. Malko simţi că femeia nu glumea. Or, nu ţinea neapărat să fie arestat. Se ridică şi îi arătă confesiunea lui Guluth.

— Sunaţi pe cine doriţi, spuse el. Voi reveni. De acum, ştiu unde să vă găsesc. Altfel, voi face publică această confesiune.

Plecă, convins că va avea veşti în curând.

*

— Sunt Mister Thana! anunţă vocea printre pârâiturile unui telefon vechi. Vă aştept la hotel Vajra. Cred că am găsit ceva interesant...

Pulsul lui Malko crescu rapid. Singurul lucru pe care Thana Giri îl putea găsi era Kumar Dixit. O veste nesperată, căci exista riscul ca Baba Tuladnar să nu vorbească. Sau să fie omorâtă înainte.

— Sosesc, spuse el.

Drumul i se păru interminabil, cu ocolişurile pe străzile înguste, ambuteiajele... Soarele asfinţea, reflectându-se în acoperişul aurit al templului care domina hotelul. Fu condus într-un mic salon întunecat, unde reprezentantul maoiştilor tocmai se refăcea cu un bol mare de *dalbhat,* eterna supă de

linte nepaleză. Părea epuizat şi neliniştit.

— Este posibil să-l fi găsit pe cel pe care îl căutaţi, anunţă el. Un bărbat care s-a prezentat ca un *sadhou,* un ascet itinerant, care trăieşte din pomana şi ospitalitatea credincioşilor, a sosit acum două zile într-un sat pe care noi îl controlăm, Tatopani, la aproximativ 35 de kilometri nord-est de Kathmandu, într-o regiune de dealuri, foarte aproape de frontiera cu Tibet-ul. A solicitat primarului aprobarea să rămână un timp acolo pentru a se reculege religios.

— Ce vă face să credeţi că este vorba de Kumar Dixit?

Thana Giri dădu deoparte bolul gol.

— În această zonă, oamenii sunt foarte săraci, explică el. Nu există nici măcar un *stupa*[42]*,* cu atât mai puţin temple. Oamenii de acolo abia dacă au ce mânca, aşa că *sadhou* nu riscă să vină aici, singura lor sursă de hrană fiind mila altora. Bineînţeles, nimeni nu le-ar face ceva rău, dar le-ar fi greu să supravieţuiască. De altfel, este prima dată când aud despre un astfel de caz.

— Cum aţi aflat?

— Este un autobuz care vine de două ori pe săptămână. Cineva din sat a sosit ieri şi mi-a spus. Le cerusem tuturor camarazilor să-mi semnaleze astfel de cazuri.

— Există vreun mijloc de comunicare cu satul acesta?

— Nu, niciunul. Nu există electricitate, nici apă curentă.

— Şi cum se ajunge acolo?

— Este o şosea asfaltată în stare proastă până la

42 Monument dedicat păstrării relicvelor unor strămoşi, (n. tr.).

Lamosagu, la 30 de kilometri de Kathmandu.

Apoi un drum practicabil doar în sezonul secetos pentru maşini 4×4. E de mers cam vreo trei ore între Lamosagu şi Tatopani.

— Când putem merge acolo?

— Eu nu pot, dar am să vă dau pe cineva care vă poate însoţi.

— O să caut o maşină 4×4, zise Malko. Vreau să plec mâine dimineaţă. Trebuie să veniţi cu mine. Este *foarte* important. Dacă plecăm devreme, ne vom întoarce până mâine seară.

— Asta îmi creează mari probleme, mărturisi nepalezul. Trebuie să colectez banii, mâine.

— Vă vom despăgubi, i-o reteză Malko. Este esenţial pentru mine să-l găsesc pe acest om, dacă este chiar cel pe care îl caut.

— Bine, se resemnă Thana Giri. Vă voi însoţi. Veniţi să mă luaţi de aici mâine dimineaţă la şapte. Trebuie să mă întorc până la sfârşitul zilei. Sunt cazat la camera 24, la etajul al doilea.

*

Larry Doolittle plutea în drum spre victorie, împărtăşind acum surescitarea lui Malko care vedea, în final, capătul tunelului.

— Veţi lua maşina mea, un Land Cruiser, îi propuse el. Cu şoferul meu, care este un tip sigur. Sper că maoiştii nu mi-o vor fura. Vreţi o armă?

— Inutil, spuse Malko, am deja pistolul Webley de la Prativa şi sunt sub protecţia lui Thana Giri.

Bineînţeles, dacă este vorba chiar de Kumar Dixit, îl aduc direct aici. Apropo, cum se simte Guluth?

— Bine, afirmă americanul, dar nu o pot ţine aici pe vecie.

— *Cross your fingers*[43], îl sfătui Malko. Dacă totul decurge bine, veţi putea trimite la Langley un raport *adevărat.*

Se despărţiră după ce stabiliseră ca şoferul să-l ia pe Malko de la Yak and Yeti la şase şi jumătate dimineaţa. Malko era convins că de această dată va izbuti. Chiar era plauzibil ca aghiotantul fugar să se fi refugiat într-un sat rebel. Singurul loc unde armata nu putea veni să-l caute.

*

Ca în fiecare zi, la aceeaşi oră, un subofiţer de la Serviciul de Informaţii Militare ciocăni la uşa biroului generalului Prajwal Shumsher Rana şi îi predă raportul zilnic referitor la urmărirea agentului CIA. O duzină de agenţi se ocupau exclusiv de acesta.

Generalul Rana se cufundă în studierea documentului. Graţie acestui filaj şi a multiplelor informaţii culese în timp real, reuşise, până acum, să stăpânească o situaţie delicată. Deşi adversarii săi erau prudenţi şi nu se foloseau decât foarte rar de telefon, chiar în raportul care îi fusese adus, o legătură telefonică îl intriga. Decise să aprofundeze problema.

*

Malko nu închisese practic ochii toată noaptea, numărând orele. Se duse să ia micul-dejun la ora

43 Ţineţi-mi pumnii.

şase. Yak and Yeti încă era pustiu. Apoi, aşteptă în faţa hotelului maşina Land Cruiser trimisă de Larry Doolittle, care sosi la şase şi treizeci fix. Încă era răcoare, dar nepalezii erau deja pe străzi. După douăzeci de minute, ajungeau la hotelul Vajra.

Se aştepta să-l găsească pe Thana Giri în micul *lobby* şi fii mirat când angajatul de la recepţie îi spuse că nu îl văzuse încă. Nepalezul nu se trezise...

— Mă duc să-l caut, decise Malko.

Urcă rapid cele două etaje. Camera 24 se afla la capătul unui culoar întunecat. Ciocăni. Niciun răspuns. Ascultă, ciocăni din nou şi în cele din urmă răsuci mânerul. Uşa nu era încuiată cu cheia şi se deschise. Camera era cufundată în întuneric, dar imediat un miros fad şi prea cunoscut îi invadă nările lui Malko. Pe pipăite, găsi întrerupătorul şi aprinse lumina.

Thana Giri era întins în mijlocul camerei, dezbrăcat, cu excepţia unui fel de prosop în jurul mijlocului. Malko nu-i văzu la început decât faţa. Două aşchii mari din bambus îi erau înfipte în ochi. Gâtul îi fusese tăiat de la o ureche la cealaltă. Bustul îi era acoperit de pete rotunde şi brune: arsuri de la ţigări. Fusese torturat sălbatic înainte de a fi ucis. Nu mai era cazul să se întrebe care era motivul. Malko ieşi din cameră şi coborî câte patru trepte până la recepţie.

— Domnul Thana este mort! îi zise el angajatului. A fost asasinat.

Recepţionerul încremeni, speriat.

— Am început serviciul la ora şase, dar nu am auzit nimic, afirmă el. Colegul meu a plecat. O să sun la poliţie.

Pusese deja mâna pe telefon, dar Malko ieşi din hotel. Sări în Land Cruiser şi îi zise şoferului:

— Repede, mergem la domnul Doolittle. La reşedinţa sa.

La acea oră, şeful staţiei CIA nu ajunsese încă la ambasadă... în timp ce maşina 4×4 îşi făcea drum prin traficul matinal, Malko îşi mai domoli furia. Thana Giri îl anunţase că era urmărit. Poate că ar fi trebuit să-şi ia mai multe măsuri de precauţie, dar într-un oraş precum Kathmandu, era practic imposibil să se rupă de filaj.

În mijlocul furiei, o satisfacţie sumbră ieşea la suprafaţă: putea înlătura orice incertitudine referitoare la identitatea acelui *sadhou* refugiat în satul maoist. Chiar era vorba de Kumar Dixit. Altfel, Thana Giri ar fi fost încă în viaţă.

Deci, era o cursă contracronometru mortală, pentru a ajunge primul în satul Tatopani. Malko avea prea multă experienţă de viaţă ca să-şi mai facă iluzii: Thana Giri vorbise în cele din urmă. Doar câţiva eroi foarte motivaţi puteau rezista la tortură. Or, Thana Giri nu era nici erou, şi nici motivat. Totuşi, după ceea ce suportase, dovedea că nu mărturisise prea uşor. Totul depindea de ora la care ucigaşii acestuia veniseră. Poate că erau în dram spre sat. Dacă nu şi ajunseseră deja...

Poarta reşedinţei lui Larry Doolittle se deschise în faţa maşinii 4×4. Malko se precipită în casă, imediat ce maşina opri. Larry Doolittle era la micul-dejun, singur într-o seră. Ridică privirea surprinsă spre Malko.

— Nu aţi plecat?

— Thana Giri a fost asasinat în această noapte, îl

anunţă Malko. Nu avem nici măcar un minut de pierdut. Poate că este deja prea târziu. Nici vorbă de mers până acolo pe şosea. Îmi trebuie un elicopter. Puteţi obţine unul?

Larry Doolittle lăsase deoparte cuţitul cu care întindea untul. Foarte palid, se gândi câteva secunde.

— Da, cred că da, zise el. Lăsaţi-mi cinci minute. Cunosc un băiat care organizează plimbări pentru a admira Himalaya. Utilizează un elicopter Alouette. Sper că este în stare de funcţionare. Fiindcă elicopterele, în Kathmandu...

Malko încercă să-şi menţină calmul în timp ce americanul se ducea în biroul său. Să-l descopere pe Kumar Dixit şi acesta să-i fie suflat în ultimul moment, asta era prea de tot...

După un sfert de oră, Larry Doolittle reapăru.

— Gata, anunţă el, John Foster vă aşteaptă la aeroport. Oficial, vă duce să faceţi o plimbare în nord, să admiraţi Everestul. Îl veţi lua pe şoferul meu ca interpret.

— Nu veniţi şi dumneavoastră?

— Nu. Agenţia nu ar vrea să fiu în prima linie, iar ambasadorul nici atât. Succes.

Cu conştiinţa împăcată, îşi luă bricheta şi îşi aprinse prima pipă din acea zi.

*

Micul elicopter zbura deasupra dealurilor de un verde crud, înclinat uşor de rafalele de vânt care îi dădeau lui Malko impresia că se afla într-un lift trepidant. În spatele lui, şoferul lui Larry Doolittle

era străveziu la faţă. Flegmatic, John Foster, pilotul, urma cu aproximaţie direcţia nord-est. Zburau de aproape douăzeci de minute. Alouette părea că se mai ţinea doar în vopsea. De fiecare dată când trebuia să treacă peste un vârf, turbina urla ca din gură de şarpe şi tot aparatul vibra de parcă se dezintegra. În fundal, spre nord, se profilau prin ceaţă primele vârfuri ale Tibet-ului. Aparatul începu să piardă altitudine. John Foster ridică privirea din hartă şi îi arătă lui Malko nişte case mici presărate într-o vale, pe mai mulţi kilometri pătraţi.

— Iată Tatopani. Nu există un centru propriuzis. Unde vreţi să mergem?

Zburau la peste 3.000 de metri altitudine.

Acolo se simţea crunt lipsa lui Thana Giri.

Malko tocmai voia să-i spună pilotului să mai coboare puţin, când reperă un vehicul oprit pe o creastă, aproape de o casă.

— Să mergem să vedem ce este cu acel vehicul, ceru el.

Elicopterul Alouette mai pierdu din altitudine, şi Malko simţi cum îi îngheaţă sângele. Sub ei, se afla un 4×4 militar înconjurat de soldaţi în uniforme de luptă. Gurkha, uşor de recunoscut după pălăriile lor din fetru. Doi dintre ei ieşiră din clădire: tocmai scotoceau satul!

— Este prima dată când văd armata aici, remarcă John Foster. Cu noul rege, situaţia se schimbă.

Cât adevăr grăise! Menţinea aparatul în zbor staţionar şi acesta se scutura ca un prun. Malko parcurse cu privirea valea şi casele ei răsfirate. De unde să înceapă? Maşina 4×4 cu soldaţi pornise şi hurducăia pe un drum care lega casele între ele.

Deodată, zări, destul de departe, în faţă, ceva ce i se păru o cârpă roşie în vârful uni băţ lung de bambus. Îi trebuiră câteva secunde să realizeze că era un drapel al maoiştilor, semnalând primăria sau un comandament. Acolo, ar găsi pe cineva care să-l ajute. Satul se întindea pe o suprafaţă prea mare, cu drumuri impracticabile. Fugarul se putea afla oriunde.

— Vedeţi drapelul, acolo? îi zise lui John Foster. Încercaţi să aterizaţi cât mai aproape posibil.

*

Sergentul Gurkha ieşi din fermă, trăgând de cercelul de la ureche o femeie ştirbă, cu coc, speriată, îmbrăcată într-un sari fără culoare. Le spuse oamenilor săi:

— Zice că este un bărbat acolo, aproape de şcoală. Cu siguranţă că el este. Ne va conduce.

O împinse brutal pe femeie în maşină, pornind pe drumul care cobora spre vale. Dacă îl prindeau pe fugar, şeful lor le promisese o primă de 100.000 de rupii. 200.000 dacă îl omorau.

Alegerea era simplă.

Capitolul XX

Elicopterul Alouette ateriză într-un nor de praf într-o zonă aproape plată, lângă mai multe clădiri mici din chirpici, cu acoperiş din tablă ondulată şi podea din pământ bătătorit. Un drapel flutura pe acoperişul unei şcoli. Malko sări sub pale, trăgându-l după el pe şoferul lui Larry Doolittle. O femeie îmbrăcată într-

un sari spălăcit, cu părul strâns, faţa ridată, ieşi dintr-o clădire, vizibil stupefiată, şi veni spre ei. Ajunsă în faţa lui Malko, ridică braţul drept, cu pumnul strâns, şi zise:

— *Lal salal!*

Salutul maoist. Nu părea speriată, ci doar surprinsă. Probabil era prima dată când vedea un elicopter de aproape. Imediat, pronunţă o frază lungă în nepaleză, tradusă cu aproximaţie de şofer:

— Ne urează bun venit în satul eliberat Tatopani, ea fiind primarul numit de partid. Cine suntem şi ce dorim?

— Spune-i că noi căutăm un străin în sat, zise Malko. Un *sadhou.*

Şoferul traduse. Malko aştepta neliniştit răspunsul. Dură destul demult.

— Un om sfânt a sosit acum câteva zile, traduse şoferul. A venit la ea pentru a-i cere aprobarea să rămână un timp în sat. A fost instalat într-o casă neocupată, care a fost parţial distrusă de o alunecare de teren. Acolo.

Maoista arătă vârful unui deal. Trei sute de metri de denivelări.

— Cum se poate ajunge?

— Pe acolo.

Maoista indică o cărare de munte, a cărei pantă era descurajatoare. Deodată, Malko auzi un zgomot de motor şi zări, de cealaltă parte a văii, maşina 4×4 cu soldaţi Gurkha, care abia se ţâra pe versantul dealului, mergând, aparent, în aceeaşi direcţie... Nu era niciun minut de pierdut. Îi mulţumi maoistei şi alergă spre elicopter. John Foster tocmai controla ceva la turbină.

— Repede, zise Malko, pornim.

— Imposibil, anunţă pilotul, este o mică scăpare de ulei. Trebuie să o repar, altfel explodează motorul. O să dureze cam douăzeci de minute.

Nu mai rămânea decât o soluţie. Cu curajul disperării, Malko porni pe versant, urmat de şofer. Sărind din piatră în piatră, derapând, agăţându-se de ramuri, mergând în patru labe. În zece minute fu epuizat, cu respiraţia întretăiată, şi trebui să încetinească. Îşi pierdu un pantof, coborî după el şi continuă, agăţat ca o furnică de versantul abrupt. Nu-l mâna decât un singur gând: să ajungă sus înaintea soldaţilor.

*

Cu plămânii încinşi, privirea tulbure, dureri peste tot, Malko, acoperit de pământ, ajunse în sfârşit pe teren drept. Vehiculul militar se afla la mai puţin de un kilometru, sărind din groapă în groapă pe drumul înfricoşător. La stânga se afla o casă pe jumătate dărâmată, mai jos de potecă. Greu de crezut că acolo locuia cineva.

Trebui să se aplece pentru a intra printr-un fel de vizuină, dând peste o capră care fugi behăind. În spate, distinse o formă umană care se ridică vioaie. Când aceasta apăru în lumină, Malko văzu o figură pictată ca a unui indian Comanche care dezgropase securea războiului, cu un coc uriaş în creştet, ochi căscaţi. Necunoscutul era cu bustul gol, de o mizerie respingătoare, degajând un miros greu.

— Kumar Dixit? întrebă Malko.

Privirea bărbatului se pierdu. Se trase înapoi şi

zise cu un ton slab:

— *Yes.*

— Înţelegeţi engleza?

— *Yes.*

— Lucrez pentru guvernul american, zise Malko. Am venit ca să vă salvez, dar nişte soldaţi Gurkha au ajuns şi ei aici şi vor să vă omoare.

Kumar Dixit rămase neclintit, depăşit de situaţie. Malko îl luă de braţ.

— Veniţi. Nu vă temeţi. Am un elicopter mai jos. Nu este nicio secundă de pierdut.

Kumar Dixit se lăsă tras afară, clipind din ochi în lumină. Apoi sesizară maşina 4×4 care se apropia. Malko îl luă pe nepalez de mână şi aproape că îl aruncă pe pantă, pe unde urcase. Acolo, maşina 4×4 nu îi putea urmări... Aceasta dispăru din raza lor vizuală. Coborau cât mai repede posibil, fără să scoată niciun cuvânt, atenţi să nu cadă. Malko se întoarse la jumătatea pantei şi văzu, printre ramurile copacilor, soldaţi care apăreau pe taluzurile ce dominau panta.

Aproape imediat, se auziră focuri de armă. Un argument mai bun nici că se putea. Elicopterul se afla la cinci sute de metri mai jos. O eternitate. O luară la sănătoasa, lovind pietre şi sărind dintr-un bolovan în celălalt. Mai multe focuri de armă se auziră. Malko urlă cu toată forţa plămânilor săi:

— John, porneşte motorul!

Aparent, aparatul era reparat. Pilotul intră în cabină şi, în momentul în care Malko, epuizat, ajungea în spaţiul descoperit, palele motorului începură să se învârtă, însă extrem de lent. În timp ce urcau la bord, aparatul vibră, gata de decolare.

Începu să se ridice chiar în momentul în care apăreau primii soldaţi Gurkha, coborând panta. Se auziră pocnete seci, care acopereau zgomotul turbinei. Continuau să tragă asupra lor!

Alouette decolă, îndepărtându-se încet.

Fuzelajul fu scuturat de mai multe impacturi, iar John se întoarse spre Malko, încremenit:

— Hei! Se trage asupra noastră? Ce se petrece?

— Îţi voi explica mai târziu, spuse Malko. Să mergem.

Imediat, un miros puternic de kerosen invadă cabina. Pilotul se aplecă imediat spre instrumente.

— Am fost atinşi, anunţă el. Rezervorul scapă combustibil.

Acum, erau în afara razei de acţiune a soldaţilor Gurkha, dar dacă urmau să se prăbuşească în junglă, nu ar fi fost deloc bine. Trecând pe deasupra arborilor plini de papagali, John Foster, cu dinţii strânşi, se concentra la comenzi, cu ochii pe nivelul carburantului.

*

Malko avu impresia că îi revine respiraţia: tocmai treceau de ultima creastă, iar Kathmandu se întindea la picioarele lor. Se întoarse spre pilot.

— John, zise el, o să-ţi cer un ultim serviciu. Nu ne întoarcem la aeroport. Aş vrea să aterizăm pe peluza reşedinţei lui Larry Doolittle. Ştii unde este casa?

— Da, dar de ce?

— Este vorba de o problemă legată de securitatea naţională a SUA. Cel pe care îl avem cu noi se află în

pericol de moarte. În caz de ceva, vei putea spune că ai fost nevoit să aterizezi aici, în pană de combustibil.

— Aproape că aşa este, mormăi pilotul. Mai am kerosen doar pentru cinci minute.

Malko urmări îngrijorat coborârea. Aproape că atingeau acoperişurile. În fine, zări drapelul american din mijlocul reşedinţei lui Larry Doolittle şi, un minut mai târziu, elicopterul Alouette ateriză brutal pe peluză. Motorul se opri într-un miros de ulei uzat.

— Nu am fi avut cum să mai parcurgem cinci sute de metri, oftă John Foster, transpirat.

Kumar Dixit se uita în jur, uimit.

— Veniţi, zise Malko, sunteţi în siguranţă, într-un spaţiu diplomatic.

Îl conduse pe nepalez până în salon şi îl chemă imediat pe Larry Doolittle de la ambasadă.

— Suntem acasă la dumneavoastră, anunţă Malko. Veniţi.

*

Kumar Dixit făcuse un duş şi nu mai mirosea urât. I se împrumutaseră haine, îşi prinsese părul în coadă de cal şi îşi ştersese picturile de pe faţă. Aşezat pe un capăt de canapea, îl asculta pe Malko relatând despre anchetă, cuprins atât de uimire, cât şi de teamă. Larry Doolittle li se alăturase şi trăgea din pipă, jucându-se maşinal cu bricheta Zippo.

— Sunteţi singurul care ne poate lămuri ce s-a petrecut în realitate când prinţul Dipendra a ieşit din sala de recepţii după ce a masacrat nouă persoane,

concluzionă Malko. Ştiu că a fost ucis, dar nu ştiu de către cine. Acceptaţi să ne faceţi o declaraţie? Vă vom proteja.

Kumar Dixit bău puţin ceai. Oricum, era vizibil bulversat.

— Nu pot vorbi, zise el, este vorba de un secret care priveşte familia regală.

— Cum? protestă Malko, au încercat să vă omoare şi tocmai asta urma să se întâmple când v-am găsit. Nu foloseşte la nimic să păstraţi tăcerea. Dacă ieşiţi de aici, sunteţi mort. Ştiţi bine.

— Nu am dreptul să vorbesc, spuse Kumar Dixit. Altfel, mă vor omorî, pe mine şi familia mea.

Malko îi căută privirea. Îl anunţă cu o brutalitate voită:

— Maior Dixit, zise el, soţia dumneavoastră şi cele două fiice au fost asasinate de către cei care se află în spatele acestui complot. Probabil pentru a vă obliga să vă predaţi. S-a scris totul în ziare.

Fulgerat, fostul aghiotant încremeni, cu privirea tulbure. Mâinile începură să-i tremure, mărul lui Adam se mişca în sus şi în jos. Îşi trecu maşinal mâna prin păr şi lacrimile îi umplură ochii, curgându-i pe obraji. Larry Doolittle şi Malko încercau să privească în altă parte. Liniştea se prelungi secunde interminabile. Cu gâtul uscat de emoţie, Kumar Dixit rupse tăcerea, cu o voce răguşită:

— Ce vreţi să ştiţi?

*

Fostul aghiotant vorbea cu o voce monotonă,

fumând ţigară după ţigară din pachetul de Shakar. Larry Doolittle îi lăsase bricheta Zippo pe masă pentru ca nepalezul să nu se întrerupă.

— Totul a început în primăvară, explică acesta din urmă, când prinţul Dipendra se vedea cu acest bărbat tot mai des. Îl vizita la palat.

— Timothy Mason?

— Da, britanicul care îi fusese prezentat de generalul Prajwal Rana. Mai întâi, nu vorbeau decât de arme. Făceau plimbări împreună. Prinţul Dipendra îmi povestea multe lucruri. Am înţeles că era fascinat de acest mercenar care reprezenta tot ceea ce dorise el să fie... Puţin câte puţin, a început să-l critice pe rege, tatăl său, şi pe mama sa, spunând că aveau să lase monarhia să dispară, din slăbiciune, că trebuia luptat mult mai energic contra maoiştilor. Simţeam că aceste idei îi erau insuflate din exterior, dar nu îndrăzneam să-l contrazic: era şeful meu.

— Când s-a decis să-şi omoare tatăl? întrebă Malko.

În faţa lor, pe o masă joasă, un magnetofon mergea silenţios şi o cameră digitală înregistra toată confesiunea aghiotantului, care părea că nici nu le vede.

— Cred că în mai, spuse Kumar Dixit. Într-o seară, după ce a fumat multă *ganja,* mi-a spus să păstrez un secret: că va ajunge în curând următorul rege al Nepal-ului. În acea zi petrecuse mult timp în compania britanicului.

— L-aţi crezut?

— Pe jumătate, mărturisi aghiotantul. *Ganja* te face să visezi mult. Mai ales amestecată cu cocaină.

Dar...

— Când aţi aflat, clar?

— Joi, pe 31 mai. Nu fumase. Mi-a spus să nu plec de lângă el a doua zi. Că se vor întâmpla lucruri importante.

— Ştiaţi că îl va ucide pe rege?

— Nu. Mi-am închipuit că voia să-l forţeze să demisioneze, sub ameninţare. Mi-a cerut să sun la toţi cei care trebuiau să participe la serată pentru a afla câţi vor fi. Am făcut-o.

Bău puţin ceai, îşi aprinse o nouă ţigară cu bricheta Zippo a lui Larry Doolittle şi tăcu, de parcă nu mai avea curajul să continue.

— Ce s-a întâmplat în seara de 1 iunie? insistă Malko.

Kumar Dixit îşi trecu limba peste buzele uscate.

— Alteţa Sa mi-a cerut să rămân la dispoziţia lui, departe de ceilalţi aghiotanţi. M-am instalat în cabana sa. Acolo, am văzut armele, MP 5 şi M 16, alături de încărcătoare şi de o uniformă de luptă. Era ora şapte. Am înţeles că avea să se întâmple ceva grav.

— Şi nu l-aţi prevenit pe rege?

— Să-i spun ce? Prinţul Dipendra adora armele. Avea destule în casa lui. Iar serata începuse deja. Eu mă uitam la televizor la parterul cabanei sale. L-am auzit urcând în camera lui, dar nu am reacţionat. Apoi, s-au auzit primele focuri de armă. Înfundate. Am ieşit imediat şi am văzut cum prinţul ieşea din sala de recepţii cu puşca M 16 în mână. Părea ameţit. A intrat din nou şi am auzit alte focuri de armă.

— Eraţi înarmat?

— Da.

— Nu aţi fost tentat să îl opriţi?

Kumar Dixit îl privi ca şi cum ar fi spus o obscenitate.

— Dar era stăpânul meu! Un membru al familiei regale...

— Bun, apoi?

— Eram în grădină şi am zărit o siluetă în întuneric, de-a lungul clădirii. Am crezut că este vreunul dintre aghiotanţi, speriat şi atras de zgomot. În acel moment, prinţul Dipendra a ieşit din nou, cu puşca M 16 în mână. A plecat înspre cabană. Bărbatul pe care l-am văzut l-a urmărit. A ajuns în urma lui. A scos un pistol din buzunar şi i-a tras un glonţ în cap. Chiar în spatele urechilor.

— Cine era acest bărbat?

— Timothy Mason, prietenul său mercenar.

— Dar, obiectă Malko, când a omorât-o prinţul Dipendra pe mama sa şi pe fratele mai mic?

— Nu el i-a omorât, preciză Kumar Dixit cu o voce slabă. Când a ieşit din sala de recepţii, aceştia au venit după el. Şi l-au văzut pe englez trăgându-i un glonţ în cap! Acesta a realizat că cei doi l-au văzut, a luat puşca M 16 pe care prinţul Dipendra o lăsase pe jos şi i-a urmărit, golind încărcătorul în ei. Înainte ca ei să se poată întoarce în salon. Apoi, a aruncat puşca M 16, cu încărcătorul golit, realizând că eu asistasem la întreaga scenă. Eram paralizat de frică. A venit spre mine, îmi amintesc, zâmbea. Nu am înţeles ce îmi spunea, dar, deodată, am văzut că avea pistolul în mână. S-a petrecut foarte repede: a ridicat arma, eu am încercat să scot pistolul meu. Nu am reuşit, dar asta l-a făcut să-şi greşească

ţinta. Glonţul mi-a atins umărul stâng, în timp ce voia să mă lovească în piept. Nu mi-am pierdut cunoştinţa. Am auzit un alt aghiotant, Gajendra, strigând şi aplecându-se asupra prinţului. Începuseră să vină oameni din toate colţurile. Lui Timothy Mason i-a fost distrasă atenţia, iar eu am profitat pentru a mă ascunde în întuneric. Sângeram puternic. Am ajuns la poarta vestică şi am urcat în maşină. Îmi era foarte frică: ştiam că avusese loc o lovitură de stat şi că vor încerca să mă suprime. Dar trebuia să mă îngrijesc. Imposibil să merg la spitalul militar. Atunci, după ce am trecut pe acasă, m-am dus la University Teaching Hospital, foarte aproape de palat, şi m-am prezentat la Urgenţe.

— Nu v-au întrebat nimic?

— Ba da. Eram în uniformă, am explicat că a avut loc un schimb de focuri la palat. M-au îngrijit, mi-au făcut transfuzii, mi-au dat antibiotice. M-am odihnit câteva ore şi am fugit în zori. Ştiam că era periculos să mă întorc acasă, aşa că m-am instalat la o fată pe care o cunoşteam, în Patan. Am rămas acolo trei zile. Lunea următoare, când am aflat de moartea prinţului Dipendra, am înţeles că lovitura de stat reuşise şi că, de acum, trebuia să mă ascund pentru mult timp.

Tăcu, trăgând din ţigară.

Malko trecu în revistă relatarea lui: totul se potrivea, inclusiv cele două împuşcături izolate auzite de prinţesa Ketaki. A doua era cea trasă asupra lui Kumar Dixit. Avea, în fine, explicaţia pe care o căuta, dar adevăratul responsabil, Andrew Teck, nu fusese menţionat direct. Frumos lucrat...

— Cunoaşteţi un anume Andrew Teck? întrebă din

precauţie. Lucrează la ambasada britanică.

— Nu. De ce?

Kumar Dixit părea surprins.

— Fiindcă el este cel care a compus muzica pe care aţi dansat toţi, zise Malko.

*

Malko opri încă o dată maşina în faţa cazinoului Soaltee. Donnise puţin, gândindu-se toată noaptea la modalitatea de a-l prinde pe adevăratul responsabil de această operaţiune. Şi la o soluţie. Traversă cazinoul, mergând direct la biroul Babei Tuladnar. Secretarul nici măcar nu încercă să-l oprească. Femeia tocmai număra teancuri de bani. Malko nici nu-i lăsă timp să deschidă gura.

— Citiţi asta, zise el punând pe birou mărturia lui Kumar Dixit.

Surprinsă, Baba Tuladnar se conformă. Lectura îi luă o jumătate de oră, într-o linişte mormântală. Când puse hârtia deoparte, trebui să înfrunte privirea glacială a ochilor aurii ai lui Malko.

— Vă imaginaţi impactul acestui document dacă este dezvăluit? sublinie el. Riscaţi să aveţi probleme mari. *Mulţi* oameni riscă să aibă probleme. Inclusiv Majestatea Sa Gyanendra.

— Ce doriţi? se răsti femeia grasă, lividă.

Ar fi vrut să nu fi citi niciodată acest document.

— Să propun un târg. Prin intermediul dumneavoastră.

*

Porţile duble ornate cu un ochi imens se deschiseră pentru a lăsa Roverul lui Andrew Teck să intre. Soldaţii îl salutară respectuos. Britanicul era într-o dispoziţie excelentă. Convocarea la prinţul Bahadur nu îl mirase. Viza, desigur, să-l anunţe că cei care îl urmăreau pe Kumar Dixit îl găsiseră. Şi îl îngropaseră pe loc, conform ordinelor. Ceea ce punea capăt complicaţiilor neplăcute, rezultate dintr-o operaţiune totuşi bine organizată.

Merse în urma unui aghiotant care îl conduse la salonul unde prinţul Bahadur îşi primea oaspeţii. Nepalezul era aşezat pe o canapea din mătase galbenă, fumând, afişând un aer sobru. Un teanc de documente era aşezat în faţa lui pe o masă joasă. Nici nu îi întinse mâna lui Andrew Teck, spunându-i sec:

— Binevoiţi să luaţi loc şi să citiţi aceste documente.

Surprins şi uşor îngrijorat, Andrew Teck luă hârtiile. Imediat ce citi primele rânduri, simţi cum îi îngheaţă sângele în vene.

— L-aţi găsit pe Kumar Dixit în viaţă? întrebă el.

— Citiţi, îi ordonă prinţul Bahadur.

Britanicul se conformă, parcurgând rapid textul, care nu avea cum să-i spună ceva nou. Îl puse la loc şi întrebă cu o voce slabă:

— Sper că a fost executat.

Bahadur nu răspunse, dar îl apostrofă pe britanic:

— Deci, omul dumneavoastră, acest Timothy Mason, l-a ucis pe vărul meu, mult iubitul prinţ Dipendra!

Andrew Teck rămase mut de stupefacţie, întreg complotul fusese bazat pe un plan stabilit de comun

acord cu MI 6 şi directorul general al Serviciului de Informaţii Militare. Şi, bineînţeles, cu acordul prinţului Gyanendra, căruia i se oferea tronul Nepal-ului pe o tavă de argint. Încercă să-şi păstreze sângele rece.

— *Your Highness,* protestă el, poate că nu sunteţi la curent cu totul, dar Majestatea Sa, tatăl dumneavoastră, va putea să vă lămurească. Nimic nu a fost făcut fără acordul său.

— L-aţi omorât pe vărul meu! repetă prinţul Bahadur. Mult iubitul meu văr.

Scoase încet un pistol Glock 9 mm din haină şi îl fixă pe Andrew Teck cu ochii săi injectaţi. Acesta simţi cum îi creşte vertiginos pulsul. Brusc, realiză că Bahadur îi întinsese o cursă. Se ridică, încercând să înţeleagă. În minte îi veni imaginea agentului austriac al CIA în momentul în care prinţul Bahadur apăsa pe trăgaci.

Calm, prinţul nepalez îşi goli încărcătorul pistolului Glock, până ce chiulasa rămase deschisă. Andrew Teck murise deja de mai multe secunde. Prinţul Bahadur puse arma fierbinte lângă confesiunea lui Kumar Dixit. Îşi zise că ar trebui să-i acorde o avansare Babei Tuladnar. O meritase. Nu avea nicio problemă să-şi justifice gestul. Iar numele regelui nu era menţionat nicăieri în document.

Doar britanicii erau răspunzători pentru acest complot înfricoşător. Se ridică şi se duse la bar pentru a lua o sticlă de Defender, 5 ani vechime, îşi turnă o porţie mare, îşi aprinse o *ganja* şi se aşeză la loc pe canapea, apăsând pe sonerie pentru a chema pe cineva să ridice cadavrul lui Andrew Teck.

*

Avionul Airbus A-320 al companiei Thai Internaţional se ridică rapid deasupra oraşului Kathmandu şi viră spre sud, trecând aproape imediat printr-o pătură minunată de nori albi atât de groşi, încât păreau solizi.

Malko privi prin hublou dealurile verzui ale ultimului regat himalayan pe cale de dispariţie, între Evul Mediu şi secolul al XXI-lea, Nepal-ul avea să supravieţuiască cu greu.

Lângă el, locul rezervat lui Kumar Dixit rămăsese gol. În ultimul moment, fostul aghiotant al prinţului Dipendra declinase oferta CIA de a se instala în Statele Unite. I se destăinuise lui Malko:

— Nu mai am chef de o viaţă *normală.* Îmi voi continua viaţa ca *sadhou,* reflectând la firea lucrurilor, încercând să intru în legătură prin forţa minţii cu cele pe care le îndrăgeam.

Ultima dată când Malko îl văzuse, îşi reluase „ţinuta” de *sadhou,* cu tridentul lui Shiva pictat pe faţă.

În ciuda panicii provocate de atentatele de la 11 septembrie, Langley îşi făcuse timp să-i adreseze lui Malko felicitări. Graţie lui, diplomaţia americană avea acum un mijloc de presiune asupra regelui Gyanendra şi a Statului Major al armatei nepaleze.

Putea fi oricând de folos.

Nu o mai revăzuse pe Anna Dickens, dar îşi petrecuse ultima seară cu Prativa care, şi ea, refuzase să plece din ţară.

Stewardesa de la clasa I se apropie de Malko.

— Ce doriţi să beţi, *sir?*

— Puţină şampanie, zise Malko, Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blanes 1995, dacă aveţi.

Avea. Lăsă bulele să-i pişte limba, sărbătorind singur o victorie foarte scump câştigată.

Nu va şti niciodată cine a hotărât uciderea sălbatică a soţiei şi a celor două fiice ale lui Kumar Dixit: Andrew Teck sau nepalezii? înclina spre prima ipoteză, dar acum, acest detaliu nu mai avea decât o importanţă academică. Totuşi, din cauza sângelui vărsat al acestor fiinţe nevinovate se încăpăţânase să meargă până la capăt. Fusese întotdeauna oripilat de uciderea femeilor şi a copiilor. O veche tară ascunsă în codul genetic.

Dar pe care Andrew Teck, strălucit agent al MI 6, tehnocrat dotat şi tânăr diplomat cu viitorul în faţă, nu o putea şti. Nu se învaţă totul la Oxford.

Malko deschise *Kathmandu Post:* în Afganistan începeau loviturile aeriene. Viaţa continua, şi se întrebă dacă îl va revedea pe Osama bin Laden, pe care îl întâlnise în urmă cu cinci ani în Afganistan.

Sfârşit

Traducere din limba franceză de Marian Tiu
Editura Meteor Press, Bucureşti, 2012
ISBN: 978-973-728-575-1

Abominabil masacru regal!

„Aruncătoarea de cuţite stătea cu spatele la colegul ei şi cu faţa spre Malko, care se întreba dacă aceasta o să arunce cuţitele peste umăr. Deodată, unghiile lui Guluth se înfipseră în braţul lui. Aruncătoarea legată la ochi tocmai scosese de la

centură un pumnal. Îl apucă de vârf şi, luându-şi elan, ca un aruncător de suliţă, îl lansă cu toată forţa spre Malko.”